

Hücrelerden 1 Mayıs'a 1 Mayıs'tan Hücrelere

Direnme Savaşı Sürüyor

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi

Sayı: 9

20 Mayıs 2002

FIYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.com

Ezilen Halkların Emperyalizme Karşı Direnişi **MEŞRUDUR**

8. Ölüm
Orucu
Ekipleri

Katliamlara,
tecrite, terör
demagogilerine
karşı

Emperyalizme
ve oligarşiye
cevaptır

Ekmek ve **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Terörist diyorlar bize dedelerimize eşkiya demişlerdi

Asi, eşkiya, anarşist, terörist oldu adımız.

Tüm yurdu, salmalarla haraca kesenler eşkiya dedi bize. Yakıp yağmalayanlar yağmacı olduğumuzu iddia etti. Terör uygulayanlar, terörist dedi bize. Hızlarını alamadılar; kendileri, halkın dirliğini düzenini bozarken, bizi halkın huzurunu bozmakla suçladılar. Kendileri işkenceler için özel binalar, araçlar yapmışken, işkence yapmakla bile suçladılar bizi. Halkın tırnağına bile zarar vermemişken, halkın can ve mal güvenliğini tehdit eden sanki bizmiş gibi, yansıtılar hep.

Nasıl zarar veririz halka, biz halk iken. Kendimize nasıl zarar veririz?

Taaa 1500'lü yıllardı, Anadolu'yu kasıp kavuran açlığa, sefaletle karşı çıkmışız... Kafir dediler, münafık dediler, Osmanlı saltanatına karşı direnen dedelerimize.

"Devlete asi olmayın" diye öğrete geldiler o zamandan bu yana da. Ama ya devlet, eziyorsa, sömürüyorsa bizi? Asi olmayıp da ne yapar insan!

İnsan dediğin onuruyla, namusuyla yaşayan bir varlık. Ekmeğin karşısında aciz duruma düşürülmüş, yek ekmeğe muhtaç edilmişse, devletin karşısında mazlum durumuna düşürülmüş, her türlü haktan, özgürlükten, adaletten mahrum bırakılmışsa, asi olmak da ne yapar insan.

Asiyiz biz.

İMF'nin kulu olmaktansa, IMF'ye karşı isyan edeniz.

Zulmün önünde diz çökmekense, zulme karşı isyanınız.

Ekmeğimizin için eşkiyayız. Ama yol kesip, adam soyup değil; ekmeğimizi gasbedinin yakasına yapışıp, onu derdest edip bu topraklardan kovmak için eşkiyayız. Yani biz, mesela IMF'ye karşı eşkiyayız!

Bize husumetleri de bundan.

Mesela Bayram Meral gibi, meydanlarda IMF'ye karşı aslanlar gibi kükreyp, kapalı kapılar ardında IMF'ye boyun eğsek, kimse bize de dokunmaz, bizi F tiplerine atmaz.

İMF'ye boyun eğmiyoruz diye, onca, baskı, zulüm, infaz, işkence yapmalarına rağmen, IMF-ABD uşağı iktidara teslim olmuyoruz diye, bizi 146. maddeden yargılıyorlar.

Bırakın düzenimize karşı çıkmayın; bırakmazsanız, size işkence yaparız, sizi infaz ederiz, sizi on yıllarca hapsede yatırırız, sizi asarız diyorlar.

Biz ettik, siz etmeyin desek, pişmanız, bir daha yapmayacağız desek, kurtulacağız bunların "terörist" demelerinden. Vazgeçtik, ABD'ye de, İMF'nize de, Dünya Bankanızı da karşı değiliz desek, "terör listelerinden" çıkaracaklar belki bizi.

Ama biz insanız;

Açlığa ve zulme karşı, ekmek ve adalet isteyen, onurlu ve namuslu yaşamayı isteyen insanlarız. "*İnsan ıkrarından (sözünden), hayvan yularından tutulur.*"

Biz insanız. Söz verdik; kurtulmak için bu sömürü ve zulüm düzeninden, sonuna kadar direnecek, sonuna kadar savaşıcağız.

Sözümüz söz. Şairin dediği gibi, "o sözler ki bir kez çıkmıştır ağızımızdan, uğrunda asılırız."

"Terörist" diye öldürebilirler bizi; ama gerçek değişmez. Biz devrimciyiz. Biz bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm savaşılarıyız.

Ölebiliriz. "*Bir insanın hayatından daha kıymetli bir şeyi yoksa, onun hayatının da kıymeti yoktur.*" Bizim hayatımız kıymetli. Çünkü o hayatlarla, ondan daha kıymetli idealleri ve düşünceleri taşıyoruz. "Terör" diye karaladıkları işte bu düşüncelerimizdir.

Bizim hakkımızda söylenene değil, bizim, uğrunda ölecek savunduğumuz sözlerimize bakın.

8. ÖLÜM ORUCU EKİBİ EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DİRENME KARARLILIĞININ İLANIDIR

19 MAYIS'DAN İKİNCİ KURTULUŞ SAVAŞINA...

**Kurtuluş savaşıımız
emperyalizme karşı
BAĞIMSIZLIK
faşizme karşı
DEMOKRASİ
kapitalizme karşı
SOSYALİZM
savaşıdır**

**AB'cilik aydın
olmayı, sol olmayı
inkardır...
Mandacılıktır...**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
30 Temmuz
2000

Yer:
İstanbul-Ankara
Yolu

TAYAD'lı Aileler,
hücre tipi hapis-
hanelere karşı
topladıkları 5 bin
imzayı Ankara'ya
götürürken, yolda
saldırıya uğradılar.

Henüz 19 Aralık katliamı yaşanmamıştı bu fotoğraf çekilirken... Henüz direnişte onlarca şehit verilmemişti.

**Ama bakın;
bakın yüzlerine.**

Öfkeyi, acıyı göreceksiniz orada. Onlar olabilecekleri biliyorlardı çünkü. Resimde görülen analardan biri, Nilüfer Alcan'ın annesiydi. 19 Aralık'ta Bayrampaşa'da diri diri yakılacaklardan birinin annesi.

Biliyorlardı, 5 bin imza vardı bu yürüyüşte ellerinde, ama milyonları uyarmaya çalışıyorlardı.

TAYAD'lılar başvurmadık hiçbir eylem biçimi bırakmamacasına hala sürdürüyorlar bu yürüyüşü. Bırakın siyasi hesapları. "Bırakın" çağrılarını bırakın. Kulak verin onlara.

Ses verin, destek verin.

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekme ve

Adalet

Ekme ve Adalet Dergisi		
Sahibi ve Yazışlıeri Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu		
Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul		
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37		
Baskı: ASPAŞ Pazarlama		
Finans: 750.000	Fransa:3 Euro	İngiltere:£ 2
Amerika: 3 Euro	İsviçre:3 Euro	Belçika: 3 Euro
Almanya:3 Euro	Hollanda:3 Euro	Austurya:3 Euro

Bürolarımız

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 28	No:31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Ankara: GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11	Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Karşıyaka Eski İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 362 332 47 40
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18	Malatya: Dabakhanne Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97	Mersin: Kiremitkane Mah. 4406 sk. Müzayyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Gaziantep: Karatepe Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniceri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey	Samsun: Talimkane Cad. Bozluokay İş Hanı Kat: 3/42 Tel: 0 362 435 25 80
Hopa: Kuledibi Mah. İnönü Cad. Karaman Apt. K1 No:1 HOPARTVİN Tel: 0466 351 32 46	Tatvan: Kemir Kaya Mah.Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Pushtular İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 392 99 57
İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı	Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... Dünya'nın baş çelişkisi ne?
- 5... "Terör" demagojisi:
dünya halklarının direnme hakkının
yok sayılmasıdır
- 6... Yasaklamaya karşı
Cephe güçlerinin tepkileri sürüyor
- 7... Armutlu katliam davası başladı
- 8... Emperyalizme
ve oligarşiye cevabımızdır!
- 9... Yüzbine yakın imzanın çağırısı
- 10... 8. Ölüm orucu ekibi
direnişçilerinden
- 11... Sırası gelenler, ne öğrendiler?
- 12... İşçiler Ankara'da
"uyanık Türk-İş istemiyoruz"
- 13... Lastik-İş sektöründe grev öncesi
- 14... Kızıl bayraklar dalgalanıyor
deniz gibi...
- 16... "Canlı bomba yalanları"
dizisi ve psikolojik hareket
- 18... Bir "Delî"nin infazı
- 19... Şuç teşkilatı
- 20... Komploculuk yeni değil ki!
- 22... Susurluk'u aklamaya devam
Susurluk'a devam
- 23... Halkın hukuku: Devlet ve hukuk
- 24... Oligarşi içi AB manevraları
- 26... Dünyün ve bugünün kurtuluş
savaşı "Samsun'a ayak basmak"
- 29... Gençlik'ten: Bağımsızlık gençliği
- 30... "Avrupa Hareketi 2002" veya
AB muhipleri cemiyeti
- 33... "Bırakın!"
- 35... Kandıra şarlatanlığı
- 36... Aleviler de "aşırı uç"
- 37... Demirel
"İnsanlık suçu"nu hatırladı!
- 38... Amerika'ya bağlı Filistin
- 40... Sharon taktikleri
- 42... Dünyadan:
NATO Amerika'nın izinde
- 43... İTÜ Şenliği yapıldı...
- 44... Malatya'da aklı başında devlet
adamı yok mu?
- 45... Sinan Cemgil'in
Mezarındaki anma
- 46... Kahramanlar ölmez...
- 47... Solun beyni bir tartışma çağırısı
- 50... Medya: "kontra haber paketi"

Dünyanın baş çelişkisi ne? Hangi dilden konuşacağız?

Emperyalizm, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin adını "te-rör" koymuş durumda. Ve bu tanımlamayı, herkese kabul ettirmek istiyor. Başta "aydın"lara, reformist, icazetçi, düzeniçi güçlere kabul ettirerek, onlar aracılığıyla yaygınlaştırmak istiyor. Oysa, bu tanımlı kabul ediş, herşeyden **vazgeçmektir**. "Herşeyden"; yani demokrasiden, adaletten, düşünce, inanç, ifade, örgütlenme özgürlüğünden vazgeçmektir. Bağımsızlıktan, insanca ve adil bir düzen isteğinden vazgeçmektir. Bu tanımlı kabul etmenin, bugünkü, olmazsa yarınki sonucu budur. Bu tanımlı kabul etmek, dünya gerçeğinin **inkarıdır**. Dünyadaki tüm haksızlıklara, adaletsizliklere, sömürü ve zulme **gözlerini kapatmaktır**. Emperyalistler, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine yönelik bu "tanımı" ileri sürerken, zaten bunların inkar edilmesini, bunlardan vazgeçilmesini istiyorlar. Bu anlamda bilinçli, planlı, hesaplıdır. Ama hem solcu geçinip, muhalif geçinip, bağımsızlık, demokrasi savunucusu kesilip, hem de terör demagojisiyle düşünüp konuşanların durumu tam bir tezat teşkil etmektedir.

Dünya gerçeği, bugün hiç kimsenin "emperyalizm değişti", "dünyada hukuk ve adalet egemen" diyemeyeceği kadar açık ve keskin çelişkilerle doludur. Tüm spekülasyonların, aldatıcı ideolojik, teorik söylemlerin ötesinde, **baş çelişki**, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalizmle halklar arasındadır. Yeryüzünde, durumu kötü olanlar halklar, halkların durumu kötüleştiççe, durumu iyileşenler ise emperyalistlerdir. Halkları aç bırakan da, halklara zulmeden de, emperyalizmdir. Emperyalizmin dünya çapındaki düzeni, halkların refahını, mutluluğunu, huzurunu engelleyen baş ve temel etkidir. İşte bunun için, baş çelişki, emperyalizm ve dünya halkları arasındaki çelişkidir. **Bu ise, halkların gündeminin direniş ve devrim olduğunu gösterir**. Bu gerçeği görmek ve kabul etmek işte bu açıdan önemlidir. Eğer tüm dünyayı "global bir köy" olarak kabul ediyor ve bu "köyün efendisi" olarak da ABD'ye rıza gösteriyorsanız, elbette gündemde, ne direniş, ne devrim olmayacaktır. Global köyde, ABD'nin hükümrânlığı altında yaşamayı kabul edenler için, "global köyün düzeni"ne karşı, halkların her türlü direnişi ve şiddeti "terörizm" olacaktır. Çünkü "köyün efendisi" böyle buyurmaktadır.

Bu düzeni kabul edenlerin, şurasına veya bu-

Direnmeyin, eylem yapmayın,
Sorunlar konuşarak çözülür...
**Terör demagojisi bu söylemle
tamamlanıyor.** Bu söylem, uzlaşma-
nın, diyalogun yani emperyalizmin,
burjuvazinin icazet alanı dışına çı-
kanı terörist olarak damgalıyor.
Bu kavramlar ve görüşler, dünya ça-
pında bir aldatmacadır. Burjuvazinin
halkları teslim alma politikalarının
günlük dile çevrilmiş halidir. Hayır,
hiç bir şey "konuşarak" çözülüyor.
Çözülmemiştir.

rasına muhalefet etse de, nihai anlamda, emperyalizmin hükümranlığını tartışılmaz, yıkılmaz, dolayısıyla da karşı çıkılmaz olarak görenlerin gündeminde, direniş ve devrim değil, **barış, uzlaşma, diyalog** vardır. Bu kelimeler, bugün artık kelime anlamlarından uzaklaştırılmış ve emperyalizmin düzenine bir biçimde rıza göstermenin “teorik tanımı” haline gelmişlerdir. Bu kavramların bu anlamda kullanıldığı yerde, önce ideolojik olarak emperyalizmin düşünce sistemine dahil olma söz-konusudur ve eğer bu noktadan dönülemezse, bunu, emperyalizmin ekonomik, siyasi, askeri sisteminin bir parçası olmak izleyecektir. Bugün örneğin, KADEK’in programına “Devlet, örgüt ve bireyden kaynaklanan terörizmi mahkum eder ve onunla her türlü mücadeleyi esas alan” cümlesini yerleştirerek emperyalizmle bu noktada paralellik kurmaya çalışması, işte böyle bir gidişatin örneğidir. KADEK ve pek çok güç, buna benzer “taktik”lerle emperyalizme rüştünü ispat etmeye çalışmıştır. Ama bunlar da emperyalizm için belirleyici değildir. Emperyalizmin terör tanımı, hiç bir tartışmaya yer bırakmaksızın, halkların her türlü mücadele ve direniş hakkının reddedilmesi, bu meşruluğun yok sayılması anlamına gelir. Eğer halkının dili, kültürü, hakları, bağımsızlığı, demokrasisi diyorsan, hala emperyalizm için “terör listelerine” alınabilecek bir güç olursun. Emperyalizm, kendi terör tanımını eksiksiz kabul ettirinceye kadar dayatmalarını sürdürecektir. Bu anlamda emperyalizmin “terör” tanımı ve demagojisi karışındaki tavır, özünde, **emperyalizme karşı olup olmama** sorunudur. Emperyalizme karşı olanların, bu terör tanımıyla, şu veya bu oranda da olsa, ortaklaşacağı hiç bir yan olamaz.

Sorun soyut anlamda “**şiddete karşı olup olmama**” bile değildir. Bir mücadele biçimi olarak şiddeti benimsemeyenler bile, eğer emperyalizme karşı ve halklardan yanaysalar, eğer burjuvazinin diktatörlüğüne, faşizme karşı ve demokrasiden yanaysalar, bu terör tanımı ve demagojisine külliye karşı çıkıp, halkların direniş ve mücadelesinin meşruluğunu savunmak durumundadırlar. Halkların bu meşruluğu kendi özgül koşullarında nasıl kullanacağı, ayrı bir sorundur. Barış, uzlaşma, diyalog diyerek, devrim mücadelelerini, halkların direnişinin ve şiddetinin meşruluğunu reddedendenler, dünya halklarının kurtuluş umudunun ve hareketlerinin tasfiye edilmesinde, ABD’yle aynı şeyleri söylüyor ve istiyorlar demektir.

Bugünün dünyasında, diyalog, uzlaşma, barış... ABD’nin dilidir. Bu diyalog, uzlaşma ve barış, ancak ABD hegemonyasının kabul edildiği koşullarda mümkün ve geçerlidir. Halkların dili, esas olarak bu nedenle, böyle olamaz. Halkların dili: örgütlenme, direniş, devrim diye konuşuyor. Yeryüzündeki korkunç adaletsizliğe, açlığa, katliamcılığa son verecek başka bir konuşma dili yoktur. Birleşmiş Milletlerden AB’ye, ABD’den İHD’ye, TÜSIAD’dan DISK’e herkes diyalog, uzlaşma deyip duruyor. Direnmeyin, eylem yapmayın, sorunlar konuşarak çözülür... **Terör demagojisi bu söylemle tamamlanıyor.** Bu söylem, uzlaşmanın, diyalogun yani emperyalizmin, burjuvazinin icazet alanı dışına çıkan terörist olarak damgalıyor. Bu kavramlar ve görüşler, dünya çapında bir aldatmacadır. Burjuvazinin halkları teslim alma politikalarının günlük dile çevrilmiş halidir. Hayır, hiç bir şey “konuşarak” çözülüyor. Çözülmemiştir. Hiç kimse, dünya halklarının konuşarak çözülmüş **tek bir sorununu gösteremez.** 1,2 milyarın açlığı, “konuşarak” mı çözülecek? IMF’nin acımasız sömürü paketleri “konuşarak” mı durdurulacak? ABD’nin saldırıları konuşarak mı durdurulacak? İşkenceler, katliamlar, hücreler, “konuşarak” mı ortadan kaldırılacak? Evet, barış, diyalog önerenler cevap verin! Bush’u mu, Kahkonen’i mi, Sami Türk’ü, mü, Sharon’u mu ikna edeceksiniz “konuşarak”!.. Konuşmanın yolunu tıkayan, konuşanların sesini boğan, ses çıkarana kulak vermeyen emperyalizm ve oligarşiler değil mi? Emperyalizmin, faşizmin dünyasında halkların dili, örgütlenmek, direnmek, savaşmaktır. Burjuvazi başka hiç bir dilden anlamaz.

Dünya halkları, tüm bu demagojiler, karşı-devrimci, düzeniçi propagandalar altında, kendi dilini bulacaktır. Buluyor da. Filistin’de feda savaşçıları, kulak asıyorlar bu sözlere. Çünkü onlar, direnmenin meşru bir hak olduğunu biliyorlar. Seslerini duyurabilmenin, konuşabilmenin yolu intifadaysa, meydanlara çıkıyorlar, konuşabilmenin tek yolu feda eylemleriye, bellerine sarıp bombaları... yürüyorlar. IMF’yle, Dünya Bankası’yla salonlarda toplantı yapılarak dünyayı kasıp kavuran adaletsizliğin, sömürünün, hak ve özgürlük gasplarının, faşist diktatörlüklerin, hücrelerin, işkencelerin son bulmayacağı o kadar açık ve çıplak bir gerçek halinde ki, “herşey konuşarak çözülür” diyenlerin sözleri, emperyalizmle dünya halkları arasındaki savaşın uğultuları arasında kaybolup gidecektir.

“Terör” demagojisi; dünya halklarının direnme hakkının yok sayılmasıdır

Burjuvazi, “terör listeleri”yle, kendi tarihini inkar ediyor; yüzündeki maskeyi, kendi elleriyle söküp atıyor.

Emperyalizm, yüzyıl boyunca, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları sonucunda, devrim ve sosyalizmin zoruyla tanımak zorunda kaldığı hak ve özgürlükleri gasbederek, “yüzyılın rövanşını” almaya çalışıyor.

Bir zamanlar, direnme, örgütlenme hakkını, dil, inanç, düşünce özgürlüğünü tarihsel belgelere geçiren burjuvazi,

“Terör” demagojisiyle bunların hepsini ayaklarının altında çiğniyor

“Terör listeleri”, zulmü ve sömürgeciliğiyle, tekeli burjuvazinin gerçek yüzüdür; Bu yüzde, kendisi için demokrasi, halklar için diktatörlük vardır

Terör demagojisiyle amaçlanan; halkların yüzlerce yıllık kazanımlarının gasbedilmesi, halkların kazandıkları demokratik mevzilerden sökülüp atılmasıdır. İşte tam bu noktada, “terör demagojisi”, gerçekte bir **meşruiyet savaşı** haline dönüşmüştür.

Emperyalistler, onyıllardır terör gerekçesini kullanmaya devam etmiş, bu gerekçeyle sayısız ülkede sayısız katliamlar gerçekleştirmiş olsalar da, halkların direnişinin, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini meşruluğunu, şu veya bu biçimde kabul etmek zorunda kalmışlardır.

Gerilla savaşı yürüten örgütlerin Birleşmiş Milletler’de temsil hakkını kazanmasından, onlarca uluslararası belgeye, halkların özgürlüklerine ilişkin kayıtların konulmasına kadar, bir çok gelişme, emperyalistlerin gerçekte istemeden yaptıkları şeylerdi.

Onlarca “uluslararası anlaşma” halkların direnme hakkını kabul etmek zorunda kalmıştır. Bu belgele- rin, örneğin 1789 Fransız Devrimi’nin ürünü olan İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi gibi bir kısmı, burjuvazinin feodalizme karşı eşitlik, adalet, özgürlük sloganıyla savaş yürüttüğü dönemin belgeleriydi. Burjuvazi, tüm ilerici niteliğini kaybetti- ken sonra, bu belgelerdeki hak ve özgürlüklerin sahibi ve savunucusu, dünyanın ezilen halkları olmuştur.

Halkların eşitlik, adalet, özgürlük mücadelesi sürdüğü için de, burjuvazi kendi meşruiyetini kaybetmemek için bu belgeleri reddedememiştir.

Ama bugün, Amerikan imparatorluğu, tüm dünyaya açık ve kaba bir zoru dayatıyor. ABD ve diğer emperyalistler, dünya halklarına eşitlik, adalet, özgürlük için mücadele etmeyi “terörizm” olarak kabul ettirmek istiyor. Bunu başarabildikleri nokta-

da, tekeller, sömürü ve katliamlarını meşrulaştırmış olacaklar.

Yüzlerce insan hakları bildirgesi, yüzlerce BM kararı, halkların örgütlenme ve ifade özgürlüğünü kabul eder; etmek zorunda kalmıştır. Yüzlerce uluslararası anlaşma, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını kabul eder; etmek zorunda kalmıştır. Kısacası, yüzlerce yıllık savaşlarla, ulusal bağımsızlık ve sosyalist devrimlerle, egemen sınıflara adeta zorla kabul ettirilmiştir bu haklar. ABD şimdi **yüzyılın rövanşını** almaya, bu tarihsel sonucu değiştirmeye çalışıyor. Emperyalizm, “**devrimler dönemi**”nin politik, ekonomik kazanımlarını terör demagojisiyle yoketmeyi hedefliyor.

Halktan, eşitlikten, adaletten, demokrasiden yana olduğunu söyleyen herkes, “Terör demagojisini” işte özellikle bu yanıyla görmek, terör demagojisi karşısındaki tavrını da buna göre belirlemek durumundadır.

“Terör demagojisine” şu veya bu biçimde katıldığı noktada, artık ne demokrasi, ne adalet ve özgürlük savunuculuğundan söz edilemez.

Dünya halkları, tarihsel hakkından vazgeçmeyecek!

ABD’nin dümen suyunda giden AB diyor ki, “*DHKP-C terörist, PKK terörist, Halkın Mücahitleri terörist... şu terörist, bu terörist...*”

Ve diyor ki, bunlar artık “terör örgütü” sayılıp, faaliyetleri engellenecektir.

Oysa; **İnsan Hakları Evrensel Beyan- namesi** der ki, “Madde 28: Herkesin bu Bildirgede öngörülen hak ve özgürlüklerin gerçekleşeceği bir toplumsal ve uluslararası düzene hakkı vardır.”

O bildirgede, insanların aç kalmaması öngörülmüştür. O bildirgede herkesin kendi dilini konuşabilmesi öngörülmüştür. O bildirgede herkesin örgütlenme, ifade, düşünce özgürlüğü güvence altına alınmıştır.

“Terör listesi”ne alınanlar, bunların gerçekleştireceği bir düzen için mücadele ediyor. Yani, **İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi**’ndeki bir hakkını kullanıyor.

Birleşmiş Milletler Siyasi ve Medeni Haklar Sözleşmesi der ki, “1. *Bütün halklar kendi kaderlerini tayin hakkına sahiptir. Bu hak vasıtasıyla halklar kendi siyasi statülerini serbestçe tayin edebilir ve ekonomik, sosyal ve siyasi gelişmelerini serbestçe sürdürebilirler.*”

Kürt halkı bunu istiyor ve AB onların bu sözleşmede öngörülen haklarını kazanmak için mücadelesini “terör” diye adlandırıyor.

Daha 1789’da şöyle denilmiş **İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi**’nde: “*Her siyasi topluluğun amacı, insanın doğal ve vazgeçilmez haklarının korunmasıdır. Bu haklar özgürlük, mülkiyet, güvenlik ve baskıya karşı direnme hakkıdır.*”

Ve dünyanın çeşitli ülkeleri, çeşitli örgütleri, işte bu hakkı kullandığı için “terörist” ilan ediliyor.

1948 tarihli, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, “**insanın zorbalık ve baskıya karşı son çare olarak başkaldırmak**” hakkına sahip olduğunu kabul eder. Bu bildirge, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu’nun 1948 tarihli, 217 A(III) sayılı kararıyla benimsendi ve ilan edildi.

Dünya halkları bu “**son çare**”yi kullanıyorlar.

Ama emperyalizm, terör demagojisiyle, işte bu “**son çare**”yi de ortadan kaldırıp, halkları **çaresiz** bırakmak istiyor.

Halkların mücadelesi, zulme, sömürüye karşı direnişi “gayrı-meşru” ilan edildiğinde, halklar açısından tüm çareler, çözümler de yok edilmiş demektir. İşte bu nedenle, halkların mücadelesine “terör” diyen her düşünce, halkları Amerikan imparatorluğuna MAHKUM eden bir düşüncedir. Bu yanıla ABD’den yana olan bir düşüncedir.

Dünya halkları ve devrimciler, ne haklarından, ne “çare”lerinden, ne meşruiyetlerinden vazgeçmeyecekler.

Direnmek, bağımsız, özgür bir ülke kurmak, dünya halklarının hakkıdır. Yeryüzünde, eğer tartışılmayacak tek bir şey varsa, o da budur.

YASAKLAMAYA KARŞI CEPHE GÜÇLERİNİN TEPKİLERİ SÜRÜYÜR

Avrupa’nın bir çok ülkesinde yapılan gösterilerle, basın açıklamalarıyla AB’nin “terör listesi” ve yasaklama kararına karşı tepkiler sürüyor.

İngiltere’de Avrupa Komisyonu, AB ve İngiliz Parlamentosu önünde “**DHKP-C Yasaklanamaz**” pankartı açılarak yapılan gösteride DHKC Londra Enferyasyon Bürosu’nun yasaklamayla ilgili bildirisi dağıtıldı.

11 Mayıs günü Cephe güçleri bu kez **Londra’da** Türkiye-lilerin yoğun yaşadığı bölgede Cephe bayraklarıyla süslenmiş araç konvoyu oluşturarak yasağı protesto ettiler, faşizme karşı direniş ve savaşın meşruluğunu dile getirdiler.

Ölüm orucu direnişinin 90. şehidi **Meryem Altun** için verilen kırk yemeğinin ardından düzenlenen panelde, AB’nin DHKP-C yasağı, emperyalizmin saldırıları, antiemperyalist mücadelenin meşruluğu ve Filistin halkının direnişi anlatıldı.

Avusturya’da Filistinlilerin düzenlediği basın açıklamasına Cephe taraftarları da katıldı. Açıklamada yasaklama kararı protesto edildi.

Viyana’da geçen hafta düzenlenen ve altı bin kişinin katıldığı anti-faşist yürüyüşte Cephe güçleri de bildiriler dağıttılar ve kürsüden Türkiye’de faşizme karşı mücadeleyi anlattılar.

FEHRIYE ERDAL’IN KARAR DURUŞMASI YAPILDI

14 Mayıs salı günü, Brüksel temyiz mahkemesinde yapılan duruşmada; Fehriye Erdal’ın Belçika’da yargılandığı Bruges Mahkemesinin dosyayı ele almasına ve Fehriye’nin Türkiye’deki davasından yargılanıp yargılanmayacağına bu Mahkemenin karar vermesi kararlaştırıldı.

Mahkemeyi izlemeye gelen 100’e yakın Cepheli Mahkeme binasının önünde bildiri dağıtarak, “**Fehriye’ye özgürlük**” sloganları attı. Cepheliler adliyeden Avrupa parlamentosuna kadar yürüdüler.

Aynı gün öğleden sonra ise AP önünde DHKP-C YASAĞINA karşı bildiriler dağıtılarak, sloganlar atılarak yasak kararı protesto edildi.

ARMUTLU KATLİAM DAVASI BAŞLADI

Armutlu'da sürdürülen ölüm orucu direnişine yönelik 5 ve 13 Kasım 2001 tarihlerinde yaşanan ve 4 devrimcinin katledildiği saldırının mahkemesi başladı. Ama bu mahkemede de önceki katliam davaları gibi, yargılananlar katliamı yapanlar değil, katledilmekten kurtulanlar oldu.

13 Kasım günü 6 nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yapılan ilk duruşmaya; Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nden Selma Kubat, Güzin Tolga, Eylem Göktaş ve Gamze Turan getirilirken, Zeki Doğan, Sinan Tökü, Ahmet Güzel ve Vedat Çelik "tebligat gitmediği" gerekçesi ile getirilmedi. Ayrıca tutuksuz yargılanan Hakki Şimşek, Özkan Güzel ve Serap Boyoğlu da duruşmaya katıldılar.

Mahkemeye izlemeye gelen yüze yakın kişiden bir çoğu salona giremezken tutsaklar Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz sloganlarıyla ringlerden indiler.

Duruşmada yazılı ve sözlü olarak savunmalarını yapan tutsaklar;

Armutlu'da yaşanan katliam tanıklıklarını anlattılar savunmalarında. Polis "sizi geberteciğiz" haykırısları arasında, gaz bombaları ile boğulmak istediklerini, hedef gözetilerek ateş edildiğini, ilk ve ikinci operasyonda benzer bir katliamcılık sergilendiğini detaylarıyla anlattılar.

Tıpkı 19 Aralık'ta olduğu gibi hiçbir uyarı yapılmadan kurşunların sıkıldığını, gaz, sinir ve onlarca çeşit bombaların atıldığını anlatan katliam tanığı tutsaklar yargılanması gerekenin kendileri değil, katliamı yapanlar olduğunu ayrı ayrı vurguladılar.

Duruşmada iki katliamcı da vardı. Sanık sandalyesinde oturması gerekirken, yasadışılığın belgesi olarak "mağdur" sıfatıyla mahkemeye katılan polisler Yusuf Ertürk ve Necdet Ürger yalanlarla ezberlettirildikleri savunmalarını yaptılar.

Kelimesi kelimesine birbirinin aynı olan savunmaları

katliamı aklamaya yetmeyecek kadar komik olan polisler "düşmüşüm, bayılmışım" acındırmalarıyla sanki katliam yapan onlar değilmiş havasındaydılar.

Duruşmaya katılan Avukatlardan Behiç Aşçı iddianamenin hiçbir delile dayanmadan hazırlandığını belirterek, bu davanın; *"F tiplerine geçişi protesto etmek için başlatılan ve sürdürülen ölüm orucu eylemleri ile bir hesaplaşma girişimi"* olduğunu söyledi ve tahliye talebinde bulundu.

28.08.2002 saat 09.35'e ertelenen duruşmada tahliye kararı verilmezken, duruşma çıkışında yine sloganlar ve zılgıtlarla uğurlandı tutsaklar.

KATLET ve YARGILA !

Oligarşinin hukukunun bir klasiği haline dönüştü bu. Ulucanlar'dan Burdur'a, 19 Aralık'tan Armutlu'ya yargılanan katliamcılar olmadı. Buna rağmen gerçekleri gizlemeyi başaramadılar. Katliamcıları aklamak için açtıkları her dava ellerine yüzlerine bulaştı ve gerçekler bir çığ gibi katliamcıların üzerine çöktü.

Armutlu katliamında ise ortaya çıkarılması gereken çok bilinmeyen bir şey de yoktur. Tüm dünyanın gözleri önünde, TV kameraları eşliğinde mahalle kuşatılmış, bombalar, kurşunlar yağdırılmış, yüzlerce gündür aç olan insanlar gazlarla boğulmuştur.

Bu gerçekleri katliamcılarının suratına haykırmak, "katlet-yargıla" oyununu bozmak için hukukçular, hak ve özgürlük savunucuları başta olmak üzere herkese görev düşüyor.

ŞEHİTLER İÇİN YEMEK

Armutlu Cemevi'nde, Armutlu halkından, devrimcilerin dostu, **Kemal Bektaş** ve 10 Nisan 1996'da polisin katlettiği **Mustafa Bektaş** için yemek verildi.

Biri Armutlu halkının örgütlü yaşaması için çalışmış bir emekçi, diğeri tüm halkın örgütlülüğü için canını vermiş bir devrimci, ikisi 12 Mayıs'ta yoldaşlarının, ailesinin ve mahalle halkının katıldığı yemekle birlikte anıldılar.

1
9
8
4

Sekizinci kez taktik alnımıza kızıl bantlarımızı...

Emperyalizme ve oligarşiye cevabımızdır!

Direnişin 559. gününde, yani 19 aydır süren ve 90 şehidin, yüzlerce gazinin verildiği bir eylemde, bir grup tutsağın daha ölüm orucu direnişçileri olarak kızıl bantlarını kuşanması, zulmün, dünya ve ülke çapındaki kuşatmasına bir cevaptır.

90 şehit ve yüzlerce gazi yanıbaşlarında, büyük bir irade ve kararlılıkla ortaya çıkılıyor ve deniyor ki, biz de bu yolda yürümeye devam ediyoruz.

Tüm dünyayı teslim almak isteyen emperyalist tehditlere, faşist teröre ve terör demagojisine karşı, sözlerini bedenleriyle söylediler onlar da.

Filistin'de, Afganistan'da, Kolombiya'da, Nepal'de, Venezüella'da, tüm dünyanın ve ülkemizin 1 Mayıs alanlarında, emperyalizme ve işbirlikçi yönetimlere vurulan darbeye, hücrelerinden alınlarına taktıkları kızıl bantlarla katıldılar.

İşte bu tabloya baktığımızda, emperyalizmin, neredeyse tüm askeri gücünü, tüm medya gücünü harekete geçirmesine rağmen, ülkeleri, örgütleri, alanları, dağları, hücreleri teslim alamadığını görüyoruz.

Dünyanın direniş tablosunun en parlak yerinde duruyor ölüm orucu direnişçileri. **Çünkü en büyük zulmün, en**

koyu kuşatmanın altında olan onlar.

Emperyalizmin ve oligarşinin baskılarının, zulmünün, dayatmalarının çapına denk düşecek büyüklükte bir irade, dayanıklılık ve kararlılık sergiliyorlar.

Yenilmez, bükülmez iradenin 19 ayı

1. Ölüm Orucu ekibi, 19 Kasım 2000'de alınlarına kızıl bantlarını takarak başladı direnişe.

Talepleri açtı, talepleri haklıydı.

Katliamı planlamış, F tiplerini açma kararı almış iktidar, talepler karşısında manevralar yapmaya başladı.

Bu oyalama taktikleri karşısında 29 Kasım 2000'de **2. ekipler** yola çıktı. İktidar, oyalama taktikleri tutmayınca, 9 Aralık'taki "toplumsal mutabakat" manevrasının hemen ardından "zorla müdahale ederiz" diye kararlılık gösterileri yaparak direnişi kırmaya çalıştı. Oligarşinin "kararlılık gösterisi" 14 Aralık'ta **3. ekipler** tarafından cevaplandı.

19-22 Aralık, karşı-devrimin saldırısının en üst ve en vahşi boyutuna tırmandığı, buna karşılık direnişin de, **fevda eylemleriyle** zulüm karşısında bir santim bile gerilemeyeceğinin görüldüğü tarih oldu.

Katliamcı, IMF uşağı iktidar "kararlı" olabilirdi, tutsaklar da kararlıydı.

O katliama, o yakıp yıkmaya rağmen, direnişi kıramamış olması, zulmün yenilgisi, direnişin yenilmezliği. **4. Ekipler** 11 Mayıs 2001'de kuşandı kızıl bantlarını. Onları 3 Hazi-

1
9
9
6

2
0
0
0
.
.
.
2
0
0
2

direnme savaşı sürüyor 578. gün

ran'da **5'inci ölüm orucu ekipleri** izledi.

İrade ve kararlılık savaşı sürüyordu. Düşmanın her saldırısına tutsakların verecek cevabı vardı. Tecritler, hücreler, dışarıdaki direnişe saldırılar, yeni ölüm orucu ekipleriyle, hücrelerdeki feda eylemleriyle cevaplanıyordu.

6. ekipler, 28 Temmuz'da ölüm orucuna başladılar. **7. ekipler**, **11 Eylül'de** Amerika'yı canevin-den vuran eylemlerin ve ardısıra ABD'nin tüm dünya halklarına karşı savaş ilan edişinin ertesinde, 26 Eylül 2001 günü bu görkemli yürüyüşün saflarına katıldılar.

Şimdi bayrak 8. ekiplerde.

Direnme savaşı, emperyalizme ve oligarşiye karşı sürüyor

Amerikası, Avrupası, Rusyası, aralarındaki tüm çelişkilere ve farklılıklara rağmen, tek bir hedefte birleşerek dünya halklarının üzerine yürüyorlar. Birleştikleri hedef, anti-emperyalist tüm muhalefet örgütlenmeleri ve dinamiklerini yoketmektir.

Katliamlar, işkenceler, ve hücreler, onların bu saldırıdaki en önemli silahlarındandır. Bu hücreler emperyalizmin hücreleridir. İşbirlikçilerinin hücreleridir. Ekmek ve Adalet'in önceki sayısında ak-

tarılmıştı; ırkçı faşist liderler Le Pen, Pim Fortuyn ve Sami Türk, "**daha fazla hücre**" yapmakta nasıl birleşiyorlardı. Liste daha geniştir. Buna Bush'u ve Blair'i ve Schröder'i de, Kolombiya iktidarını, Fas iktidarını da ekleyebilirsiniz. Yabancılarla, devrimcilere, islamcılara, muhalif olan herkese daha fazla hücre. Hepsinin beyninden geçen budur.

İşte bu nedenle, bu direniş, *herkes benim gibi düşünecek, benim gibi düşünmeyenlere, bomba, açlık, tecrit, hücreden başka bir şey olmayacak...* diyen Amerikan imparatorluğuna, emperyalizmin dünya düzenine karşı direniştir.

1 Mayıs'ta, 8. ekiplerin ölüm orucuna başlamasının ardından hapishane idareleri tarafından bir anons yapıldı; şöyle dediler: "**AHİM tarafından Ölüm Oruçcularının CMUK 399'dan tahliye edilmesi kararı kaldırıldı ve uygulanmayacaktır. Ölüm Orucunu bırakın. Adalat Bakanlığı!**"

Zavallı cahil Adalet Bakanı. Ölüm orucu direnişçileri, AHİM'e güvenerek başlamadılar direnişe. Emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı, zulmü, terör demagogilerini yere sermek için ölüme yattılar. 90 şehit, yüzlerce gazi, bu irade ve kararlılığın adı, kanıtıdır.

100 BİNE YAKIN İMZANIN ÇAĞRISI

Bir kaç sayıdır TAYAD'lı ailelerin sürdürdüğü tecrite karşı imza kampanyasının haberlerini ulaştırıyor, duyurularını yapıyoruz.

Bu kez çağrı TAYAD'dan değil; TAYAD'ın imza kampanyasına katılarak **TECRİTİ KALDIRIN** diyen **YÜZBİNE YAKIN İMZA SAHİBİNİN çağrısını ulaştırıyoruz** size.

100 bin değil, yüzbinlerce olalım diyor imzaların sahipleri.

578 gündür tecrite karşı direnenler bizim için hücreler, biz özgür ve bağımsız bir ülkede yaşayalım diye tutsak alındılar, bunun için katledildiler, bunun için ölüyorlar; 100 binler yetmemeli, halkı tüketemedikleri ni böyle gösterelim diyor yüzbine yakın insan.

Tayad'ın imza metinleri elden ele dolaşırken, tehditlere, baskılara aldırmadan, korkularını yenen, korkunun ecele faydası olmadığını bilen;

"onlar için hiçbir şey yapamıyorsam imza atarım" diyen;

"devrimci tutsaklara sahip olduğimizi dost düşman herkese gösterelim" azmiyle komşusundan, iş arkadaşından, elinin uzandığı her yerden imza toplayan;

hak ve özgürlükler mücadelesinde direnişin yerinin, öneminin bilincinde olan...

Yüzbine yakın insan geride kalanlara sesleniyor;

Haydi uzan önünde duran kaleme, o kalemle atacağın imza sadece direnenlere sahip çıkmak değildir, aynı zamanda kendine, kendi haklarına da sahip çıkmaktır. Her imza, zulümden başka halka verecek hiçbir şeyi olmayan iktidara karşı bir haykırıdır. Zulme karşı isyanlarını ölümleriyle en üst boyutta dile getirenlerin isyanına güç vermektedir.

Yüzbine yakın insan yüzbinlere, milyonlara sesleniyor;

İmza kampanyasına destek vermek için Tayad'a ulaşın; TEL :5343811 / FAKS:5343151

MAIL: hucreiskencedir@hotmail.com

INTERNET: www.tayad.org

8. Ölüm Orucu Ekibi Direnişçilerinden

**“söylenecekleri
bedenlerimiz
söylüyor”**

Kolay değil. En sevdiğlerimiz, yiğitlerimiz bir bir toprağa düşüyor. Elbetteki nihai hedefe böyle varılacak. Her kanatlanıp uçan Boranımız bize zaferi müjdeliyor ve biliyoruz ki tırnaklarımızla kazıya kazıya zafere ulaşacağız.

...

Sonbaharda attık toprağa tohumları. Biliyorduk ki Anadolu toprakları bereketlidir, biliyorduk ki bağrını tereddütsüz açacak. çünkü bu topraklar tanır tohumlarımızı. Anlar tohumun hasından. Anadolu toprakları bilir ki, bu tohumlar ihanet etmez kendisine. Bu tohumlar Bedrettin'in soyundan, Pir Sultanların soyundan. İşte bundandır ki tereddütsüz açar bağrını. Sonbaharda attığımız tohumlar ilkbaharda filizlendi, boy vermeye başladı. İlk çiçek Anadolunun bağrında Ankara'da açtı... Boyvermiş çiçekler daha bir sabırsız, açmak için çiçeklerini ve açacaklar taki bu topraklar tamamen renkleninceye dek.

...

Aslında söylenecek çok şey var. Ama şimdi söylenecekleri bedenlerimiz söylüyor. Söz eylemini yitirdi ve bir bir söyleyeceğimiz umudun türküsünü...

Herkese coşku dolu selamlar.

YAVUZ ATEŞ

(Kandıra F tipi Hapisanesi)

**Yürüyoruz
zorlu dağları aşarak
fırtınaya, kara-tipiye direnerek
her adımını
tırnaklarımızla kazıyarak
yürüyoruz şafağa...**

**“düştüğümde
yüzümde onlar için bir
tebessüm taşıyacağım”**

Merhaba...

Düşüncü canından ayrı düşmüşsün her şey yasaklanmış sana, kapılar yüzüne kapanmış, zulüm kudurmuş bir it gibi saldırıyor tankı, topu, helikopteri, kurşunuyla. Sen onura kızıl bir gelinlik giydirip takmışsın koluna, dayanıyorsun uğruna ölünesi vatan diyerek, halkım diyerek ve bunlarda simgeleşen anam, bacım, kardeşim, yiğenim diyerek. En umarsız anda tazeleniyor damarlarımızdaki taze güç "hadi diyoruz hadi zulüm, bütün bunlar yetmez yüreğimizdeki yangını söndürmeye daha fazlasıyla gel, gel gel ki dövülmüş bir köpek gibi kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçışını görebilelim".

... Sözümler vardı bütün sevdiklerimize. Bunun arkasındayız, Son yoldaşımız, son insanımız şehit düşünceye dek direnişi sürdürecektir ya da zaferi kazanacağız. Bize güvenen hiç kimsenin gözü arkada kalmayın. Yeter ki onlar da üzerlerine düşeni yerine getirsinler. Sonra bu günleri anarken ben de vardım, bu onurda benim de payım var demenin mutluluğunu hep birlikte yaşayacağız sonra.

...

Henüz yüzlerini bile göremediğim, koklayıp bağrıma basamadığım iki can parçam varken ölümün bu kadar yakın olması bile ağrıma gidiyor. Ama rahatım, bir gün onlar da bizi anlayacaklar, verdiğimiz kavganın en çok onlar için olduğunu, onlara daha güzel bir dünyada daha güzel bir gelecek yaratma yolunda düştüğümde yüzümde onlar için bir tebessüm taşıyacağım.

**SİNAN AKBA-
YIR**

(Kırıklar F Tipi)

Sıra... Size De Geldi SIRASI GELENLER, NE ÖĞRENDİLER?

***“Biz yokuz...” diyenler, “bize ne”
tavrı takınanlar, “sıra bize gelmez”
sananlar da hücrelerde, F tiplerinde!***

Bir açıklama, bir haber... Açıklama Özgür-Der imzasını taşıyor: **“F tipi Bandırma’yı da vurdu”**... Bandırma cezaevindeki islamcı tutuklular da Bolu F tipine sevk edildi... Ve haber; Özgür Politika’da yer aldı: **“Bursa Özel Tip Cezaevi, F tipine çevrildi.”** PKK’lı tutuklu ve hükümlüler 6-8 kişilik hücrelere konuldular.

Peki ne oldu?

Onlar, Kürt milliyetçileri ve islamcılar, 2000 Ekim’inde F tiplerine karşı direnişe katılmadılar da ne oldu?

Onlar, Kürt milliyetçileri ve islamcılar, 19 Aralık 2000’de devlet, direnen tutsaklara saldırıp katleder ve F tiplerine sevkler yaparken, onlar sessiz, tavırsız kaldılar da ne oldu?

Belki F tiplerini kendilerine karşı değil, sadece devrimci tutsaklara karşı olarak görmüşlerdi; yanıldılar.

Belki, devlet saldırdığında, aman biz bu çatışmaya karışmayalım, eğer karışmazsak, bizi F tiplerine atmazlar diye “akıllı politikacılık” yaptılar; yanıldılar.

*

Hiç bir şey, “susma sustukça sıra sana gelecek” deyişindeki doğruluğu, bu kadar açık ve kesin biçimde kanıtlayamaz.

Hiç bir şey, devletin bölüp, parçalama politikalarını bu kadar açık gösteremez.

Oligarşi **“sıraya”** koyuyor!

“Sıra”nın kendisine de geleceğini görmeyenler, anlamak istemeyenler için bundan daha somut ve vahim bir başka **uyarı** olabilir mi?

“Sıraya” konulan güçler, bu oyunun farkına varmadığı, farkına vardığı halde çeşitli hesaplarla bu oyunu bozacak adımları atmadığı sürece, oligarşinin manevra alanı büyüyor. Planını daha rahat uyguluyor.

Hapishanelerdeki uygulama, oligarşinin hücre tipine geçiş planı, bu politikayı çok açık gösteriyor. Ama yalnız hapishanelerde değil, hayatın hemen her alanında uygulanan politika bu.

*

F tiplerine karşı direnişte, 19 Aralık’ta tavırsız kalan

islamcılar ve Kürt milliyetçiliği, ne kazandılar bununla? Bu “tavır”larında bir politik öngörü, bir politik başarı var mıdır?

*

“Bugüne kadar hep korktum, hep kaçtım. Kaçınca başıma bir şeyin gelmeyeceğini sandım. Başkalarının başına bir şey geldiğinde sesimi çıkarmadım, başıma bir şey gelmesin diye. Ama şimdi anladım ki, ne yaparsam yapayım, mutlaka beni veya yakınımı buluyor...”

Bu sözleri, “başına bir hal gelen” pek çok insanın ağzından duyabilirsiniz. Bu, bir yere kadar anlaşılabilir. Oligarşinin propagandalarıyla, terörüyle bilinçleri bulandırılan, örgütsüz insanlar sözkonusu olduğunda, bu mazur da görülebilir. Ama burada sözünü ettiğimiz, belli iddialara sahip siyasi örgütler, çevrelerdir. Bunların **“sustukça sıranın kendine geleceğini” bilmemesi** esasen mümkün değildir. Gerçekten “sıranın kendilerine gelmeyeceği” hesabını yapmışlarsa, onlar bu ülkeyi, bu devleti, faşist politikaları hiç anlamamış, hiç kavramamış demektir.

*

Burada asıl sorulması gereken şu:

Bundan ne öğrendiler?

“PKK’lılar olgun davrandı” diye yazılmıştı. (28 Şubat 2001, Yeni Gündem) PKK’lıların “oyuna, provokasyona gelmediği” söylenmişti 19 Aralık sonrası Özgür Halk ve Serxwebun’da.

Geçmişe yönelik bu politika ve tavırlarını, hayat mahkum etmiş. Ama sorun onların dünkü yanlışlarını teşhir etmek, buradan hareketle onlara vurular yapmak değil.

Bundan sonrası nasıl olacak? Bizi asıl ilgilendiren bu.

Bundan sonrasının nasıl olacağını belirleyecek olan ise, Kürt milliyetçileri ve islamcılar başta olmak üzere, tüm muhalif kesimlerin bundan ne öğrendiğidir.

Bir devrimci, bir muhalif, bu gelişmelerden herşeyden önce, sıranın kendisine gelmesini beklemeden direnmesi gerektiğini çıkarır:

Öğrenme becerisini ve cesaretini gösterebilecekler mi?

Yarın da **“biz yokuz...”**, **“bize ne”** denilecekse, hiç bir şey öğrenilmemiş demektir. Ama böyle bir “pratik”le karşı karşıya kalınmadan da, bir şey öğrenilip öğrenilmediğini, bir muhasebe yapıp yapmayacakları, bu politikalarına özeleştirel yaklaşım yaklaşmadıkları gösterecektir.

İşçiler Ankara'da “Uyuyan Türk-iş istemiyoruz”

Aslında, Türk-iş'in ne eylem yapmaya niyeti, ne de eylemlerle bir hak kazanma düşüncesi var. Türk-iş yönetimi zaten anlaşılmış iktidarla. Daha doğrusu IMF iktidarına boyun eğmiş. Ama tabanda sorunlar, saldırılar o kadar dayanılmazlaşmış ki, Türk-iş bu eylemin kararını almak zorunda kaldı.

Bu kararı alırken, eylemlerin işçi sınıfını harekete geçirecek, öfkelerini körükleyecek bir biçime dönüşmemesi için de, sınırlarını, çerçevesini iyice daralttı; eylemi bir “temsilciler” eylemine dönüştürdü.

Ama buna rağmen, 15-16 Mayıs'ta Kızılay'da, Güven Park'ta toplanan işçiler, taleplerini, öfkelerini ve MGK sendikacılarının denetim altında tuttuğu dinamizmlerini ortaya koydular. Türk-iş yönetimi istemese de, binlerce işçi geldi meydana.

İstanbul, Adana, Samsun ve İzmir'den toplu olarak gelen işçiler, 15 Mayıs sabah erken saatlerde Ankara'da Güven Park'ta buluştular.

14 Mayıs'ta Kadıköy'de toplanan işçiler, temsilcileri uğurlarken, “uyuyan Türk-iş istemiyoruz” sloganlarını attılar. Aynı şey, uğurlamaların yapıldığı diğer illerde de geçerliydi.

Aynı şey, Ankara meydanlarında da geçerliydi: Hükmüt ve IMF kadar, **Türk-iş yönetimi de** öfkeden nabisini aldı.

Meral'in “Doğrularla Süslenmiş” Yalanları

Meral, Güven Park'ta yaptığı konuşmada “**sadece işçilerin değil, köylü, küçük esnaf ve işsizlerin de sorunlarını çözmek için toplandıklarını**” söyledi.

Evet, sendika için, işçi sınıfı için olması gereken buydu. Halkın her kesimi, böyle bütünlüğü içinde bakmalıydı sorunlara. Ama bu sözlerin sahibi Meral olunca, sözlerin

de kıymeti kalmıyor. Çünkü Türk-iş'in bunun gereğini yerine getirmeyeceği bellidir.

Türk-iş bildirisinde yer verilen talepler de bu sözlerin altının ne kadar boş olduğunu gösteriyor zaten: Bildiride şu talepler yer almıştı:

- İş güvencesi yasasının çıkarılması
- Resen emeklilik uygulamasının durdurulması
- Zorunlu tasarruf fonundaki paraların ödenmesi
- Seçim ve Siyasi Partiler Yasası'nın çıkarılması
- Geçici işçilerin kadroya alınması.

4. talep, (Seçim ve Siyasi Partiler Yasası'nın çıkarılması), Türk-iş'in bu eylemi bile, düzen içi kavganın bir parçası olarak kullanmaktan geri kalmadığını gösteriyor. Diğer talepler ise, bırakın diğer halk kesimlerinin taleplerini kapsamayı, işçiler açısından bile geri, yetersiz talepler. IMF'nin adı yok talepler listesinde.

Bayram Meral, işçilerin sloganları arasında şöyle diyor: “**Sorunlar çözülecekse uzlaşma sağlarız, çözüm yoksa direniriz**”.

Direnir mi gerçekten? Direnmeyeceğini, onlarca yılın tecrübesinden biliyoruz.

Türk-iş yönetiminin tüm sınırlandırma çabalarına rağmen işçilere bir moral veren Ankara eylemi, bu halıyla kaldığında yalnızca tepkiyi yumuşatma, işçiyi beklenmeye sokma, oyalama politikasını sürdürme eylemi olarak kalacaktır.

Tasfiyeci ve oyalamacı Türk-iş yönetimine, MGK sendikacılarının yönetimlerine **rağmen** alanlara çıkabildiğimiz gün, o alanları, hakkımızı söke söke almadan terketmeyeceğiz. İşçiler, işsizler, memurlar, tüm emekçiler, bulundukları her yerde, bunu gerçekleştirmenin adımlarını atmalı.

Memur sendikalarının

“yetki” mücadelesi

“Kamu Çalışanları Sendikaları Yasası” uyarınca, memur konfederasyonlarının Çalışma Bakanlığı'na üye bildirimleri 31 Mayıs'ta sona erecek.

Yaklaşık 1,5 milyon memur ve 6 memur konfederasyonu var.

Geri konfederasyonlar, KESK'e bağlı sendikaları et-

kisizleştirmek ve toplu görüşmelerin dışında bırakmak için faaliyetlerini **iktidar desteğinde** sürdürüyorlar.

Reformist politikalarla kitlelerini dağıtan, örgütlenme yapmayan KESK, bir süre öncesine kadar “tek güç” olduğu bu alanda şimdi zorlanıyor.

Ama zararın neresinden dönülürse kardır. Tüm ilerici, devrimci, demokrat memurlar, memur sendikacıları, **örgütlenme görevini**, bugünün koşullarında yeniden ele alıp programlamazlarsa, her geçen gün etkisizleşmeleri kaçınılmazdır.

LASTİK SEKTÖRÜNDE GREV ÖNCESİ

ÜLKE ÇIKARLARI, SABANCI'NIN ÇIKARLARI MI DEMEK?

Başlarında Sabancı'nın olduğu lastik sektörü patronları, lastik fabrikalarındaki grevi engellemek için hükümet nezdinde, alışıldık "kapalı kapılar ardında" girişimlerini sürdürürken, kamuoyunu da "ekonomide zincirleme olumsuzluklar doğar" diye propaganda yaparak korkutmaya çalışıyor.

Egemen sınıflar alıştı artık; istemedikleri her gelişmede "aman kriz çıkar ülke batar" diyerek, her türlü itirazı, muhalefeti sindirmeye çalışıyorlar.

Sabancılar sırtını hükümete yaslamış; istedikleri an hükümete grevi erteleme kararı alırdırtabilecekleri büyük ihtimal.

Keza, Lastik-iş yönetiminde faşistlerin ağırlıkta olması, işçinin diğer zorluğu. Faşist, devlet sendikacıları, en kritik anda, işçiyi satmakta tereddüt etmeyeceklerdir.

Bu anlamda işçiler, patrona, hükümete ve sendikacılara karşı birlikte savaşmak zorundalar.

Brisa, Pirelli ve Goodyear adına Brisa tarafından yapılan açıklamada, "lastik sektöründeki bir grev, ülke ekonomisini doğrudan ve olumsuz etkileyecek... otomotiv üretiminde ve ihracatında aksamalar meydana gelecek..." diyerek, sanki işçilerin talepleri, ülkenin çıkarlarının aleyhineymiş havası yaymaya çalışıyorlar.

Yalan. Sarsılsa sarsılsa, kendi çıkarları biraz sarsılır. O da biraz. Çünkü daha geçen yıl, bu üç fabrika trilyonlarca kar ettiler.

Ama gözleri doymuyor.

Doymadığı için ki, işçilerin taleplerini karşılamadıkları gibi, "işçilik maliyetinin daha da düşürülmesi"ni istiyorlar. Gerekçeleri de şuymuş: "Yanıbaşımızdaki Romanya, Bulgaristan, Mısır ve Avrupa'nın göbeğindeki Polonya ve Slovenya gibi ülkeler, düşük işçilik ve enerji maliyetleri, yabancı sermayeye sağladıkları kolaylıklar ile ülkemize karşı ciddi avantajlar sağlamışlardır."

Utanmasalar -ki gerçekten Sabancılar utanma nedir bilmez- işçilere, mevcut ücretlerinizi azaltalım diyecekler.

Brisa, Pirelli ve Goodyear'da çalışan yaklaşık 4 bine yakın işçi, toplu sözleşmelerin ve grevin kaderine baştan el koymak durumundalar. Lastik işçisi, utanmazlığa, işbirlikçiliğe, direnerek cevap verebilir.

Nerede Ne Oldu?

Memurlar Eylemdeydi "Çalışma hakkı gasp edilemez"

KESK Danışma Meclisi'nde alınan kararlar doğrultusunda, çeşitli kamu kuruluşlarının bölge müdürlüklerinin kapatılmasına karşı, beş merkezi yerde eylemler yapıldı. **İstanbul, Ankara, İzmir, Adana ve Diyarbakır'da** yapılan eylemlerde, memurlar, sözkonusu kapatma kararının yüzbinlerce emekçi için işsizlik anlamına geldiğini belirttiler.

İstanbul'da Emekli Sandığı Bölge Müdürlüğü ve Haydarpaşa Garı önünde, Ankara'da Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü önünde, İzmir'de Karayolları 2. Bölge Müdürlüğü önünde, Adana'da istasyon semtinde yapılan ve katılımın genel olarak sorunun düzeyinin gerisinde kaldığı eylemlerde, bölge müdürlüklerinin kapatılmasına karşı mücadelenin sürdürüleceği vurgulandı.

Kocaeli Belediyelerinde Eylem

İlçe belediyelerinde çalışan işçiler, yaklaşık üç yıldır ücretlerinin düzenli ödenmemesine karşı, 11 Mayıs'ta İzmit Büyükşehir Belediyesi önünde toplanarak yürüyüşe geçtiler.

Hereke, Değirmendere, Körfez, Kandıra, Alikahya belediyesi işçilerinin katıldığı yürüyüş, polis tarafından engellenmek istendi. İşçiler polisin engellemesi karşısında oturma eylemine başladılar. Oturma eylemi sonucunda polis engeli aşılarak yürüyüşe devam edildi. Belediye İşhanı önüne kadar yürüyen işçiler, burada taleplerini sloganlarıyla dile getirerek eylemi sona erdirdiler.

Türk-İş Yönetimi Protesto Edildi

İMF saldırıları, birbirini izleyen hak gaspları karşısında hala ciddi bir şey yapmayan Türk-İş yönetimi, binlerce işçi tarafından protesto edildi.

Çoğu Harb-İş Sendikası üyesi işçiler olmak üzere, 2 bine yakın işçi, 11 Mayıs'ta Harb-İş Ankara Şubesi önünde toplanarak, "Suskun Türk-İş istemiyoruz", "Yaşasın işçilerin birliği", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganlarıyla Türk-İş yönetimini protesto etti.

KIZIL BAYRAKLAR DALGALANIYOR DENİZ GİBİ DİRENİYOR KIZIL BAYRAKLILAR DESTAN GİBİ

Öyle bir kızıl bayrak denizi ki, gönlü özgürlükten, gönlü adaletten, gönlü devrim ve sosyalizmden, gönlü emperyalizme ve oilgarşiye karşı direnmekten yana olan herkesin gönlüne umutlar dolduruyor. Rüzgarda dalgalandıkça kızıl bayrak denizi, coşku ve kararlılık yayıyor dört yanına.

Baktıkça denize, ölmez diyorsunuz, bu topraklarda umut ölmez. Baktıkça, bu topraklarda direniş yenilmez diyorsunuz. Baktıkça, uzayıp giden kızılığa, bu yürüyüşün sürdüğünü görüyor, süreceğine emin oluyorsunuz. Bu yürüyüşü durduramazlar.

Kızıl bayraklar direniştir.

Kızıl bayraklılar, direnişin ordusudur.

Cepheli güçler, bu kitleyle haklı ve yerinde olarak onur ve gurur duyacaktır. Ama bu bir şişirme, böbürlenme değildir. Bu, bedeli yüzlerce şehitle ödenen bir onur ve gururdur.

Kızıl bayrak denizinin içindeki insan sayısını, az, yetersiz bulabilirsiniz; devrim yolunda henüz tayin edici olmadığını söyleyebilirsiniz. Ama bu rakam, 1990'lardan beri infazların, katliamların içinde yaşayan bir ülkede önemli. Bu kitleselliğin, kan içinde, ölümler içinde, terör ve terör demagogisi içindeki son 1,5 yılın ardından ortaya çıkması önemli.

Her şey her zaman "kitle sayısı" demek değildir. Bu tek ölçü değildir. Bunu biliyoruz. sınıflar mücadelesinde, tek başına mesela çok ideal bir programın, veya tek başına belli bir konjonktürde oluşmuş askeri bir gücün, tek başına her şey demek olmadığı gibi... Karşı-devrimciler de toplayabilir belli koşullarda bu kitleleri. Reformistler, uzlaşmacılar da toplayabilir.

Ama kızıl bayraklıların farkı burada işte; onlar dış bir kavga'nın ortasında toplandılar. Onlar dış bir kavga'nın ortasında kızıl bayrakları dalgalandırıyorlar.

Düşmana bir kez bile "biz bu çatışmada yokuz" demeden, bir kez bile, düzenin icazetine sığınmadan, bedel ödmeden bir an bile kaçınmadan sürdürülen bir kavga'nın sonucunda yürüyor bu kızıl bayraklılar ordusu.

İşte bütün bu açılardan bakıldığında alanlardaki o kızıl bayrak denizi, bir çok şeyi birden ifade ediyor.

Kızıl bayraklılarla yürüyen, tarihsel meşruiyetimizdir

Hem tarihsel, hem güncel anlamda, meşruiyet yürüyor orada. Dünya halkları aç, işsiz, evsiz bırakılmışken, emperyalizme karşı bağımsızlık bayrağını dalgalandırmanın meşruiyeti bu. O deniz, o kızıl bayraklar, Amerikancı dünya düzenini, hiç bir biçimde, hiç bir koşulda kabul etmemenin ilanı oluyor bu topraklarda.

Mevcut düzene boyun eğmeyenlere karşı her türlü katliamlığın, hukuksuzluğu, işkencenin reva görüldüğü bir dünyada, zalimlere karşı savaşmanın meşruiyetidir bu.

Dünya halklarının direnişi, işte bu meşruiyet içinde çeşitli biçimlerde sürüyor.

Kızıl bayraklılar, bedeli yüzlerce ölüm olsa da, düzenin, bu alçak, bu iğrenç düzenin kanatları altına sığınmayı reddedişin ilanı oluyor bu topraklarda.

Meydan okuyor kızıl bayraklar

Yalnız bizim ülkemizde değil, dünyanın dört bir yanında doldu alanlar. Ve dünyanın dört bir yanında, alanların en diri, en dinamik, en kararlı güçleri, kızıl bayraklar altında yürüyenlerdi.

Kızıl bayrak, Amerikancı dünya düzenine direnişin simgesidir bugün.

Kızıl bayrak, Amerikan imparatorluğuna meydan okuyuşun simgesidir.

Listeye karşı liste!

Hedef ilan edilen 5 örgüt; Türkiye'den, Kolombiya'dan ve Filistin'den...

ABD bu beş örgütü "hedef" ilan ederken gerekçe olarak diyor ki; **"ABD'nin Afganistan operasyonunu açıkça eleştirdiler"...**

"BİZ DE ELEŞTİRİYORUZ" diye ABD'nin karşısına 5 örgüt değil, onlarca çıkıyor.

Fas'tan, Belçika'dan, İspanya'dan, Filistin'den, Kolombiya'dan, İtalya'dan, Cezayir'den, İrlanda'dan, Nepal'dan, Yunanistan'dan, Lübnan'dan, Endonezya'dan, Hindistan'dan, Pakistan'dan, Filipinler'den, Kongo'dan, Fransa'dan, Hollanda'dan, Rusya'dan, İsveç'ten, Brezilya'dan, Meksika'dan, Kamerun'dan, İngiltere'den... onlarca örgüt, kurum, ABD emperyalizmine tavır alıyor.

"... Biz de ABD'ye karşıyız... Biz de ABD'yi, AB'yi eleştiriyoruz" bildirisini imzalayanların gücü şu kadar veya bu kadardır; ama dünyanın beş kıtasından imzalar, dünyanın her yanında direnme dinamiklerinin olduğunun bir göstergesidir...

ABD'nin, AB'nin "terör listesi"nin karşısına çıkarılan,

ABD'nin, AB'yi, Rusya'yı, tüm işbirlikçi faşist yönetimleri yedeğine alarak, tüm dünya halklarını tehdit ettiği, devrimcileri, yani kızıl bayraklıları "hedef"e koyarak katletmekle, imha etmekle tehdit ettiği koşullarda, alanlarda kızıl bayrakları dalgalandırmak, cüret işiydi. Dünyanın dört bir yanında bu cüreti gösterdi halklar ve devrimciler.

Kızıl bayraklar, cüretin simgesidir.

Kızıl bayrakları sadece bir "gösteriş" ögesi olarak taşıyanları da ayırtıracak bir süreç bu. Bedeli, kanla, canla ödenerek taşınan kızıl bayraklarla, düzenin icazetinde taşınan "kızıl bayrakların" farkını netleştirecek. Böyleleri de var elbette. Emperyalizme ve oligarşiye karşı direnmenin gerektiği yerde ve anda köşe bucak saklanan, icazetli alanlara sığınanların "kızıl bayrak" taşıma sahtekarlıkları çok uzun süremez. Yüzyıldır sürmedi. Devrim ve sosyalizm uğruna bedel ödemeyi göze alıyorsanız, yani devrim ve sosyalizm uğruna dökecek kanınız varsa, işte o zaman kızıl bayraklar oraya yakışır.

Cephe güçlerine kızıl bayraklar, kızıl bayraklara cephe güçleri, işte bundan dolayı, yakışıyordu.

İşte bundan dolayı, yürüdükçe kızıl bayrak denizi, umut, coşku, cesaret ve kararlılık da onlarla yürüyordu.

Direnişin rengi kıızıdır. Kavga rengi kıızıdır. Devrimin rengi kıızıdır. Kızıl bayraklılar, direniş kavga ve devrimdir.

Kızıl bayraklıların ordusu yürüyor, devrim yürüyüşü sürüyor. Dalgalanıyor kızıl bayraklar denizi, direnme savaşı sürüyor.

dayanışma listesi, emperyalizmin dünya halklarını teslim alamadığının ve alamayacağının göstergesidir.

Listeye karşı liste: ABD'nin "hedef örgütler listesi"nin, "terör listesi"nin karşısına çıkarılan, dünya halklarının enternasyonal dayanışmasının listesidir. Belki bugün için maddi bir güce dönüşmesinin koşulları henüz oluşmamış bir güçtür, ama siyasi anlamda önemli bir güçtür.

Listeye karşı liste, **"Bana ne"** dememenin, emperyalizm karşısında başkalarına ne olursa olsun **"ben kendimi korumalıyım"** hesabını **REDDETMENİN** listesidir.

Endonezya nere, Kongo nere, Meksika nere, Türkiye nere demeden, bu ortak tavır alışa imza atıyor yurtseverler, ilericiler, devrimciler. Gözlerimiz, bu listede Türkiye'den, hedef ilan edilenlerin dışındakilerin imzalarını arıyor.

Dünya halklarının dayanışması, enternasyonal tavır alışı büyüyecek, gelişecek. Bu kaçınılmaz, bu zorunlu. Dünya halkları, halk kurtuluş savaşlarının ve devrimlerinin Enternasyonalini, günümüz koşullarında çeşitli biçimlerde yeniden yaratacaklar. Emperyalizmin listelerine karşı dayanışmanın listesi, bu yolda atılmış küçük ama önemli bir adım. Yalnız değiliz! Beş kıtadayız!

“Canlı Bomba Yalanları” Dizisi ve Psikolojik Harekat

15 Mayıs tarihli TV haber bültenleri, gün boyu “DHKP-C’li uç canlı bomba” haberini verdiler. Haberci-liği en ciddi yapanı da, sansasyon uğruna her türlü ya-lanı, asparagası flash haber yapanı da CNN-Türk’ten Show’a, Haber Türk’ten Kanal 7’ye kadar hepsi, polisin dikte ettirdiği bu haberi, aynen verdi.

Kelimeler bile aynıydı haberlerde: DHKP-C adı-nı yalın olarak kullanmıyordu hiçbir; ar-tık uzun bir sıfat eklenmişti bu isme; “geçtiğimiz günlerde Avrupa Birliği tarafından terör listesine alınan DHKP-C” diyor-lardı durmadan.

Bu sıfatın kullanılmasındaki ısrar ve merkezilik, haberin amacı-nı, içeriğini de ortaya koymaya yeti-yordu. ABD’nin, AB’nin de desteğiyle, terör demagojisini sürdürecektir araçlar, malzemeler yaratmak.

Bunun için de polisin en iyi bildiği araca, yalana başvurulmuştu tabii.

Konuya ilişkin olarak Cephe tarafından yapılan 254 No’lu açıklamada “bu kaçınıcı ya-lan?” diye soruluyordu.

Gerçekten de, bugüne kadar “canlı bomba” diye ilan ettiklerinin kiminin hapisanelerde tutuklu oldu-ğu, kiminin tek başına yürüyemeyecek kadar sakat ol-duğu ortaya çıkmıştı.

Ama kolay mı, polis, terör demagojisini pekiştirmek için, “psi-kolojik savaş” yürütüyordu. Psikolojik savaşın da ana malzemesi YALAN, asıl mevzisi de MEDYA’yı. Onlar yalan söylemeye, med-

ya da onları “doğruymuş” gibi yayınlamaya devam edecekti.

Polis, yalan ve medya, bir araya gelince, işte buna “psikolojik savaş” deniyor.

“Medyanın yüzde 80’i psikolojik harekat yapıyor.”

Aksiyon dergisinin 6 Nisan 2002 tarihli, 383. sayı-sında, emekli bir kontrgerillacıyla yapılmış bir röportaj yayınlandı. Bu “herhangi bir kontrgerillacı” değildi.

Kendi anlattığına göre, “Psikolojik harekatı Türki-ye’de başlatan” kişilerden biriydi. Kontrgerilla savaşı-nın psikolojik boyutunu yürüten Toplumla İlişkiler Başkanlığı’nın da kurucusuydu.

Adı, Ertuğrul Zekai Ökte. Kontrgerillayla, özel harpla, 12 Eylül’le birlikte anılıyor hep adı.

Röportajdan aktardığımız bölümlerde göreceğiniz gibi, sözleri arasında üç nokta öne çıkıyor:

1- Halka karşı psikolojik harekat yürütülüyor.

2- Bu harekatın karargahı ordudur.

3- Medyanın yüzde 80’i psikolojik savaş yürütüyor.

Aslında bunlar dünya alemin bildiği gerçekler belki; ama “işin içinden” biri itiraf ediyor. Önemi burada. Ve bu itirafın ışığında dönüp, bu canlı bomba haberlerine bakıldığı zaman, herşey daha ayan beyan hale geliyor.

CIA’nın, IMF’nin hizmetindeki “Milliyetçiler”

Aksiyon muhabiri, Ertuğrul Zekai Ökte’ye, “tehdit”le-ri soruyor. Zekai Ökte, arada “bütçeyi kim yapıyor” vs. deyince, muhabir, IMF’ye karşı olup olmadıklarını soru-yor. İşte Ökte’nin cevabı:

“Gayet tabii efendim. IMF’ye de karşıyız, bu memle-ketle oynayan herkese de karşıyız. Milli egemenlik yok, bağımsız değiliz.”

Tabii, hiç bir inandırıcılığı yok.

Çünkü bu ülkeyi bu hale, 1950’den beri hizmetinde olduğu iktidarlar getirmiş. Psikolojik harekatı neye karşı

yürütmüş bugüne kadar? Devrimcilere, yani ülke-nin bağımsızlığını isteyenlere karşı. Onyıllarca, Amerikan uşaklarının hizmetinde olmuş. Şimdi kalkmış bağımsızlıktan söz ediyor.

Şimdilerde kurduğu Yeniden Müdafaa-yı Hukuk Derne-ği Hareketi de muhtemeldir ki, genelkurmay paralelinde, yine halkın mücadelesini engellemeye hizmet edecektir. Çünkü paralelinde oldukları genelkurmay, bu ülkeyi milli egemenlikten yoksun hale getirenlerin başında geliyor. Milli egemenliği gasbeden emperyalistlerin Anadolu top-rakları üzerindeki en büyük bekçisi Genelkurmay değil mi?

Kontracı, hala kontracı yani. “Milliyetçiliği” de olsa ol-sa MHP milliyetçiliği, genelkurmay milliyetçiliği kadardır...

Yalanlar...Yalanlar...Yalanlar...

Öteki yalanlara değinmiyoruz burada. Sadece canlı bomba haberlerine bakmak bile, yalanda, komploda nasıl sınır tanımaz olduklarını, bu tür haberlerin psikolojik savaşın araçları olarak kullanıldığını görmek için yeterlidir. Amaç; tüm toplumu "terörize" etmek, devlet terörüne meşruluk kazandırmak, baskınlara, komplolara zemin hazırlamaktır. Hepsinde, istisnasız bunlar olmuştur.

254 No'lu açıklamada, polis-medya ikilisinin yalanlarının kısa, özet bir listesi verilmiş, ondan bazı bölümleri aktarıyoruz:

YALAN... 13 Şubat 2001... "10 kadın teröristin, intihar saldırılarında bulunmaya hazırlandıkları belirlendi." diye yazmıştı gazeteler. İstanbul emniyetinin büyük istihbaratıydı yine. Kanıtlandı ki, bir kısmı hapisanede tutuklu, bir kısmı yasal kuruluşlarda çalışan insanlardı.

YALAN... 19-20 Ekim 2001... Yunus Güzel, canlı

Sivil Savunma, Ordu, Dışişleri, Medya... Hepsi bu yalan savaşının içinde

Aksiyon-Nedir psikolojik hareket? Kimlere karşı, ne zaman, niçin ve ne şekilde yapılır?

Zekai Ökte- Bir harp türüdür. Eskiden buna propaganda derlerdi. Gayet tabii düşmana, size rakip olana karşı yaparsınız. Uluslararası ilişkiler, bir güç ve rekabet işidir. Devletler rakiptir. Silah kullanmadan beyinleri etkilemek. İşin aslı bu. İkinci Dünya Harbi'nden sonra harp pahalı oldu... Propaganda bir silah haline geldi, harp türü haline geldi. Adına da psikolojik hareket dendi.

-Türkiye'de psikolojik hareketi ilk başlatan siz misiniz?

- Biz başlattığımız zaman bilinmiyordu. Aşağı yukarı 1950 kūsurlar. Adı soğuk savaşı, beyaz savaşı. Bizim tüzüğüme bir ara 'sivil savunma' adıyla girdi. Diplomasinin bir aracıdır. Mesela Amerika bunu dışişlerine yaptırır; her dışişleri mensubu psikolojik hareketçidir aynı zamanda.

-Türkiye'de kim yapar bunu?

- MGK'ya bağlı Toplumla İlişkiler Başkanlığı yapar. Gizli kısmını MİT yapar. Başka da yapan yok.

-TİB ve MİT bu işi yaparken hangi araçları kullanıyor?

- Her türlü vasıta kullanılır. Medyayla yapılır, karşı tara-

bomba olduğu ilan edildi. Gözaltında işkenceyle katledildi. Canlı bomba haberinin amacı açığa çıktı.

YALAN... 21 Kasım 2001... 227 No'lu açıklamamızda, bir canlı bomba haberini daha deşifre ettik. Açıklamamızın başlığı, bu tür tüm haberlerin amacını özetliyordu: Yalan Haber Yaptır... Muhalifleri Yok Et... İçişleri Bakanlığı'nın, Polisin Yalan Üretme Birimleri Çalışıyor.

YALAN ÜRETMEYE DEVAM ETTİLER... 8

Şubat 2002... Yine aynı başlık: "Canlı Bomba alarımı"... Canlı bomba ilan edilen Fatma Koyupınar'dı. Kısa süre önce tahliye olmuş, İstanbul TİHV'de tedavisini yaptırıyor, ailesinin evinde kalıyordu.

YALAN... 8 Mart 2002... Yeni tahliye olmuş Halil Aksu'nun canlı bomba eylemi yapabileceği istihbaratını aldığını açıkladı bu defa da İstanbul Emniyeti. Halil Aksu tek başına yürüyemeyecek, tek başına dışarı çıkıp dolaşamayacak haldeydi.

YALAN... 10 Nisan 2002 - İstanbul polisi yeni bir "canlı bomba" listesi yayınladı. Habere göre "10 canlı bomba"yı tesbit etmişti polis. Sonra? Sonrası yok. Yalancılıkları aynı biçimde açığa çıktı.

YALAN... YALAN... YALAN... Başka bir şey yok!

fın medyasıyla yapılır. Her türlü vasıta kullanılır.

-İçeriye karşı nasıl yapılıyor?

- Psikolojik hareket içeriye karşı yapılmaz. Bir devlet kendi halkına bunu yapamaz.

-Ama siz söylediniz yaptığını.

- İşte, yapıyor. Halkın kafasını kirletiyorlar. Halkı kendi istediği yöne çekmek için yapıyor.

...

-Çalıştığınız dönemde psikolojik hareket birimi yine ordu bünyesinde miydi?

- Her zaman öyle oldu zaten.

-Geçenlerde Amerikan yönetimi, bazı haberleri basında kasıtlı olarak yanlış yayınlatıp, böylece psikolojik hareket yapmaya karar verdiğini açıkladı. Türkiye'de bu yapılıyor mu?

- (Kahkaha atıyor) Bana niye soruyorsunuz? Bugün medyanız yüzde 80'i psikolojik hareket yapıyor.

-Bu durumda medyada TİB ya da MİT mensubu birçok gazeteci var demektir.

TİB mensubu mu değil mi belli değil. Ben medyanın yüzde 80'i diyorum, TİB demiyorum. Bir ülke kendi vatandaşına psikolojik hareket yapar mı? Yapılıyor işte.

BİR "DELİ" NİN İNFAZI

İnfazlar
nasıl planlı olarak gerçekleştiriliyor, ölüm mangaları kime hizmet ediyor bu gerçekleri okuyun!

Bu katiller yөнettiği ülkede hiç kimsenin can güvenliğinin olmadığını görün!

Malatya Ekmek ve Adalet

6 Mayıs günü Malatya'da "akli dengesi bozuk" olduğu belirtilen ve polisin yalanına göre, "sağa sola ateş açtı" diye medyada yayınlanan Turan Çalışkan'ın nasıl infaz edildiğini Malatya Cumhuriyet savcılığına suç duyurusunda bulunan kardeşi anlatıyor. Burjuva basın bunları yazmadı, duyurmadi. Polisin, "teslim ol çağrılarına ateşle karşılık verdi" açıklaması medya için yeterli oldu, tamam araştırmaya gerek yok dedi, büyük haberciler.

Okuyun ! Görün bir infaz nasıl adım adım hazırlandı ve gerçekleştirildi.

LÜKS LOKANTA İÇİN İNFAZ

Turan Çalışkan'ın kardeşinin anlatımlarına göre olayın gelişimi şöyle;

Kernek mahallesi gecekondu semtidir. Turan Çalışkan tek başına gecekondu bir evde yaşamaktadır. Çamlıdağ Restoran denilen büyük bir restoran açılacaktır mahalleye. Fakat **Turan Çalışkan'ın evi Çamlıdağ Restoran'ın yapımına engel olmaktadır.** Sürekli ölümle tehdit edilerek evden çıkması istenir, Turan Çalışkan'ın. Evden çıkmayan Turan Çalışkan'ın evi 6 Mayıs günü Çamlıdağ Restoran'ın "kabadayı"ları tarafından basılır. Turan Çalışkan kendini korumak için av tüfeğini alıp evin çatısına çıkıp yardım ister. Bu sırada Çamlıdağ Restoran'ın sahibi özel tim çağırarak mahallede bir "deli"nin kurşun saçtığını söyler. Özel Tim'in gelmesiyle Turan Çalışkan'ın katledilmesi mahalle halkının deyimiyle **birden** gerçekleşir.

Turan Çalışkan'ın çığlığı sadece evinin yıktırılmamasıdır. İnfazın üzerinden daha bir kaç gün geçmeden şu anda **Çamlıdağ Restoran'ın yapımına başlanmış** bulunmaktadır.

PLANLI VE BİLİNÇLİ

KATLETME OPERASYONU

İşte bir infazın nasıl ve neden gerçekleştirildiğinin içyüzü.

Olayın gelişiminden, infazın Çamlıdağ Restoran'ın sahibi ile polisin önceden hazırladığı bilinçli ve planlı bir katletme operasyonu olduğunu görmek için ne hafife olmaya, ne de başka bir delile ihtiyaç var. Aylardır süren bir mesele, zengin patronun silahlı adamlarının baskını ve anında özel zırhlı araçlarla, gaz maskeleriyle oraya yetişen özel timler...

Adli bir olayda böyle aleni katleden bir devletin devrimcileri nasıl infaz ettiklerini, infazları için nasıl ödüllendirildiklerini hatırlayın.

KATLIAMCI KAFANIN "ÇÖZÜMÜ"

Peki İl Emniyet Müdürlüğü nasıl açıklama yapıyor: **"Ar-tık hiçbir "deli" halkımıza zarar veremeyecek. Malatya'da "deli" operasyonu başlatıldı."**

Kafayı görüyor musunuz? Katliamcı bir kafanın açıklamalarını dönüp yeniden yeniden okuyun. Akli dengesi yerinde olmayanları tedavi edeceği yerde "operasyon" diyor. Bu kafanın, halkın hak aramasının karşısına nasıl çıktığını siz düşünün.

Malatya Emniyeti bu deli zırvası açıklamaları bir yana bırakıp, Çamlıdağ Restoran'dan akli dengesi yerinde olmayan bir insanı kurşunlama karşılığı kaç dolar aldığını anlatmalıdır.

**SORMUYOR,
SORGULAMIYOR
SADECE
İNFAZ EDİYOR**

Yaşananları yeniden okuyun ve düşünün; sağ yakalamayı, ya da çeşitli biçimlerde etkisiz hale getirmeyi zerre kadar aklına getirmiyor ölüm mangaları. **Öldürmek için eğitilmiş** onlar. Sağ yakalamanın hiçbir tekniğinin onlara öğretilmediğinden emin olabilirsiniz.

İşte bu ölüm mangaları infaz amacıyla girdikleri her evden, işyerinden böyle ölümlerle çıkıyorlar. Sonra da çıkıp; "çatışma çıktı, öldürdük" diyorlar. Mahkemeler de infazlara devam etsinler diye akıyor.

SUÇ TEŞKİLATI

İstanbul Polisi kendi suç sicilini çıkardı; 2000 yılına göre 2001'de suç işleyen polis sayısı yüzde 43 arttı.

Bunlar mı "halkın huzurunu" sağlayacak?

İstanbul Emniyeti'nin kendi araştırmasına göre geçen yıl içinde **32 bin** polisin çalıştığı İstanbul'da;

"7279 polis hakkında soruşturma açıldı, 3939 polise çeşitli cezalar verildi.

Soruşturma geçiren polisler arasında 59 emniyet müdürü, 20 emniyet amiri, 213 başkomiser ve 148 komiser bulunuyor.

2000 yılına göre 2001'de polisdeki suç işleme oranı yüzde 43 arttı."

Aynı rapor işlenen suç türlerini de şöyle sıralıyor;

"İşkence, suçu kaçırmak, gasp, çete kurmak, taciz, sarkıntılık, tecavüz, çek senet tahsilatı, rüşvet, adam yaralama, gösteri yürüyüşüne muhalefet..." (15 Mayıs, CNN Türk)

Bu rakamlar polisin kendi araştırması. Siz bu rakamlara, devrimcilerin infaz edilmesinde, işkencelerde, katliamlarda haklarında dava açılmayan polisleri; daha üst düzeydeki rüşvetleri, ortaya henüz çıkmayan/çıkarılmayan çeteleri, halka gözdağı için silahlı yürüyüş yapan çevik sürüsünü... ekleyin.

Çürüme, yozlaşma, polis devleti uygulamalarıyla kendilerine dokunulmayacağına pervasızlığı o hale gelmiş ki, suç işleme oranındaki artışa bakın. Bir yılda yüzde 43'lük artış tartışmasız bir şekilde büyük bir çürümüşlüğü ifade eder. Her yanından pislik ve irin akmasının kanıtıdır.

"Çürük elma" edebiyatı gerçeği değiştirmez; resmi rakamlarına göre bile, yüzde 15'i suç makinasına dönüşmüşse artık "istisna", "çürük elma" diye bir şey kalmamış, polis teşkilatının kendisi suç teşkilatı haline gelmiş demektir.

İşte bu polis mahalleleri kuşatıyor, katliamlar yapıyor, halkı birbirine düşürüyor ve "huzur götürdük" diyor. Armutlu'nun tepesine bayrak diyor, meydanına karakol kuruyor; *"burada bundan sonra huzur olacak"* diyor.

Böyle bir polis teşkilatı nereye, hangi huzuru götürebilir? Götürecekleri terör, şiddet, işkence, fuhuş, eroin ve rüşvetten başka bir şey olamaz. Bün-

Polisin tecavüz ettiği Natalia'yı eşi boşuyor

Karakolda tecavüz

yelerinde hangi pislikleri taşıyorlarsa gittikleri yere o pislikleri götürmeleri kaçınılmazdır. Rakamlar ve suç türleri bu gerçeği en açık haliyle kendisi anlatıyor.

Suçlular ve Yalanları

İşkencecilikten tecavüzcülüğe kadar her türlü suç en yaygın şekilde işleyen polis devrimcileri katleden polis aynı polistir. Katliamlarını, işkence ve infazlarını yalan ve demagojilerle gizlemeye çalışan da onlardır.

Gençlerin ailelerine mektuplar yazarak *"çocuğunuz terör örgütlerinin eline düşmesin"* demagojisi yapanlar, "ahlak" dersi verenler de aynı polistir.

İşkence tezgahlarında "vatan, millet" edebiyatı yapanlar da bunlardır.

Afişlerle, broşürlerle "polis halkın huzuru için vardır" yalanlarını sıralayan da bu teşkilattan başkası değildir.

Bu Da Jandarma Teşkilatı !

"Ülkenin huzur ve güvenliğini sağlamakla görevli" olduğunu söyleyen bir başkası da jandarma. Onlar da kendi görev bölgelerinin suç makineleri. Her türlü pislik onların bilgisi dışında olmaz. İşte en son örnek;

Mersin'de bir TIR'ın gizli bölmelerine saklanmış 49.5 kilogram eroin bulundu. Eroinin sahibi Ali Adnan Duran adlı bir işadama. Duran'ın Eroin sevkiyatına gözyummaları için Malatya Yeşilyurt Kaymakamı İzzettin Sevgili ve İl Jandarma Komutanı Sedat Kunduz için kadın gönderdiği ortaya çıktı. Duran'ın kullandığı BMW'nin de "Hüseyin" kod adını kullanan Astsubay Fahrettin Akbaş'a ait olduğu belirlendi.

Yani **"teşkilat" tamam**; eroinci işadama, devletin kaymakam ve Ordu'nun "kahraman" jandarması!

Komploculuk Yeni Değil Ki !

Milliyet gazetesinden Tuncay Özkan, "Komplo" manşetleriyle bir kaç gün üst üste Abdurrahman Yakupreisöğlü isimli 600 suçtan aranan bir mafyacıya Sadettin Tantan döneminde İzmir'de gözaltına alındığında, Mesut Yılmaz başta olmak üzere kimi siyasetçiler ve emniyetçilere yönelik komploda kullanılmak üzere ifadeler imzalatırıldığını anlatıyor.

Anlatılanların ne kadarının doğru, ne kadarının it dalaşının yalanları olduğu ayrı bir tartışma, ancak komplo ve polisin ayrılmazlığı tartışmasıdır. Bu, **bir yöntemdir**, çalışma tarzıdır. Her türlü yetkiyi eline almış, halka karşı işlediği suçlardan hiç cezalandırılmamış, aksine ödüllendirilmiş bir polis elbette komplocu da olur.

Komploculuk sadece polisin de değil, oligarşinin karakteridir demek için bilinen ve bilinmeyen binlerce olay vardır.

Komploculuk, psikolojik savaşın, yani yalan üzerine kurulu savaşın bir aracıdır. Amaç, komployla hedef seçilen kişi ya da kurumun sindirilmesi, susturulması, etkisiz hale getirilmesidir.

"Büyük Haberciler"in Yazmadığı Komplolar

Polis, MİT komplolarına en fazla muhatap olan devrimciler ve muhalif güçler olduğu tartışmasızdır.

İtirafçılardan alınan sözde ifadelerle, işkencede imzalatırılan tutanaklarla, bunlar olmadığında bizzat polisin yarattığı, evlere, kurumlara elleriyle bıraktığı "delillerle" binlerce devrimci hapsedildi, cezalar verildi. Siz bu yazıyı okurken polisin aynı yöntemlerle yeni komplolar kurmak için çalıştığından da emin olabilirsiniz.

Tuncay Özkan'lar komploları işlerine geldiğinde "büyük gazetecilik olayı" diye yazarlar, ama hiçbir zaman devrimcilere karşı kurulan komplolardan sözettikleri görülmemiştir. Bilmezler mi? Hem de çok iyi bilirler, ama yazmazlar. Yazmadıkları gibi o komplolarda sayfalarını polisin hizmetine sunarlar.

Polisin komplolarını yayınlarken örneğin öte yandan yine aynı polisin açıklamalarından "10 canlı bomba... 3 canlı bomba" diye haberler yayınlarlar, komplolara hizmet ederler.

Biz burada basının yazmadığı, komplocu polisin sadece bir kaç komplosundan örnekler vereceğiz. Bunlar bile devrimcilere, halk güçlerine karşı kurulan komplolardaki pervasızlığı göstermeye yeterlidir.

KOMPLO ÖRNEĞİ 1: Akın Kılınc, 22 Ocak

2002 tarihinde gözaltına alındı. Polis, Akın Kılınc'a "devrimciliği bırak" dediler. Bunu söylemelerinde bir gariplik yoktu elbette, ama hemen ardından bırakmadığında ne olacağını da gösterdiler. Gerisini Akın Kılınc'ın 27 Ocak tarihli açıklamasından aktaralım; "Gözaltında tutulduğum süre içinde, bir bomba getirilmiş, ve bomba, zorla, elimin, özellikle parmaklarımın üzerinde dolaştırılarak, bombanın üzerinde parmak izlerimin kalması sağlanmıştı... Komployu hazırlayan, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün işkenceci polisleridir."

Devrimciliği bırakmazsa, "işte falanca eylemin faili, işte üzerinde parmak izi olan bomba" demek, 10 yıl, 20 yıl hapsedmek içindi tüm bunlar. Kompilonun deşifre edilmesi sonrasında Kılınc açıklamasında bombanın Adli Tıp'ta tespit edilmesini, parmak izinin tarihinin belirlenmesini vb. istedi ancak elbette ki, hukuku yok sayan polis bunları yapmadı.

KOMPLO ÖRNEĞİ 2: 14 Ekim 1996 tarihin-

deki kompilonun hedefi, hak ve özgürlükler mücadelesinde, tutsak ve şehit ailelerinin eylemlerinde bilinen bir isme, **Oya Gökbayrak'a** yönelikti.

Oya Gökbayrak'ın Küçükarmutlu'daki evini basan narkotik şube polisleri tekerlekli sandalyesine uyuşturucu yerleştirerek Gökbayrak'ın tutuklanmasını sağladılar.

Güya baskından 14 gün önce bir "ihbar" yapılmıştı. "Eroin satıyordu ve evine gelenler de eroin almak için geliyordu." 14 gün bekledikten sonra narkotik şubesinden Başkomiser Abdullah Dindar, siyasi şube ile birlikte hazırladıkları komployu hayata geçirdiler. Yanlarına "olayı" yansıtmaları için iki gazeteci de kompilonun parçası olarak Armutlu'daki eve getirildi.

Ancak Sabah'dan Salih Aydın polisin tutanağını imzalarken, Hürriyet'den Emrullah Erdinç tutanağı imzalamayarak, "komployu ben mi yaptım ki imzalayayım" der.

"İhbara" göre eve eroin almak için gelenler olmalıydı, o sırada evde bulunan devrimcileri gözaltına almayı unutan komplocular, bu açığı şöyle kapatırlar; "evde bulunan 4 kişi karanlıktan yararlanarak kaçmışlardır."

Oya Gökbayrak'ın tekerlekli sandalyesine yerleştirilen eroin ertesi günü gazetelerin haberleri arasındadır. Ama kimseyi inandırmaları da mümkün olmaz.

3 günlük gözaltı boyunca eroin ile ilgili olarak kendisine tek bir soru dahi sorulmayan Oya Gökbayrak'a Sarıyer Adliyesi'ne götürülürken yolda polisler komplonun amacını açıkça söylerler; "sen bu dernek işleriyle uğraşırsan biz de sana böyle yaparız".

Amaç, Oya Gökbayrak'ı sindirmek, O'nun aracılığıyla devrimciliği, tutsak ve şehit ailelerinin mücadelesini karalamaktır.

KOMPLO ÖRNEĞİ 3: Devrimcilere karşı komploculuğun boyutunu en iyi gösteren örneklerden biri 1991 yılında Ankara'da gerçekleşti:

Erol Özbolat isimli devrimciye, siyasi polis-DGM komplosuyla idam cezası verildi.

Erol Özbolat Yeni Çözüm dergisi Ankara bürosunda çalışan, yani herkesin bildiği, demokratik kurumlara girip çıkan bir devrimcidir. 1990-1991 yılları Ankara'da bir dizi silahlı eylemler yapılmıştır. Polise "fail" gereklidir, ama bulamaz. DGM ve siyasi şu-be bu "faili-faileri" yaratmaya karar verirler.

Alişan Turan'a gözaltında "Astsb. Halil Çetin ve Dr. Musa Duman'ın, Erol Özbolat ve üniversite öğrencisi devrimcisi **Birtan Altunbaş**, Altan Berdan Kerimgiller ve Ayşe Yılmaz tarafından öldürüldüğü" senaryosu işkenceyle imzalatırıldı. Birtan bu gözaltı sırasında 16 Ocak 1991'de işkencede katledilirken, Erol Özpolat hakkında "vur emri" çıkarılır. Emniyette daha önce çekilmiş resimlerine bakılarak güya "robot resim"leri gazetelerde yayınlatılır. (Bu sırada Korgeneral Hulusi Sayın da cezalandırılmıştır.)

Erol Özbolat, söylenen eylemlerle uzaktan yakından hiçbir alakasının olmadığını bilmenin de rahatlığıyla yanına avukatlarını da alarak 11 Şubat 1991'de Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral'a teslim olur. Buradaki ifadesi hiç kayıtlara geçmezken Erol 30 gün boyunca işkence göreceği emniyete teslim edildi.

"İşkenceleri bizzat emniyete gelerek yaptırmanın Nusret Demiral, Savcı Talat Şalk ve Nuh Mete Yüksel" olduğunu Erol Özbolat sonraki mahkemelerde ifade etti.

Sonuç; Erol'a zorla imzalatırılan ifadeyle **idam cezası verildi**. Yargıtay kararı onayladı.

KOMPLO ÖRNEĞİ 4: Daha yeni, geçtiğim' iz haftalarda hazırlanan bir komplo da TAYAD Başkanı **Tekin Tangün**'e yönelikti.

Oya Gökbayrak komplosunda olduğu gibi yine bir "ihbar" almıştı polis.

Senaryoya göre; Tangün onlarca insanın olduğu bir toplantı yapmış ve burada "yoldaşlarımızın hesabını soracağız, intihar eylemleri yapacağız, bunu da Ferhat ve Özkan yapacak." demişti.

Her ikisi de ölüm orucu gazisi olan, kendi ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz durumda olan insanlardı oysa. Tam bir kara mizaha dönüşen komployu DGM ciddiye aldığı gibi, üstelik Adli Tıp raporuyla tahliye edilen **Özkan Güzel**'i de tutukladı.

Elbette örnekler bunlarla bitmiyor.

Mısır Çarşısı'ndaki patlama nedeniyle **Pınar Selek**'in iki yıl tutuklu kaldığı komplo hafızalardadır. Şemdin Sakık'ın ifadelerine "eklenen" bölümlerle kurulan komployu bilmeyen yoktur. Halkın Hukuk Bürosu Avukatı **Zeki Rüzgar**'a, bürosuna sahte notlar ve disketler koyup, sonra "bularak" kurulan komplonun mahkemelerde ortaya çıkarılmıştır. Halk Meclisi çalışanı **Mehmet Akdemir**'in aylarca tutuklu kaldığı ve halkın sahiplenmesiyle bozulan komplo arşivlerdedir. **19 Aralık**'da kendi jandarmalarını öldürdükleri adli tıp raporlarıyla belgelenen katiller sürüsünün, daha operasyon anında "ateş açıyorlar, askerimizi öldürdüler" diyerek basını nasıl kullandığı biliniyor.

Devrimcilere karşı kurulan komploları, provokasyon amaçlı kontra eylemlerinin devrimcilerin üzerine yıkılmaya çalışılmasının yüzlerce örneğini burada anlatmaya sayfalarımız yetmez.

Bu nedenle ne Tuncay Özkan polisin "yeni" bir özelliğini anlatıyor, ne de polis bu yapıyla komplo-lardan vazgeçecektir. Ve yine bu nedenle devrimciler hakkındaki her polis açıklamasını bu örnekleri düşünerek ihtiyatla karşılamak tarihsel deneyin gereğidir.

Susurluk'u Aklamaya Devam Susurluk'a Devam

Susurlukçu Generalleri

“suçlu bulmayan” devletin savcısı da
Susurluk'u aklama peşinde.

Karar, “Zirve”nin kararıdır.

Karar, “Susurluk'a devam” kararıdır.

Ankara Cumhuriyet Başsavcısı Vekili Bekir Selçuk, Susurlukçu **Korkut Eken'e sahip çıkan Generaller** hakkında barolar ve Susurlukçuların katlettiği yurtseverler ve ilericilerin ailelerinin suç duyurularını sonuçlandırdı. Sonuç: “suç olmadığı” gerekçesiyle takipsizlik kararı verdi.

Kararı veren savcının karar gerekçesi olarak söyledikleri;

Susurluk'un devlet olduğunu;

Susurluk'u, yani binlerce kayıp, katliam, işkence, infazi aklama kampanyasının sürdürdüğünü;

Susurluk'un devam ettiğini ve etmesi gerektiğini açıkça ortaya koyar niteliktedir.

Şöyle diyor Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı; “...Şikayet edilenler, Türkiye'nin Kurtuluş Savaşı'ndan sonra, dünyanın en büyük Ortadoğu, Arap ve Avrupa destekli terörist örgütü olan PKK ile mücadelede görev almış üst düzey sivil ve asker kişilerdir.

Destek açıklamaları, Korkut Eken'in asker olarak ve terörle mücadeledeki **görevinde başarısı** ve kişiliği ile ilgilidir. Eken'in suç teşkil eden fiilleri ile organik bağ kurmak, hukukun mümkün değildir...”

Neresinden bakarsanız bakın, açık bir Susurluk savunuculuğudur karar gerekçesi.

Bir kere bu karar; şikayet edilenler, bu düzenin “terör” dediği halk hareketlerine karşı hukuk, kural, yasa tanımadan dahi olsa savaşmışsa, suçları suçtan sayılmaz diyerek Susurluk'a sahip çıkıyor.

Sonra, generallerin de sığındığı gerekçeyi tekrarlıyor; zaten Korkut Eken de bunlardan değil, yarattığı kan gölünün karşılığı ödül olarak verilen kirli işlerden dolayı hapistedir, dolayısıyla generallerin övdüğü kirli işleri değil, döküldüğü kandır.

Dökülen halkın kanıysa, dökülen devrimcilerin, yurtseverlerin kanıysa sorun yok. Dolayısıyla bundan sonra dökülmesinde de sakınca yok.

Susurluk'un hukuku da böyle görevini yerine getiriyor.

Aklama kampanyası sürüyor; Basında, Eken'leri, Çar-

kın'ları kahramanlaştıran yayınlardan MHP'li bakan ve milletvekillerinin (Osman Durmuş ve Orhan Bıçakçıoğlu) Korkut Eken'in serbest bırakılması çağrıları ve Eken'i ziyaretlerine; Generallerin açıklamasından mahkeme kararına kadar tümü bu kampanyanın birer parçasıdır.

Susurluk'u böyle aklarak sürdürmek istiyorlar. Binlerce operasyonu meşrulaştırmak istiyorlar.

Susurluk Devlettir, Biziz Kararı

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı hukukta devletin resmi temsilcisi durumundadır. Kararın gerekçesinde Eken'e ve generallere övgüler dizilmesi de boşuna değildir. Bu da tıpkı Susurluk kararında olduğu gibi, “Zirve”nin kararı ve talimatıdır.

Savcılığın, Eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, Jandarma Bölge Asayiş Komutanı Org. Necati Özgen ve Korg. Hasan Kundakçı, Özel Harpçi Tümgeneral Cumhur Evcil, Jandarma Genel Komutanı Org. Adnan Doğu, Korg. Atilla Kurtaran, MİT Eski Müsteşarı Jandarma Komutanı Org. Teoman Koman'ın “**Korkut Eken herşeyi bildimiz dahilinde yaptı**” sözlerini soruşturma konusu yapması, kendisini de yargılamasıyla aynı anlamdadır.

Bunun için elbette “suç unsuru” bulamazdık. Generaller suçluysa, mahkemeler de suçluysa, çünkü Susurluk tüm kurumlarıyla devletin kendisidir.

Hiçbir Karar Gerçeği Değiştiremez

“Eken'ler, generaller teröre karşı mücadele etti... onlar kahramandı...” açıklamaları Susurluk'u halk nezdinde aklamaya, meşrulaştırmaya yetmez. Korkut Eken kampanyasının fiyaskosu bir yanıyla bunun da açık kanıtıdır.

Susurlukçuları cezalandırmayabilir bu düzen. “Zirve”lerinde Susurluk'u sürdürme kararları alabilirler, ama Susurluk'un devlet olduğu gerçeğini değiştiremezler. Halkımıza Susurluk'un “bin operasyonu”nu unutturamazlar. Mahkeme kararları da bu gerçeği değiştirmez.

Halk yargısını çoktan vermiştir.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

TDK sözlüğü “Hukuk”u şöyle tanımlar; “*toplumu düzenleyen ve devletin yaptırım gücünü belirleyen yasaların tümü, tüze.*”

Tanım her şeyi anlatmasa da, şunu anlatıyor; hukuku işinize geldiğinde uygular, işinize gelmediğinde uygulayamazsınız. Bunu yaparsanız ortaya çıkan sadece adaletsizlik olmaz, aynı zamanda “düzen bozuculuk” da olur.

Gerçeğin öyle olmadığına milyonlarca kanıt olsa da, “*hukuk karşısında herkesin eşit olduğunu*” söyleyen de bu devletten, iktidarlardan başkası değildir.

İşte size iki mahkeme kararıyla, iktidarların işine gelmediğinde kendi mahkemelerinin kararlarını nasıl çiğnediklerinin, örneği:

Birincisi, yıllardır eylemleriyle emperyalist tekele karşı direnen Bergamalı köylülerin uzun çabalar sonucu mahkemelerden aldığı kararlar. Bilindiği gibi bu mahkeme kararına göre, Eurogold (Normandy) şirketinin şu anda siyanürle altın çıkarmıyor olması gerekirdi. Ama çıkarıyor. Hem de Bakanlar Kurulu Kararı ile.

Demek ki, bu ülkede hukukun kararları değil, Bakanlar Kurulu’nun, doğal olarak da siyasi, ekonomik çıkarların kararları esastır.

Devlet bu kararı uygulamadığı, Bergamalıların haklı taleplerini dinlemediği gibi, bir de onlar hakkında soruşturma açtı. Hem de DGM’de. Buna göre, Bergamalı köylüler “*emperyalist şirket defol, toprağımızı zehirletmek istemiyoruz...*” derken Almanlar tarafından yönlendiriliyorlarmış da kimenin haberi yokmuş !

Ankara DGM Cumhuriyet Savcısı Nuh Mete Yüksel bu dava ile ilgili köylülerin ifadelerini almaya devam ediyor. Bu dava ile söylenen şu; ben sizin mahkeme kararlarınızı uygulamadığım gibi, aynı zamanda direndiğiniz, benim çıkarlarıma karşı çıktığınız için sizi cezalandırıyorum...

Yani “Hukuk”, emperyalist tekelin altınları, oligarşinin çıkarları söz konusu olunca iptal, halk söz konusu olunca en üst düzeyde devrede.

İkinci örnek yine bir mahkeme kararı.

Ankara 4. İdare Mahkemesi, Tüketici Haklarını

Devlet ve Hukuk

Kendinden olmayan hukuku yoksayan düzen hukuksuzdur...

Koruma Derneği’nin başvurusu üzerine, bundan kısa bir süre önce, köprü ve otoyol ücretlerine yapılan zamlar hakkında “**yasadışıdır**” diyerek yürütmenin durdurulması kararını verdi. Yani zamların şu an uygulanmaması gerekiyor. Ama hükümet aynı yasadışılıkla köprüden haraç kesmeye devam ediyor.

Her iki örnekte ve bilinen, bilinmeyen binlerce örnekte devletin söylediği açıktır; hukuku bana hizmet ettiği sürece uygularım, etmiyorsa çiğnerim. “İstikrar bozulur” diye diye her türlü hak ve özgürlük arayışına saldıran, halkı susturmak için baskı yasaları çıkaran, katliamlar, işkenceler yapan bir iktidar, “yabancı sermaye kaçır, bütçeye para lazım” diye de kendi mahkemelerini, hukukunu yok ediyor.

Devlet adına işkence ve katliam yapanların, infazcılarının yine o hukuk tarafından aklanmış olmasına; devletin diri diri yaktığı gerçeğini, gencecik çocuklarımıza işkence yapıldığı gerçeğini araştırma cüretini gösteren savcılar nasıl sürgün ettiğine girmiyoruz bile, bunlar biliniyor.

Böyle bir devletin, mahkemelerini çiğneyen bir yönetimin karşısında **halk hakkını nasıl arayacak?** Devletle karşı karşıya gelen herkese söylenen “*eylem yapmayın, hakkınızı mahkemelere başvurarak arayın*” sözlerine nasıl inanacak?

İnanmayacak elbette. İnanmamalıdır da. Adaleti olmayan bir düzene, kendi hukukunu çiğneyen bir devlete karşı örgütlenmenin ve direnmenin meşruluğu işte böyle doğuyor.

“Skandal” Değil, Rutin

Mersin’de bir uyuşturucu operasyonundaki sanık Zehra Sarıyıldız’ın **2 milyar karşılığı** serbest bırakıldığı ortaya çıkmış. Basın “adliyede skandal” diye verdi haberi.

Yanlış, bunun “skandal” olacak bir yanı yoktur. Mahkemelerde “hukuk çarkının” onyıllardır böyle döndüğünü tüm halkımız bilir. Bu çarkın böyle dönmesinin en baş sorumluları da hortumcu işadamlarına “kelepçe takılmasın, villada hapsedilsinler” diyenlerdir, yönetenlerdir.

OLİGARŞİ İÇİ AB MANEVRALARI

Genelkurmay'ın "gardaki resim" kampanyasından, Mesut Yılmaz'ın "treni kaçırmayalım" açıklamalarına AB manevralarında bağımsızlık ve halkın sorunları yok; iktidar çatışması ve çıkarları var.

Oligarşi içi iktidar çatışmaları, AB ekseninde sürüyor.

Manevralar, politikalar buna göre belirleniyor. Medyadan halka başka nedenleri varmış gibi sunulan onlarca gelişmenin altında bu yatıyor. İdam tartışmalarından, öteki yasal düzenlemelere, Genelkurmay'ın açıklamalarından Mesut Yılmaz'ın "çıkışları"na kadar tümü bu çatışmanın yansımalarıdır.

Yeniden ifade edelim; **ne** "AB'nin istediği yasalara direnenler" diye ifade edilen Genelkurmay-MHP çizgisi ulusalcı, bağımsızlıkçı ve AB'ye karşıdır; **ne de** "Kopenhag kriterleri... Türkiye'nin geleceği..." diye diye sahte bir demokrasi, insan hakları, ekonomik refah havası yaratmaya çalışanlar, bunları savunuyorlar.

Tam tersine, ülkemizi IMF'ye satanlar, Amerika'nın eyaleti yapanlar da bunlar, halkın hak ve özgürlüklerini yokeden, terör estiren, katliamlar yapan, baskı yasaları çıkaranlar da bunlardır.

Tüm manevralar iktidar kavgasının yansımasıdır. Bunun için son manevralara bakmak bile yeterlidir.

Genelkurmayın gardaki resmi kullanarak AB karşıtı havayı körüklemesi, Mesut Yılmaz'ın "fırsatı kaçırsak on yıl sonra bölünürüz" açıklamaları, Doğan Medya'nın AB'ci propagandası, Kıbrıs

pazarlıkları... en son yaşanan örneklerdir.

Gardaki Hüseyin Kıvrıkoğlu resmini kimi kesimler, "ulusalcılığın körüklenmesi" vb. diye değerlendirdi. Yanlış. Bu olsa olsa tali bir yan olabilir. "IMF bizi yarıyolda bırakmaz" diyen, IMF iktidarlarını ayakta tutan, Amerika'ya dolar karşılığı asker satan Genelkurmay'ın zerre kadar onuru ve ulusallığı yoktur. Ulusal onur onlar sayesinde ayaklar altına alınmıştır. Cumhuriyet tarihi boyunca görülmedik işbirlikçilik onlar sayesinde geliştirilmiştir.

Esas olan Genelkurmay'ın bunu AB manevrasında değerlendirmiş olmasıdır. Mesut Yılmaz'ın "ciddi bulmuyorum" açıklaması da tersinden aynı manevranın parçasıdır. Yoksa Genelkurmay, bir kitle örgütüyle bu düzeyde muhatap olmasının kendini yıpratacağını çok iyi bilir. Ama bunun karşısında AB'ye girişi geciktirme, bu süre içinde iktidardaki gücünü koruma, güçlendirme gibi çı-

"Yavru Vatan"a Amerika El Koydu

BM Genel Sekreteri Kofi Annan ABD adına Kıbrıs görüşmelerine el koydu. AB zaten elini hiç çekmiyor. Türkiye ve Yunanistan oligarşileri "çözüm" için değil, çıkarlarının hesabında...

Denktaş, "siz aradan çekilin biz Klerides ile görüşerek çözeriz" diyordu, aylar önce. Tam 31 kez toplandılar, tek bir adım atılamadı. Kıbrıs Türk ve Rum

halkların ne düşündükleri değil, Yunan ve Türkiye oligarşilerinin hesapları söz konusu olunca elbette çözülemezdi.

Şimdi ABD Kofi Annan'ı devreye sokarak "Yavru Vatan" meselesine de

el koydu. Amerika, "Haziran'a kadar çözülmezse, bundan sonrasında farklı müdahaleler geliştirmek durumunda kalacağız" diyor. Bu "müdahaleler" ne olacak belli değil, ama belli olan oligarşinin "milli meselesi" de ABD'nin masasında. Nasıl çözüleceği de belli; Amerika'nın çıkarı nasıl çözülmesine gerektiriyorsa, öyle çözülecek.

Yani yine Kıbrıs Türk ve Rum halklarının ne düşündüğü sorulmayacak.

kar hesapları yapmıştır.

Hemen ardından Mesut Yılmaz'ın, idam tartışmalarına, "bölünürüz, PKK siyasallaşır" açıklamalarına atfı yaparak, "fırsatı kaçırsak on yıl sonra bölünürüz" demesi de AB manevralarında AB'cilerin cevabıdır. Aynı süreçte Doğan medya'nın TV ve gazetelerinde yoğun bir AB propagandası öne çıkarıldı; Özkök'ler gençliğe çağrılar yaptı, AB'nin "nimetleri" sayılıp döküldü. "AB'ci" cephe kimi işadamları, yazar, sanatçı ve aydınları da harekete geçirerek "AB'ye evet" bildirileri yayınladı. Kıbrıs pazarlıkları da aynı çatışmanın bir parçası olarak sürekli gündemlerden biri.

AB Manevralarında Bağımsızlık ve Halkın Sorunları Yok

Ne "AB'cileri" ne de "AB karşıtlarını" halk ve halkın sorunları ilgilendirmiyor, onların iktidar kavgalarında bağımsızlık da tartışılmıyor. İşsizlik, yoksulluk onları ilgilendirmiyor. Onlar iktidarlara korumak için manevra yapıyor, onlar daha fazla silahla, daha fazla baskı yasalarıyla halkı susturmak için biraraya geliyor.

Bu tartışmada **halk taraf değildir.**

Halkın çıkarı her iki kesimin de karşısında bağımsızlığımızı savunmaktır. Kendi sorunlarımız etrafında örgütlenmek, işsizliği, açlığı yaratan, hak ve özgürlükleri yokeden düzene karşı mücadeleli yükseltmektir.

Her iki kesim de çıkarları için halkımızı kendine kitle tabanı yapmaya, destek havası yaratmaya çalışmakta. Bu oyuna bir şekilde gelmek, kendi çıkarlarımıza ihanet etmek demektir. Beyni emperyalist propaganda ile çarpıtılmış kimilerinin "AB'ye girince demokrasi, insan hakları olacak... iş olanakları artacak..." sözlerine kimse inanmamalıdır.

Avrupa, hiçbir sömürgeye demokrasi, insan hakları, özgürlük, ekmek, adalet götürmez; tam tersine cuntaları, baskıcı rejimleri ekonomik çıkarlarına denk düştüğü oranda destekler, tekel-leri aracılığıyla halkları iliklerine kadar sömürür. Bu konularda Amerika ile özde hiçbir farkları yoktur. Fark tekellerin çıkarlarını savunmadaki biçimsel farklılıklardır. Son bir yıllık süreçteki gelişmeler bile bunu görmek için yeterlidir.

Bizim **yolumuz bağımsızlığın yoludur**, bizim yolumuz halkın kendi iktidarının yoludur.

IMF "İyi Yoldasınız" Diyorsa...

Arjantin Ankara Büyükelçisi Brugo Marco Zaman gazetesine açıklıyor; **"IMF bize hep 'iyi yoldasınız' diyordu."** (Zaman 15 Mayıs)

Burjuva basında her gün çıkan, "IMF (ya da Dünya Bankası) Türkiye iyi yolda dedi" haberlerine ne kadar benziyor değil mi? Örneğin tesadüftür ki (!), Arjantin haberinin hemen altında bir başka haber; "Dünya bankası 'Büyümeye ilişkin iyi işaretler var'..."

Aynı merkezden üretiliyor çünkü yalanlar. Emperyalist tekeller sömürgeleri hiçbir tepki olmadan talan etsin diye söyleniyor bu yalanlar. Hele bir de emperyalistlerin ağzından çıkanı manşetlere çıkaran bir basın varsa, IMF uşaklığında ipinden boşanmış bir iktidar ülkeyi yönetiyorsa, yalanlara kırk yalan katıp boş umut pompalamak tek geçerli politika oluyor.

Arjantin elçisi devam ediyor; "Uzun yıllar böyle dediler, sonra birden kötü gitmeye başladı... Aynı şeyi şimdi Türkiye yaşıyor..."

Susalım, örgütlenmeyelim, "bir gün düzelir" diye boş umutlara kapılalım, "ne yapalım kader" diyelim, bağımlılığa ve açlığa isyan etmeyelim diyor bu yalanlar. Emperyalistler işte böyle aleni yalanlarla aldatıyorlar. Arjantin'de olduğu gibi ekonomi batınca da çekilip bir kenara; "dediğimizi yapmadınız böyle oldu" diyorlar.

Bu yalanlara daha ne kadar inanılacak?

Arjantin gibi emperyalist tekellere satacak hiçbir şeyi kalmayana kadar mı?

Dünün ve Bugünün Kurtuluş Savaşı

“SAMSUN’A AYAK BASMAK”

Tarihin unutturulduğu, sisler içinde bırakılıp kimliksizleştirildiği bir dönemde yaşıyoruz. Kavramlar, değerler gibi, tarih de çarpıtılmış durumda. Bu sislerin ve çarpıtmaların içinde neyin ne olduğu belirsiz. 19 Mayıs’ta yüzbinlerce gencimiz stadyumlara çıkıp, haftalardır hazırlandıkları jimnastik gösterilerini sunacaklar. Başta öğrenci velileri olmak üzere, milyonlarca insanımız da onları izleyecek. Ama onların içinden kaç kişi, o törenlere giderken, gösterileri izlerken 19 Mayıs’ın gerçek anlamı üzerine, tarihteki yeri üzerine düşünecek? Kaç okulda, kaç öğretmen, öğrencileri 19 Mayıs törenlerine hazırlarken, o törenlere kaynaklık eden **19 Mayıs 1919** gününün ne anlama geldiğini anlatacak?

Bir çok Anadolu ilinde adettir, 19 Mayıs gösterilerinde şehir stadının bir köşesine de temsili bir **Bandırma Vapuru** yerleştirilir. Ama, bir vapur olmanın ötesinde, o vapurun tarihi anlamını dile getiren tek bir konuşma yapılacak mı o törenlerde?

19 Mayıs 1919, klasik ve klişe deyişle “*Mustafa Kemal’in Samsun’a ayak bastığı gündür*”... O günü resmeden tablolarla, Bandırma Vapuru kopkoyu karanlığa boğulmuş Anadolu üzerinde doğan bir güneş gibi resmedilir. O güneşin Anadolu halkını ne kadar ve nasıl aydınlatığı ayrı bir tartışma ama, tablonun diğer yanı, **bugünküyle aynıdır**.

1919 Türkiye

1918 sonunda İstanbul işgal edilmiştir. İstanbul’daki Padişahlık ve onun hükümeti, işgale karşı çıkmamış, tersine işgalcilerle işbirliği yapmaktadır. Osmanlı Devletinin başındaki Padişah, İngiliz sömürgeci olmayı savunmaktadır. Nazım’ın ustaca özetledi-

ği gibi:

Fransız, İngiliz, İtalyan, Amerikan

... yer bitirir bizi bir yandan,

bir yandan da kendi köpek döllerimiz:

Vahdettin Sultan,

ve damadı Ferit

Ve İngiliz muhipleri

ve mandacılar

Sonraki aylarda, emperyalistlerin işgali hızla Anadolu’ya yayılmaya başlar. 1919 Mayıs’ında Ege’nin şehirleri bir bir işgal altına girer. 11 Mayıs 1919’da Fethiye, Bodrum, Marmaris, 15 Mayıs’ta İzmir işgal edildi.

İstanbul, iktidarın, devletin merkeziydi; ve bu merkezde hem emperyalistlerin işgali vardı, hem yöneticilerin işbirlikçiliği, ihaneti. Kurtuluş bayrağı, Anadolu’dan açılmıyordu.

Bandırma Vapuru’nun Samsun’a yolculuğunun anlamı, amacı da buydu. Samsun’a çıkış tarihi olan 19 Mayıs’ı da, Anadolu’yu harekete geçirecek “kongreler” izler. 1919 Temmuz’unun 23’ünde Erzurum Kongresi toplanarak, “**Manda ve himaye kabul olunmaz**” kararını aldı. Bayrak açılmıştı. Ardından 4 Eylül 1919’da Sivas Kongresi toplandı. Karar kesindi. “Ya istiklal, ya ölüm!” sloganı adım adım tüm Anadolu’yu sardı.

19 Mayıs’ın anlamı, halka gitmekti, Anadolu’ya gitmekti. Samsun’a çıkış, İstanbul hükümetinin işbirlikçiliğine karşı, emperyalistlere ve işbirlikçi saltanat hükümetine karşı Anadolu’yu ayağa kaldırmak için atılmış bir adımdı.

Şimdiyse, Anadolu’nun yok sayıldığı, halkın susturulduğu bir zaman. Anadolu’yu yok sayanların, halkı susturanların, halkın iradesini kaale almayanların 19 Mayıs’ı “kutlamaya” hakkı ve yüzü olabilir mi?

19 Mayıs, emperyalizme karşı bağımsızlık savaşını başlatmak için atılan tarihi bir adımın adıdır. Bugün bu ülkeyi yönetenlerin ise, böyle bir bayramı kutlamaya ne hakları, ne yüzleri vardır. Çünkü, 2002 Türkiye’sini, IMF’ye teslim edilmiş, işgal altında bir Türkiye haline getiren onlardır.

2002 Türkiye

2002 Türkiye, 1920 Türkiye gibi, karanlıklara boğulmuş bir Türkiye tablosudur.

O gün, Anadolu'yu karanlığa boğan, emperyalizmin işgalidir; işgal bugün de var, daha arsızca, daha pervasızca... Topların, tüfeklerin değil, tekellerin işgali var şimdi. "Düveli muazzama", Dünya Bankası ve IMF'yle topraklarımızda.

O gün, Anadolu'yu karanlığa boğan, yoksulluk ve sefalettir; bugün de var yoksulluk ve sefalet, ve hergün biraz daha fazlaşıyor... "Dut kurusu süpürge tohumu" yemiyor belki insanlar; ama iki-üç yaşındaki çocukların ölüm kağıtlarında "beslenme yetersizliğinden öldü" diye yazıyor.

Emperyalistlerin işgali bakımından 1920'lerin Türkiye'sinden özünde bir fark yoktur artık. Elbette emperyalist sömürü ve işgalin biçiminde, sömürge ülkelerin idari mekanizmalarının biçiminde değişimler olmuştur. Ama bu değişimler, hep işgali, sömürüyü gizlemeye yöneliktir. Özünde bir farkı yok değişimiz de bundandır.

2002 Türkiye'sinde ne görüyoruz?

Herşeyiyle emperyalizme teslim olmuş bir ülke... Kendi iradesi kalmamış. Kendi ekonomi politikaları kalmamış. Kendi "idaresi" kalmamış bir ülke... Tarımına, sanayisine, ihracatına, ithalatına emperyalizmin karar verdiği bir ülke.

Emperyalizmden habersiz ve onun onayı olmadan tek bir adım atamıyor işbaşındaki iktidarlar. Herşey onlara soruluyor, onların talimatları uyarınca yürütülüyor.

IMF, Dünya Bankası, Amerika, AB heyetlerinin biri gidiyor, öbürü geliyor. Bu ülkeyi denetliyorlar. Atılan her adımı, alınan her kararı, her uygulamayı denetliyorlar.

Doğru diyorlar, yanlış diyorlar, az diyor, fazla diyorlar. **Neye göre** doğru, **neye göre** yanlış, **neye göre** az ya da fazla, sorusunun cevabı, 1920'lerde yaşadığımızı gösteriyor: Çünkü herşey, 1920'li yılların başlarında olduğu gibi, emperyalist ülkelerin ve şirketlerin çıkarlarına göre değerlendiriliyor. Onların sömürsünü, talanını kolaylaştıran her şey iyi ve doğru.

1919'dan 2002'ye İşbirlikçilerin İhaneti

"*Umutlarımı allah'tan sonra İngiltere'ye bağladım*" diyordu Padişah Vahdettin. Başbakan Ecevit, ve Genelkurmay Başkanı ve bilcümle egemenler, **umutlarını IMF'ye bağlamış** durumdalar. Vahdettin gibi, hiç yüzleri kızarmadan, taşıdıkları sıfatlardan utanmadan söylüyorlar bunu.

IMF uşaklıkları, işçinin, köylünün, memurun, esnafın talebinin karşısına **"IMF'ye söz verdik, yapama-**

yız" diye çıkabilecek kadar aleni.

Evet evet, gizlemiyorlar.

Gizlemedikleri gibi, IMF'nin programlarını uygulamak, ABD'nin isteklerini yerine getirmek için, **kendi vatandaşlarına karşı** baskı, terör, zulüm uygulamaktan geri kalmıyorlar.

Eğer, olaylara, kişilere, gelişmelere 19 Mayıs'ın, **Bandırma Vapuru'nun penceresinden** bakarsanız, ülkemizi IMF'ye teslim edenler, Osmanlı'yı kapitülasyonlara, Duyun-u Umumi-ye'ye teslim edenler gibi, emperyalizm uşağı ve vatan hainidir.

Ama egemen sınıfların, işbirlikçi oligarşinin iktidarının penceresinden gerçek, ters yüz edilmiştir. IMF'ye ülkemizi peşkeş çekenler değil, IMF'ye karşı, emperyalizme karşı bağımsızlık için savaşanlar "vatan haini, terörist" ilan edilmiştir.

IMF'nin iktidarını sürdürmek için, bu ülkenin yurtseverleri, devrimcileri katlediliyor.

Padişah Vahdettin iktidarı da 1918'deki işgal koşullarında bunların yaptığını yapıyordu. Padişaha bağlı İstanbul hükümetinin yayınladığı bir çok bildiriden birinde mesela şöyle denilmekteydi: "*Yunan işgali ne kadar gaddarca ve ne kadar haksız olursa olsun mukavemet edilmemesi, memleket kurtuluşunun ancak diplomasi yoluyla mümkün olabileceği ve İstanbul Hükümetinin siyasetinden ayrılmanın memlekete ihanet olacağı, aksi surette hareket edenlerden hesap sorulacağı...*"

İsterseniz, bu açıklamayı şöyle okuyun: "*IMF programları ne kadar gaddarca ve ne kadar haksız olursa olsun mukavemet edilmemesi, Ankara hükümetinin siyasetinden ayrılmanın **memlekete ihanet** olacağı, aksi surette hareket edenlerden hesap sorulacağı...*"

Emperyalist işgalciler adına, işbirlikçi iktidarlar, halka zulmediyor. Dün de böyleydi, bugün de.

İşte bunun için; yeniden kurtuluş savaşı

Düşman İzmir'de denize dökülmüş, Antep'te Urfa'da yenilgiye uğratılmıştı. "Geldikleri gibi gitmek zorunda" bırakılmıştı düşman. Ama gittikleri gibi geldiler de! Denize dökülmüşlerdi, karadan, havadan, denizden, içimize sızarak geri döndüler.

Anadolu'dan kovulmuşlardı ama, kurulan Kemalist iktidar, emperyalist cepheden, "Batıdan" kopmamıştı. Tersine kapitalizmi geliştirmeye çalışmıştı. Kapitalizmi geliştirmek, yeniden emperyalizme bağlanmaktı. Bu kaçınılmazdı.

Kemalist iktidar, kurtuluş savaşını yürüten iktidar olarak, emperyalistler karşısında siyasi tavizler vermeden bir süre devam etti.

Ama 1940'lı yıllara gelindiğinde, emperyalizm, kapıdan, bacadan her yandan nüfuz etmeye başladı ülkemize. Önce ABD'yle, ardından IMF'yle, ardından NATO'yla yapılan anlaşmalar birbirini izledi. Her anlaşma ülkemizi emperyalizme daha bağımlı hale getirdi. Ve bugünlere gelindi.

Bir televizyon reklamı var. Arka fonda "19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı" yazıyor; önünde tipiyle, hareketleriyle Amerikanlaştırılmış gençler "hula hup" yapıyor. **19 Mayıs'ı bile Amerikanlaştırmak** isteyen bir düzen var var karşımızda. Ekonomisinden siyasetine, ordusundan kültürüne, herşeyini emperyalizm belirliyor. 19 Mayıs'ın bile Amerikanlaştırılmaya çalışıldığı bir ülkede, emperyalizmin işgali için başka kanıt aramaya gerek var mı?

Anadolu, 1918'lerden itibaren, İngiliz'i, şapkası horoz tüylü İtalyan'ı, mavi üniformalı Fransız'ı Anadolu'yu pençelerine almak için İstanbul'a yerleşen Amerikalıları ve düşmanla birlik olan padişahları, ağaları, beyleri gördü.

Gördü ve döğüştü.

Başka yolu yoktu.

Döğüştü ve kovdu emperyalizmi.

2002'nin Türkiye'sinde, Amerika'nın, NATO'nun üslerini görüyoruz dört bir yanda. CCotarelli'leri, Kahkonen'leri, Fogg'ları, Clinton'ları, Bush'ları gördük. Shell'leri, Nike'leri, Adidas'ları, Mc Donalds'ları, Coka Cola'ları, Ford'ları, Mercedes'leri, Audi'leri, Eurogold'ları, Carrefourr'ları görüyoruz memleketin her yerinde. IMF'nin atadığı Bakanları, Amerika'dan ithal politikacıları, IMF'ye yalvar yakar olan general-leri görüyoruz.

İşgal birlikleri, İstanbul'da, Anadolu'da halkı aşağılıyor, katlediyor, kadınların kızların namusuna saldırıyordu.

Yine aşağıılıyorlar.

Ekmeğimize, işimize el koyuyorlar. Doğrudan işgalcilerin tecavüzleri, ırzımıza, namusumuza saldırıları yok ama, yoksulluk, namusu pazara dökmüş, açlık, işsizlik ve fuhuş, üç beş işgalcinin tecavüzlerinden daha büyük tahribatlar yaratıyor.

Evet, işte bütün bunlardan sonra; memleket bu ahval ve şerait (durum ve şartlar) altında iken, artık Anadolu'nun ayağa kalkma vakti gelmemiş midir? Artık, yeni bir ufukla, yeni bir rotayla yola koyulmuş "Bandırma vapuruna" binme vakti çoktan gelmiş de geçiyor değil midir? Artık kurtuluş savaşı zamanı değil midir?

Kurtuluş ışıkları yanıp sönüyor yine. Samsun'da değil, Kızıldere'de yanıyor, 19 aydır süren büyük direnişte yanıyor kurtuluşun ışıkları. Kurtuluşun ışığı, emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm için savaşta yanıyor.

Kırık dökük bir vapur... makarna yüklü bir kamyon

Bandırma Vapuru ve Samsun, bir yola çıkışın adıdır. Bağımsızlık bayrağının kaldırılışının günüdür. İkinci ve nihai kurtuluş savaşında Kızıldere'nin yeri, biraz da buna benzer. Mahirleri, Ankara'dan Karadeniz'e, Ünye'ye götüren makarna yüklü kamyonun, tarih içindeki yeri, kırık dökük Bandırma vapuruyla paralellikler taşır. Samsun'da yedi düvele karşı bağımsızlık savaşı başlatılacaktır. Ünye'de emperyalizme ve oligarşiye karşı kır gerilla savaşı.

Ama makarna yüklü kamyonla, kırık dökük Bandırma Vapuru, içlerinde taşıdıkları yolcuların niteliğiyle ve o yolcuların hedefleriyle ayrılırlar birbirlerinden. Emperyalizme karşı bağımsızlık, **53 yıl** arayla yapılan bu iki yolculuğun yolcularını birleştiren yandır. Ama bağımsızlıktan sonrasında **yolları farklıdır**. Bandırma vapurunun yolcuları, bağımsızlıktan sonra, kapitalizmle ve dolayısıyla emperyalizmle tarihsel bir kopuştan kaçınırlar; halkın ikidarını değil, küçük burjuvazinin diktatörlüğünü kurarlar.

Kızıldere yolunun yolcularıysa, halkın iktidarını ve sosyalizmi hedeflerler.

Bu hedef farklılığı, birinci kurtuluş savaşının, halkın kurtuluşunu sağlayamamasının nedenidir. **Bağımsızlık** der kalır Bandırma vapurunun yolcuları. **Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm**'dir Kızıldere yolunun şiarı. Bugünkü kurtuluş savaşımız, işte bu nedenle **yarım kalmayacaktır**. Emperyalizmi kovup, işbirlikçi iktidarı yıkıp, halkın kurtuluşunu sağlayacaktır. Kızıldere yolunun yolcuları, bu yolda ilerliyorlar.

Bağımsızlık Gençliği

Avrupa Birliği'ni savunmak için gençliğe "haykırın" çağrısı yapanlar, **"GELİN BİRLİKTE SATALIM"** diyor. Gençliğin cevabı hiç değişmeyecek; **"BAĞIMSIZ TÜRKİYE"**.

M. Ali Birand'ın gençliğe "Avrupa Birliğini savunmak için sesinizi yükseltin" çağrısına, Ertuğrul Özkök de "haykırın" diye katıldı.

Özkök'ler, gençliğe geleceklerinin Avrupa Birliği'ne girmekte olduğunu anlatmak için çırpınıyorlar. AB dediklerinin, emperyalist tekellerin ittifakı olduğunu unutturarak "demokrasi, insan hakları, Kopengah kriterleri" masallarını anlatıyorlar.

Özkök'ler gençliği çağırıyor; "bağımsızlığı, ulusallığı bir yana bırakın, çıkarlarınıza bakın. Biz satıyoruz, gelin birlikte satalım" diyorlar. Sömürgeleştirmeye çağırıyorlar gençliği. Özkök'lerin çıkarları sömürgeleşmede daha da ileri gitmekte, ulusal hiçbir değer, düşüncenin kalmamasında; "globalizm"in mantığıdır bu.

Bu çağrılar, AB ya da ABD propagandası ile yapılan tüm bu çağrılar, gençliğin tarihine, geleneklerine, vatanına ihanet çağrısından başka bir anlam taşımaz.

"Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla, onbinlerce alanları dolduran gençliğe çağırıyorlar; "satalım" diyorlar. Yankileri denize döken bir geleneği unuttun çağrısı yapıyorlar. Ülkemiz bağımsız olmadan, ne akademik, ne demokratik hiçbir özgürlüğün olamayacağı gerçeğini unuttun diyorlar. Unuttun ve bizim çıkarlarımız için sokağa dökülün, bize kitle tabanı olun; bakın gençlik de AB'yi istiyor dememize fırsat yaratın diyorlar. Gençliği, kendi pis çıkarlarının malzemesi yapmak istiyorlar.

Sömürgeleştirmeyi, gelecek diye yutturmak istiyor Özkök'ler. Çünkü onların geleceği Dolar'ın, Euro'nun geleceğidir. Beyinlerinde ülke, vatan, halk sevgisi, bağlılık yoktur. Sizde de olmasın, Mahirleri, Denizleri, Zehraları unutun... Maykıl olun, Coni olun, onlar gibi yaşayın, onlar gibi çürüyün, onlar gibi asalaklaşın, emperyalist kültürle donatın beyinlerinizi diyorlar.

Örgütsüzleştirilenler "Haykırın" Diyor

Çağrılarının karşılık bulmasının zeminini onyıldır yaratmak için büyük bir çaba içindeler. Yurtsever olmayan, bağımsızlık nedir bilmeyen, apolitik, örgütsüz bir gençlik yaratmak için iktidarlarla yanyana gençliğe saldırdılar. Gençlik hak aramak için haykırdığında, "terör, anarşi" dediler, akademik haklarını istediğinde "masum gençlik eylemleri terör örgütlerinin oyunu" dediler.

Halkın her kesiminin örgütsüzleşmesi için oligarşinin katliamlarını, infazlarını, saldırılarını savunanlar şimdi "haykırın" diyorlar.

Ama, örgütsüzleştirme işte böyle bir şeydir; gün gelir, onu yaratanların bile zararına işler. 12 Eylül apolitikleştirmenin bir parçası olarak düzen partilerine de gençlik, kadın kolları kurmayı yasaklamıştı. Ama sonra oligarşi kendi kitle temelini zayıfladığını gördü.

Halkın susturulmasına, örgütsüzleştirilmesine destek verenler, hiçbir konuda halktan, değerlerden, yurtseverlikten yana olamazlar. Özkök'ler bunun örnekleridir.

Gençliğin Özkök'lere Cevabı

Onyıllardır bu cevap hiç değişmedi. Binlerce gencimizin kanyla, ödediği bedellerle verildi cevap. İktidarların, emperyalistlerle bir olup gençliğe en acımasız saldırılarını yaptığında verildi bu cevap. Mahir'ler, Deniz'ler verdi bu cevabı. Bulut-han'lar, Hamiyet'ler, Kahraman'lar, Sadık'lar... cevabı yinelediler. Zehra'lar, Canan'lar bayrağı devralıp dalgalandırdı ölümün burçlarında. Düşleri bağımsız, demokratik Türkiye oldu.

Üniversiteli, liseli, işçi, işsiz gençliğin Özkök'lere cevabı hiç değişmeyecek; "Bağımsız Türkiye".

“Avrupa Hareketi 2002”

Veya AB MUHİPLERİ CEMİYETİ^(*)

Kendilerini “Avrupa Hareketi 2002” olarak adlandıran “**bir grup aydın, işadamları ve sanatçı**”, 9 Mayıs’ta (Avrupa Birliği’nin temelini atıldığı gün) “**Türkiye’nin Yeri Avrupa Birliği’dir**” başlıklı bir bildiri yayınladılar.

Bu bildirinin metninden bazı bölümleri aktarac ağız. Bu bildiri, hiç kuşku yok ki “**tarihi**” bir bildiridir. Ve yine hiç kuşumuz yok ki, bu bildirinin tarihteki yeri, mandacılık belgeleri arasında olacak, Türkiye aydınlarının da utanç sayfalarına girecektir. Neden böyle olacağına geleceğiz, ama önce bildiriden bir bölüm aktaralım.

Evet, şöyle diyorlar:

“Türkiye, baskı değil özgürlük, fakirlik değil zenginlik, korku değil güven arıyorsa yolu Avrupa Birliği’nden geçer.

Avrupa, Türkiye’nin yüzyıllardır ilerlediği yöndür. ‘Muasır medeniyet’tir. Yatırımdır. İştir. Kazançtır. Dayanışmadır. Bilimdir, teknolojidir. Sosyal güvenliktir.

Avrupa Birliği Türkiye’nin küçülmesi değil Avrupa kadar büyümesidir. Türkiye yurttaşlarının Avrupalılarla gelecekte eğitimde, işte, sağlıkta, emeklilikte fırsat eşitliğine sahip olmasıdır.”

Bu imzacıları bir araya getiren nedir?

“İşadamları”na diyeceğimiz yok; doğrudur, burjuvazinin çıkarları AB’ye girmektedir. Ama o imzacılar listesinde “aydın”ların ne işi var? Veya soruyu şöyle de sorabilirsiniz; bu açıklamada imzası olanlara “aydın” denilebilir mi? Her ikisi de üzerinde ciddiyle durulması gereken sorulardır.

İçlerinde “duyarlılığına” tanık olunan aydınlar da var. Pek o “işadamlarıyla” birlikte, mesela F tiplerinde zulme, tecrite son verilsin diye bir açıklama niye yapmadılar bugüne kadar?

Eğer o işadamları, Avrupa Birliği’ni, daha fazla demokrasi, halkın refahı ve mutluluğu için istiyorlarsa, böyle bir açıklamayı da imzalamaları gerekmez miydi?

Bu işadamlarının onyıllardır cuntaları, katliamları, kayıpları, faili meçhulleri yaşayan bu ülkede, bugüne kadar, TÜSIAD’çıların peşine asla düşmedikleri “raporları” dışında ne özgürlükten, ne adaletten yana olduklarına dair hiç bir işaret görülmemiştir.

İmzacılar, belki farkında değildir, ama bu açıklama, Ertuğrul Özkök’lerin, M. Ali Birand’ların, Sabancı’ların bir süredir “gençlere, sivil toplum örgütlerine” yaptığı

“Avrupa hedefine sahip çıkın” çağrılarına bir cevaptır.

Tekelci burjuvazi, aydınları, sanatçıları kullanmıştır.

Bildirinin devamı zaten, üslupta bile aynı şeyin söylendiğini fazla tartışmaya yer bırakmaksızın gösteriyor:

“Fakat ne yazık ki, Türkiye’nin Avrupa Birliği üyeliği, üyelik karşıtı güç odaklarının insafına kalmış bir görüntüdür: ... ayak sürünmekte, göz boyanmaktadır. Beklenen, Avrupa Birliği’ni de bıktırıp ‘ne haliniz varsa görün’ dedirtmektir. Türkiye’yi fakir, kavruk, yatırım yapılmaz, güvenilmez, yaşam kalitesi düşük bir ülke olarak uygarlık aleminin kenarında tutmaktadır.

... Bir araya gelelim ve bu süreci bizzat ve bilfiil sahiplenelim. Avrupa hareketini, sizin için, çocuklarınız için, hepimiz için beraber yaratalım.”

Açıklama, gerçekleri yansıtmıyor

Demek Avrupa, “özgürlük, zenginlik, sosyal güvenlik, bilim, eğitimde, işte, sağlıkta fırsat eşitliği” demek? Öyle diyor açıklama.

Bunların böyle olmadığını Avrupa’nın kendi istatistikleri söylüyor.

Dahası, genel bir değerlendirme bir yana;

1990’ların başlarından beri, sosyal güvenliğin Avrupa’da durmaksızın tırpanlandığını bu “aydınlar” bilmiyor olabilir mi?

11 Eylül’den bu yana, özgürlüklerin gerçekte ne kadar pamuk ipliğine bağlı olduğunu, Avrupa pratiğiyle ve çıkardığı yasalarla kanıtlamadı mı?

Bu Avrupa değil mi Afganistan’ın yerle bir edilmesi-ne katılan?

Bu Avrupa değil mi, Filistin halkının katledilmesinde göstermelik birkaç karşı çıkış dışında ABD ve Şaron’la işbirliği yapan?

Bu açıklama, mandacıdır.

Bu açıklamanın anlamı nedir?

Açıkça **mandacılık**(*). Başka hiç bir şey değil.

“Evet, bizi sömürge yapabilirsiniz” diyorlar. Bizi Kopenhag kriterlerine göre sömürge yapabilirsiniz!

Tercih yapıyorlar; Amerikan emperyalizmi yerine

Avrupa emperyalizmi olsun, diyorlar.

Devrimciler ve aydınlar, sömürgeciler arasında ter-
cih yapmazlar. Evet, ABD ile AB arasında belli çelişkiler
var ama ayrı gayrı yok. Tekellerin arasında ekonomik,
siyasi ayrılık yok. Yeryüzünde 1.2 milyar insanı aç bira-
kan, 4 milyardan fazla insanı yoksul bırakan sadece
ABD tekelleri değil herhalde? Avrupa tekelleri konu-
sunda ne diyor bu aydın, sanatçı ve işadamları?

Bu bildirinin dünyayı ve gerçekleri kavrayışı, 1920'lerden bir adım ileride değildir

1919'da zamanın "aydın"larından Halide Edip (Adı-
var), Mustafa Kemal'e neden Amerikan mandasının ka-
bul edilmesi gerektiğini, emperyalizme karşı savaş dü-
şüncesinin yanlışlığını kanıtlamak için şöyle diyor: "**Ser-
güzeşt ve cidal (macera ve kavga/savaş) devri artık geç-
miştir.**"

Çıkış noktası yine aynı; bugün de **devrimler ve sa-
vaşlar dönemi kapanmıştır** diyor aydınlar (Daha doğru-
su, burjuvazinin dediğini tekrarlıyorlar).

Halide Edip bunda ne kadar yanılıyor idiye, bugün-
küler de o kadar yanılıyor. Ama bakın, aydının statüko-
culuğu, ister solcu, ister mandacı olsun, burada kendini
göstüyor; bakın, yüz yıl önce bile "**savaşlar ve kavga
döneminin bittiğine**" inanabiliyor aydın! 20. Yüzyıl, Ha-
lide Edip'in yanıldığını yüzlerce kez gösterdi. 21. Yüzyıl
da yüzlerce kez, bu bildiricilerin yanıldığını gösterecek.

Yine, o zamanın "aydın"larından Alemdar Gazetesi ya-
zarı Refi Cevat da şöyle diyordu: "**Yardıma ihtiyacımız
var. İngiltere uzatacağımız eli tutacaktır... İngiltere ile ha-
reket ederek asri (çağdaş) düşünce ile mücehhez bir Tür-
kiye olalım.**"

Bu satırları, kendilerine "Avrupa Hareketi 2002" di-
yenlerin bildiriyle karşılaştı. Aynı kelimeler var. Av-
rupa Birliği ile hareket ederek çağdaş bir Türkiye ola-
lım diyorlar aynı Refi cevât gibi. Yalnız Refi Cevat, da-
ha açıktı; **İngiliz Muhipleri Derneği**'nin üyesiydi.

Wilson Prensipleri Cemiyeti üyesi Ahmet Emin Yal-
man da, İngiltere yerine ABD'yi koyuyor ve Amerika sa-
yesinde gerekli ıslahatların (reformların) yapılacağını
söylüyordu.

Cemiyetin Amerikan mandasına girmeye ilgili rapo-
rundaki şu cümleye bakalım bir de:

"3- Finans, tarım, endüstri, bayındırlık, eğitim ba-
kanlıklarının her birine uzman yardımcılar ile birlikte
bir Amerikan Başmüsteşarı getirilecek, bu müsteşarlardan
kurulu Amerikan Komisyonu, yeni esaslara göre
gereken reformları yapacak, yeni metotları getirecek,

sosyal refah ve öğrenimle ilgili bütün çalışmalarını düzen-
leyecek ve tamamıyla idare edecektir."

Bu yazılanların, bugün olup bitenlerden ne farkı var?

Finans, tarım, endüstri, bayındırlık, eğitim, ne var-
sa, her şey ya IMF, ya AB direktörleri tarafından biçim-
lendirilmiyor mu?

AB'ye girince, veya üyelik müzakereleri tam başla-
yınca, bu durum daha da pekişecek.

Bu mu isteniyor?

Evet, ne yazık ki, istenen budur. Bu bildiriyi imzala-
yanların, bunları bilmeyeceğini düşünmek mümkün de-
ğildir. İstediklerinin Refi Cevat'ın veya Ahmet Emin Yal-
man'ın 1920'lerin başında istedikleri ama, Anadolu Kur-
tuluş Savaşı'nın zaferi nedeniyle gerçekleştirilemeyen is-
tekleri olduğunu bilmeyecek kadar bilgisiz, cahil veya saf
değildir hiç biri.

"Batıcı"lıktan kopmadan, hak ve özgürlüklerden yana olunamaz!

Evet, hiçbiri bu kadar bilgisiz, saf, cahil olamaz.
Ama bunların en azından bir kısmının "vatan haini" ve-
ya "halk düşmanı" olmadığı da söylenebilir; o zaman bir
çelişki var. Emperyalizm işbirlikçisi veya halk düşmanı
olmayan biri, niçin bunları istiyor?

Umutsuzlaşmış, yılgınlaşmış, halka güvenini kaybet-
miş, emperyalizmin propagandalarının, burjuvazinin
ideoloji ve kültürünün etkisi altına girmiş bir aydın tipi
var ortada.

Elveda proletarya'ya da inandılar, sosyalizmin öldü-
ğüne de. O zaman "yeni dünya düzeni" denilen, "küre-
selleşme" denilen, ama Amerikanın imparatorluğundaki
bir dünya düzeni olduğu da açığa çıkan düzene tabi ol-
maktan başka yol yoktu.

Demokrasi, insan hakları, özgürlük ve adalet de, ar-
tık ancak ya ABD ya da AB aracılığıyla gelecekti. AB'yi
tercih ettiler.

Mücadeleyi unutturmak istiyor emperyalizm.
AB'den medet uman aydın, aynı şeye hizmet ediyor. Bir
demokratik hak olduğunda, "**Avrupa bastırdı, oldu**" de-
niyor veya denecek. Sanki onyıllardır bu ülkede kimse
haklar ve özgürlükler için mücadele vermiyor. Sanki bu
ülkede onyıllardır ölen, kalan yok.

Herşeyi dıştan, yukarıdan bekleyen bir aydın kafa ya-
pısı. Halide Edip'in, Refi Cevat'ların "batıcı"lığından kopa-
mamış. Tabii ki, aynı kafa rahatlıkla **darbeci** de oluyor.
Yeter ki birileri bir şeyler yapsın. Türkiye aydınındaki dar-
beciliğin, cuntacılığın, tepeden inmeçiliğin kaynağında bu
vardır.

Dün "sol cunta"yı savunanlar, şimdi AB'yi savunuyor.

Hep dıştan bir şeyler bekleme ve asla direnmeye, dışı dış, göğüs göğüse bir savaşa cesaret edememe yüzünden, gerçekleri görmemekte ısrar ediyor.

“Avrupa Hareketi 2002” bildirisinde yere göğe sığdırılamayan, özgürlükle özdeşleştirilen AB, muhalefeti yoketmekte, ABD paralelinde politikalar izliyor. Buna ne diyor aydınlar? Avrupa’da birbiri ardına çıkarılan “terör yasalarına”, ekonomik ve demokratik hakların, özgürlüklerin gasbedilmesine ne diyorlar?

O zaman hak ve özgürlükleri savunuyorlar mı?

Savunuyorlarsa, hangilerini?

Bunları tartışmıyorlar.

Diyorlar ki, Avrupa Birliği’ne giremezsek, *Türkiye fakir, kavruk, yaşam kalitesi düşük bir ülke olarak kalır.*

Bir aydın bunları söylemeye utanır.

Biraz ekonomi ve politika bilen aydın, bunları söylemez.

Peki diyelim, Türkiye kendinden istenen her şeyi yaptı, ama Avrupa kendi iç çıkarları veya çelişkileri nedeniyle Türkiye’yi birliğe almadı veya çeşitli gelişmeler sonucu Avrupa Birliği de dağıldı.

Ne olacak, AB olmadı diye, fakir, kavruk kalmaya mahkum mu olacağız?

Biz, kendi topraklarımızda, kendi bağımsızlık, demokrasi savaşını yürütüp zafere ulaştırmalıyız demesi gerekmiyor mu aydınlar?

Biraz ekonomi-politik bilen, emperyalizm, kapitalizm nedir bilen bir aydın, emperyalistler için “yatırım yapılacak, güvenilecek” bir ülke olmanın, içeride devrimci mücadelenin, halkın muhalefetine bastırıldığı bir ülke anlamına geldiğini bilmez mi?

Emperyalistler, ancak halkın mücadelesinin bastırıldığı, bağımsızlık düşüncesinin sindirildiği yerlere güvenmez ve yatırım yaparlar.

Bunu mu istiyorsunuz?

Başta dediğimiz gibi, bildiriye imzalayan burjuvalar

için, bunu istemeleri anlaşılırdır. Ama orada kendini solcu, ilerici sayan aydınlar da bunu mu istiyor?

Kurtuluş savaşı gerçekte, düşmanı Akdeniz’e dökünce değil, mandacılığı yendiği noktada zaferin yolunu açmıştır. Bağımsızlık düşüncesi ve inancı, beyinlerde zafer kazandıktan sonra, askeri zafer mümkün olabilmıştır.

Eğer “aydın”, tırnak içine alınmayacak, kelimenen gerçek anlamıyla aydın olmak istiyorsa, beynini zehirleyen bu batıcılıktan, statükoculuktan, başka güçlere bel bağlama hastalığından kurtulmalıdır. Değilse, tarihe utanç ve mandacılık belgeleri olarak geçecek daha böyle pek çok belgeye imza atmaktan kaçınamayacaktır.

“Amerika’da bile...”

Cem Karaca, Saadet Partisi’nin gecesine çıkma sözü vermiş, sonra çeşitli baskılar sonucu çıkmamış.

Bu konuya ilişkin çıktığı bir TV programında, neden böyle olduğunu şu örnekle anlatıyor:

“Amerika’da Cumhuriyetçi bir partinin üyesi olan sanatçı, Demokrat Parti’nin gecesine çıkmaz. Ben CHP üyesiyim, başka partinin gecesine nasıl çıkayım...”

Kafaya bakın!

Gidip nereden ne örneği veriyor.

Ama bu bir hastalık.

Adeta iflah olmaz bir hastalık.

Yüz aydını dinleyin, doksan dokuzu, konuştuğu konuda, ya Amerika’dan, ya Avrupa’dan bir örnek verecek, orayla kıyaslayacaktır.

Çünkü kafa, esasında Batı’ya teslimdir. Düşünceler batıdan alınmıştır. Ufku batıyla sınırlıdır.

Ve işte bu yüzden, bu ülkede, halkın hak ve özgürlükler mücadelesini, bağımsızlık savaşını “aydınlatan” bir rol üstlenemediler bir türlü.

(*) **Muhip:** seven, sevgi besleyen, dost... 1920’lerin başında, bir grup aydın, bürokrat, politikacı, İstanbul’da **İngiliz Muhipleri Cemiyeti** adlı bir dernek kurmuşlardı. Yani derneğin adı günümüz diliyle İngiltere dostları derneği, veya İngiliz Sevenler Derneği’ydi. Üyeleri arasında Padişah Vahdettin, Sadrazam Damat Ferit Paşa, Dahiliye Nazırı Ali Kemal de vardı. Bunun karşısında da Amerikan mandacılığını savunan Wilson Prensipleri Cemiyeti vardı. Ülkemizde de şu anda, bol miktarda AB sevenler dernekleri veya Kopenhag Kriterleri dernekleri var. Ama adları biraz dolaylı, tek farkları bu.

Manda: Birinci Dünya Savaşından sonra, “az gelişmiş ülkeleri kendi kendilerini yönetecek düzeye erdirtinceye dek... Cemiyeti Akvam (Birleşmiş Milletlerin ilk hali) adına yönetmek için başta Amerika ve İngiltere olmak üzere kimi büyük devletlere verilen vekillik.

“Bırakın!”

- ❖ “Bırakın” demeyi bırakın!
- ❖ Direnişçilere bırakın demek yerine, aynı aldatmacalara tekrar tekrar kanmayı bırakın.
- ❖ Sami Türk’lerin eline koz vermeyi bırakın!
- ❖ Ne zaman bırakacaklarına direnişçiler kendisi karar verecektir, siz, eğer bir sorumluluk duyuyorsanız, demokratik mücadeleyi geliştirmeye bakın!

Tarih tekrerrür ediyor sanki. Ve o malum söz aklımıza geliyor; *“ders alınsaydı, hiç tekrerrür eder miydi tarih?”* Tarihin “tekrerrür” ettiği yerde, büyük ihtimal, bir ders alma vardır.

9 Aralık’ın tekrerrürü de bu ders almamanın bir örneği. “Bırakın” çağrıları yapılıyor yine. Hem de tam 8. ölüm orucu ekipleri direnişe başlamışken. Çağrıyı yapanlar aynı, çağrının kaynağı aynı.

Bilmeyen ve duymayanlar için anlatalım:

IHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül, geçen hafta 9 Mayıs’ta Adalet Bakanı’yla görüştüğünden sonra yaptığı açıklamada, artık ölüm orucu eylemine son verilmesi gerektiğini söyledi.

Peki niye?

Çünkü;

“Sayın Bakan... ‘eylemler sona erdiğinde, uluslararası cezaevleri sempozyumu (konferansı) düzenleyeceklerini ve bu sempozyumun sonuçlarını değerlendireceklerini’ açıklamışlardır.” (IHD açıklamasından)

İşte gerekçe bu. “Toplumsal mutabakat” yalan ve aldatmacasının yeni ve ondan bile geri bir versiyonu. Ama Öndül’ler ona inanmaya hazır.

“Avrupa direnişin bitmesini istiyor, Sami Türk bitmesini istiyor... biz de onlara katılıyoruz” diyemeyeceği için, serde “solculuk”, serde “insan hakları savunuculuğu” olduğu için, ek gerekçeler üretmeye çalışıyor:

“Seçenekler birden fazladır. Bu bağlamda seçenekler üzerinde konuşmak tartışmak ve çözümler üretmek mümkündür. İşte bu nokta, diyalogun önemini ortaya çıkarmaktadır.”

Seçenekler birden fazlaymış. Vazgeçtik fazlalarından, birini söylesene.

Hayır, ortada seçenek falan yok. Sadece tekrarlanan

bir tek kelime var: Diyalog !

Evet, demokratik kamuoyunun, halkın gözünün içine baka baka olmayan şeyden söz ediyorlar. “Diyalogun önemi”ymiş! Hangi diyalog, kiminle diyalog?

Ölümlerimizle kuruluyor o diyalog. Bugüne kadar başka bir yolu bulunabildi mi?

Biz 90 şehit, yüzlerce gazi verirken, neredeydi o diyalog ve diyalogcular?

Uluslararası sempozyum yapılacakmış... Avrupa Birliği diyardunuz. İşte CPT’nin son raporu. Sami Türk’ün, oligarşinin tecrit konusundaki tutumu belli.

Dolayısıyla, Adalet Bakanı’nın da, CPT’nin de o toplantıda söyleyecekleri belli.

Bunun karşısında IHD ne diyor? Hüsnü Öndül ne diyor? Tecriti kırmak için senin projen, programın ne? Söyle, herkes bilsin.

Ama **yok!** Öndül’ün bir projesi, programı **yok!** Artık ölüm orucu direnişinden kurtulmak istiyor, hepsi bu. Daha önce, ÖDP’lisinin, Emep’lisinin artık yorulduk diye telaffuz ettiğini söylüyor Öndül de. Kimse bize kalkıp IHD’nin “siyasetler üstü” olduğunu falan iddia etmesin. Kim kimi kandırıyor? Reformizm “sivil toplum örgütü” kılıfı ardına gizlenemez. Kimin ne olduğunu biliyoruz.

Diyor ki, Hüsnü Öndül; *“O nedenle, demokratik kamuoyuna inisiyatif tanımak ve koşulların değişmesi konusunda farklı demokratik girişimlerin önünü açmak için, eylemlerin sonlandırılmasının doğru olacağına inanıyoruz.”*

Sorumsuz bir davranıştır, “bırakın” çağrısı. Demokratik kamuoyu inisiyatif alacak da, hücrelerdeki tutsakların direnişi mi engel oluyor buna? Hüsnü Öndül çocuk mu

kandırıyor? Demek, tecrit hücresindeki tutsağın direnişi, demokratik girişimlerin önünü tıkiyor öyle mi?

Tutsakların taleplerini içeren hangi demokratik girişimde bulundu da, başkaları engel oldu buna?

Hangi demokratik girişimde bulunacaksan bulun. Ölüm orucu direnişçileri kimsenin, bu arada Hüsni Öndül'ün elini ayağını bağlamıyor.

Buyrun yapın, tecriti kırmak için bütün demokratik güçleri birleştirin.

Demokratik kamuoyu nasıl inisiyatif alacak, açıklayın da herkes bilsin. Eğer direnişçilere, ölen öldü, kalan kaldı, tecriti kabul edin diyorsanız, hayır bay Öndül, kimse size kulak vermeyecek.

13 Mayıs'ta İHD Genel Başkanı Hüsni Öndül imzasıyla bir açıklama daha yapıldı. Öndül, çağrısına destek vermeye çağırıyor herkesi. Özü şu; Hüsni Öndül. Adalet Bakanının ağzından konuşuyor. Bakan da aynısını söylüyor: önce ölüm orucunu bırakın.

Bakan açıkça demagoji yapıyor, herkesi aptal yerine koyuyor. Uluslararası sempozyum yapacaksan yap, ölüm oruçcuları mı engel oluyor buna. Sami Türk katliamcı ve burjuva politikacıdır. Demagoji yapması, yalana, aldatmacaya başvurması doğaldır. Peki İHD ne yapıyor?

İHD'nin katliamcı bir bakanın sözlerini tekrar etmesi, bu kurum içinde haklar ve özgürlükler mücadelesi veren herkesi rahatsız etmelidir.

Hüsni Öndül, bir avukattır. Adalet Bakanı'yla görüştüktan sonra, bir sonuca varmak için, gidip direnişçilerle görüşebilirdi. Hayır, daha Adalet Bakanının kapısından çıktığında "bırakın" çağrısı hazır kafasında. Katliamcı bir Adalet Bakanı'na, her gün kendisi de dahil tüm demokratik güçleri "teröristlikle", "ölümü teşvik etmekle" suçlayan bir Bakana, bir tek açıklama içinde defalarca "**SAYIN**" demekten helak olan Hüsni Öndül, yüzlerce ölüm orucu direnişçisine, onların ölümüne de, iradesine de en küçük bir **saygı** göstermiyor.

Hüsni Öndül'ün 9 Aralık'tan bu yana, bu kaçınıcı "bıraktırma" girişimidir, artık sayması zor. Kamuoyuna yansıyan, yansımayan bir çok girişimi oldu bu doğrultuda.

9 Aralık'ta Sami Türk'ün "toplumsal mutabakat" manevrasının bir parçası olarak, 19 Aralık katliamının yolunun açılmasında sorumluluk ve pay sahibi olanlar, şimdi yine aynı uğursuz rolü oynamaya soyunurken, yeniden düşünsünler.

Direnişçileri, onların iradesini, görüşünü kaale almayan, katliamcı bakana inandığı kadar direnişçilere inanmayan, destek oluyor gibi görünüp, köstek olan bu sorumsuzluğa son verin !

Biz demokratik mücadeleyi geliştireceğiz, demokratik inisiyatifi geliştireceğiz ama hücrelerdeki direniş buna engel oluyor demek, siyasi ve ahlaki olarak sorgulanması gereken bir tutumdur.

Direnişçilere "bırakın" diye sesleneceği yerde, ey sendikacılar, ey DKÖ'ler siz de bir şeyler yapmaya "başlayın" diye seslenmiyor !

Demokrasi diye diye nasıl aldandıklarını ve aldattıklarını görmek yerine, demokratik mücadele, diyalog diye bizi de aynı bataklığa çekmek istiyor. O "diyalog"unuz katletti bizi. O demokrasiniz attı F tiplerine.

Bakın nereye gelindi? Kimlere hangi davalar açıldı. Kararlı durulmazsa, iktidar devam edecek. Daha da büyük bir baskı ortamı kuracak. Örgütlenme ve düşünce özgürlüğünü tümünden ortadan kaldırmak isteyen politikalar uygulanırken, "uluslararası sempozyum" fikriyle direnişten vazgeçilmesini istemek, ne aymazlıktır.

Hak ve özgürlüklerimiz için savaşıyoruz. Bunun için ölüyoruz. Eğer haklar ve özgürlüklerin savunucuyunuz, direnişe saygı duyun ! Değilse, en azından direnenlerin yolunun üstüne çıkmayın.

F Tipleri Katlediyor

F tipleri sadece ölüm oruçlarına katletmiyor. Tutsakların bedenlerinde daha şimdiden yarattığı tahribatlarla da katlediyor.

Sincan F Tipi Hapishanesi'ndeki TKP(ML) davası tutsaklarından **Hıdır Demir** yakalandığı tüberkülozdan kurtulamadı ve 27 Nisan'da Ankara Senatoryum Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

Hıdır Demir 1979 Dersim Hozat, Gülsuyu Köyü doğumluydu. 1995'de tutuklandı ve Malatya hapishanesine gönderildi. 19 Aralık'ı burada yaşadı.

Hıdır Demir'in ölümünden, başta Sincan F tipi idaresi, olmak üzere Adalet Bakanlığı sorumludur. Tutsakları tecrit koşullarında, kaloriferi yanmayan hücrelerde tutanlar, hastalıklı sularını içmek zorunda bırakanlar Hıdır Demir'in katilidir.

Tahliye olmasına sadece 6 ay kalan Hıdır Demir ailesi ve yoldaşları tarafından kendi köyünde yapılan cenaze töreniyle toprağa verildi.

KANDIRA ŞARLATANLIĞI

Tutsakların 578 gündür süren direnişini kıramayan Adalet Bakanlığı, F tiplerini pazarlamaya çalışıyor. Bunun için Kandira F tipinde üç beş mafyacıyla futbol şovu yaptı.

Zavallı Adalet Bakanının çetelerden başka yardımcısı yok anlaşılan. Kandira cezaevi müdürünün pazarlama için içeriye aldığı basın karşısında konuşurkenki suçluluk dolu yüz ifadesi ve kapıları vuran, sloganlar atan tutsakların haykırışı gerçeği anlatıyordu.

"Yalan söylüyorsunuz" diyordu tutsaklar. 578 gündür yalan söylüyorsunuz. Gerçeği gümbür gümbür vurulan kapılarla onlar anlatıyor. Kapılara vurdukları kararlılıklarıyla değil sadece, ölüme yatırdıkları bedenleriyle anlatıyorlar.

Böyle bir gücün ve kararlılığın karşısında Kandira Müdürü'nün "F tipleri tabu olmaktan çıksın" serzenişi ne kadar büyük bir güçsüzlüğün ve iradesizliğin ifadesi olarak kalıyor. O'nun dediği "tabu"yu yaratan, çok şeyler bekledikleri F tiplerini kendi kabuslarına, katliamlıklarının teşhirine dönüştüren **direnişi kıramıyorlar**. Bunun acizliği ile üç beş mafyacidan medet umuyorlar. Yazık, **zavallı Adalet bakanı** çaresiz...

Çaresizliği sürecek, çünkü direniş sürüyor, 8. ekipler direnişin süreceğini ilan ediyor. Zindanlarınızın kapıları, duvarları sloganlarla inlemeye devam edecek.

KAHRAMAN ANALAR

12 Mayıs "anneler günü"nde Armutlu direniş evinde

şehit düşen **Gül-süman Dönmez** ve **Şenay Hanoğlu'nun** mezarları başında da konukları vardı. Pınar, Erdem ve Sinan ellerinde karanfillerle o gün, **"sizin için ölüyoruz"** diyen kahraman annelerinin yanbaşındaydılar.

Çocuk yürekleriyle öptüler, sarıldılar analarına, ama en çok da onlarla gurur duyduklarını belli edercesine başları dikti, onurluydular. Yanlarında onları hiç yalnız bırakmayan şehit aileleri ve Armutlu halkı vardı.

Fırat Tavuk'un annesi burada yaptığı konuşmada; **"Benim oğlumu devrimci olduğu için katlettiler. Bu devletin allah belasını versin"** dedi.

Cebeci mezarlığından sonra Gazi mezarlığına gidilerek burada bulunan şehitlerin mezarlarına karanfil bırakıldı, saygı duruşu yapıldı. Ziyaret edilen şehitlerden biri de, Armutlu'ya 5 Kasım'da yapılan saldırıyı protesto etmek için bedenini tutuşturan Nail Çavuş idi. Armutlu halkı kendileri için tutuşan bedenleri unutmadıklarını gösterdiler.

ÇİZGİYLE

Aleviler ve “aşırı uç”

Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu'nun Avrupa Parlamentosu'nda 18 Haziran'da yapmayı düşündüğü toplantı **Türkiye Daimi Büyükelçisi Nihat Akyol tarafından engellenmek istendi.** Büyükelçi Alevi Birliklerini “aşırı uç” olarak adlandırdı ve Avrupalılardan bu toplantıyı desteklemelerini istedi.

Oligarşi için muhalif her düşünce, her inanç, devletin politikalarını desteklemeyen tüm kesimler “aşırı uç”. Aleviler bin yıldır bu kategori içindeler. Devlet bin yıldır kıyımlarla, katliamlarla, baskı ve yasaklarla Alevileri sindirmek istiyor. Resmi olarak düşman ilan etmese de, “Alevileri kazanma” demagogilerinin ardı arkası kesilmese de esas politika yasak, baskı ve sindirme üzerinde şekilleniyor. Aynı yasakçılığı Avrupa'da da uygulama girişiminde oligarşi.

Devletin “terör... aşırı uç” yalanları işte böyle herkese her an yönelmeye devam edecektir. Avrupa emperyalist demokrasisi de işine geldiğinde bu demagöjlere rağbet eder örgütleri yasak-

Katliamcı iktidarın Avrupa'daki sözcüsü Nihat Akyol'un Alevi düşmanlığı, oligarşinin bin yıllık düşmanlığının devamıdır.

Nihat Akyol'un demagoji ve yalanları ilk değildir. 19 Aralık'tan, tecrit hücrelerine kadar devletin suçlarını bu yalan ve demagogilerle savundu.

lar, “listeler” yayınladı. Şimdi Aleviler için böyle bir durum olmaması bu gerçeği değiştiriyor.

Oligarşinin yasaları ya da Avrupa'da bulundukları ülkelerin yasaları nezdinde, yasal ya da yasadışı olmalarının hiçbir önemi yoktur, muhalifse aşırı uçtur, teröristtir, yokedilmesi ya da susturulması gerekir. PKK ve DHKP-C'yi “terör örgütleri listesine” aldırmanın havasıyla benzer demagogilerle aynı şeyi yarın Alevi Birlikleri için de isteyecektir. Şimdi “toplantıyı engel-

leyin, şunu yaptırmayın, destek vermeyin...” ardından “yasaklayın” diyecektir. Hukuk, yasa, kural hiçbirinin önemi yoktur, yalanda sınır yoktur oligarşi için.

Tescilli Yalancı

ve Katliam Savunucusu; Nihat Akyol

Nihat Akyol belirttiğimiz gibi oligarşinin AB nezdinde daimi büyükelçisi sıfatına sahiptir, oligarşinin resmi temsilcisi durumundadır. Ölüm orucu direnişinde gelişmeleri takip eden herkes Nihat Akyol ismini de çok iyi bilir.

Nihat Akyol, Avrupa Parlamentosu organlarına ve milletvekillerine katliamla ilgili gerçekleri çarpıtarak, yalan söyleyerek anlattı. Bu mektuplardan bir tanesinde (24 Nisan 2001 tarihli) “hapishaneler örgütlerin eline geçmişti” deyip, şöyle diyordu Akyol;

“Bu nedenle, F-tipi hapishanelerin uygulamaya başlanması kararı terörist örgütlerde tepki uyandırdı ve açlık grevleri başlatıldı. Bu örgütlerin önderlerinin emirleri üzerine. F-tipi hapishaneleri hapishane sistemine bir “izolasyon” sistemi getirildiği iddiası, bu eylemlerin gerekçeleri olarak gösterilmiştir.”

Tüm dünyanın bildiği tecrit gerçeğini nasıl çarpıtıyor, nasıl yalan söylüyor. Sanki böyle bir şey yokmuş da, devrimciler iddia ediyormuş...

Nihat Akyol katliamı eleştiren kitle örgütlerini “terör destekçisi” diye nitelediği ve “bazı çevreler bu olayı (katliam) büyütme istiyor” dediği 5 Şubat 2001 tarihli mektubunda da bakın nasıl yalanları ardı ardına sıralıyordu;

“... ölüm orucunu bırakmak istediklerinden terörist örgütler tarafından öldürülen ya da zorlandıkları ölüm orucunda ölen tutuklular...”

Hürriyet Kampanyasını Hatırlayın !

Doğan Medya'nın Hürriyet'inin günlerce, tam sayfa yazılarla yurtdışındaki Alevilere saldırmasının, özellikle Alevi Birlikleri Federasyonu'nu hedef almasının, tıpkı Nihat Akyol gibi “örgüt, aşırı uç” demagogileri yapmasının arkasında oligarşinin olduğu şimdi daha açıktır.

Hürriyet'in saldırısı devletin saldırısıydı, şimdi devlet bizzat devreye giriyor. Demagoji ise hep aynı; “terör... örgüt... aşırı uç...”

"Ölüm oruçlarını bitirmek için tüm çabalar boşa çıktı, hükümete operasyondan başka yol kalmadı..."

Nihat Akyol, çok sihirli bir kelime olduğunu düşündüğü, "aşırı uç" demagojisini de aynı tarihli mektubunda şöyle kullanıyordu;

"Umarım sağduyu kazanacak ve **aşırı uçların** artık bu durumdan daha fazla faydalanmalarına izin verilmeyecektir..."

Yani, Nihat Akyol'un devleti için gerçeği söyleyen, katliamcılıklarını teşhir eden, muhalif olan herkes "aşırı uç". Aynı kafa Sami Türk'lerin dilinde, 6 kadını diri diri yaktıkları gerçeğini açıklayan gazetelere tehditlerde ifadesini buluyor; "bu tür şeyler terör örgütlerinin işine yarıyor."

Yalancılığın ve demagogluğun sınırı yoktur. Akyol'un mektuplarında "şunları yapacağız, suç işlenmişse şöyle araştırıp, böyle cezalandıracağız, tecrit olmayacak vb.."yanlarını sıralamaya bile gerek görmüyoruz. Tek bir kelimesinde dahi gerçeğe ilişkin en küçük bir şey yoktur. Çünkü büyük bir katliam ancak yalanla savunulabilir. Bin yıldır muhaliflerini yoketmek için katliamlar, işkenceler, sürgünler, baskılar uygulayan bir devlet geleceği ancak demagoji ve yalanla sürdürülebilir.

Benzer yalanların hedefi şimdi Aleviler, Alevi halkımızın birliğidir. Onlarla da sınırlı kalmayacağı kesindir. Yarı başka muhalif kesimler "aşırı uç" olacaktır.

Demagojinin Kaynağı Amerika'dır

"Bu örgüt bizim Afganistan operasyonumuzu eleştirdi" diyerek DHKP-C'yi "hedef örgütler listesi" ne alan Amerikan politikası ile Nihat Akyol'un temsil ettiği oligarşinin politikası arasında hiçbir fark yoktur. Biri eleştirdi diye yoketmek istiyor, ötekisi muhalif diye aşırı uç ilan ediyor.

Oligarşinin gerçekte kendine ait tek bir düşüncesi, tek bir politikası da yoktur. Ne yapıyorlarsa Amerika'dan öğrendiklerini yapıyorlar.

Alevi Halkı Sindiremezler

Alevi halkımıza karşı içeride, dışarıda bu saldırılar, baskı için demagojiler bitmeyecektir. Bunların karşısına ne "aşırı uç değiliz... örgütlerle ilişkimiz yok" diyerek oligarşinin politikalarına hizmet etmek, ne de Avrupa'ya sırtını dayamak çözüm değildir. Alevi halkımızın kimliğini, inancını yaşatmasının, birliğini sağlamasının tek yolu devrimcileşmesi, devrimci saflarda yer almasıdır.

Demirel

"İnsanlık Suçu"nu Hatırladı!

Demirel, "Cavit Çağlar'ın zulüm gördüğünü, zincire vurulduğunu ve hapishanede kendisine yapılanların insanlığa aykırı olduğunu, Yahya Murat Demirel'in de boşuna yattığını" söyledi.

Demirel insanlık suçunu hatırladı...

Kendilerine dokununca "insanlık suçlarını", hukuku, adaleti hatırlıyorlar. Tüm egemenler, eskaza hapislik, gözaltı vb. bir durumla karşılaştıklarında hep böyledirler. O ana kadar ülke kan gölüne dönmüş görmezler bile. Ölen nasıl olsa kendi sınıfından değildir, halktır.

Hapishaneleri kan gölüne dönen bir ülkede, hapishane yerine hastane odasından işlerini yürüten Çağlar'ın zulüm gördüğünü anlatıyor Demirel.

Üstelik bunları söyleyeni tüm Türkiye çok iyi tanıyor;

O, Cumhuriyet tarihinde başbakanlıktan cumhurbaşkanlığına kadar çeşitli kademelerde devlete hizmet etmiş, cinayetlerden, katliamlara halka karşı işlenen tüm suçlarda sorumluluğu, onayı ve bilgisi olan tescilli bir halk düşmanıdır. Yalancılığını, "halka her zaman her şeyi açık olarak söylemek doğru değildir" diye teorize eden Türkiye tarihinin en demagog politikacısıdır.

Halkımızın yoksulluğundan, zulüm görmesinden, Susurluk'un infazlarından, katliamlarından, kaybetmelerinden, köy boşaltmalarından birinci dereceden sorumludur. Demirel, Ağar'ın sözünü ettiği o dönem Susurluk kararlarını alan "zirve"nin başıdır.

Demirel, oligarşi içi it dalaşlarının sonucu bir kenara atılmasının, darbeler vurulmasının hırsıyla konuşuyor. Burjuva siyaseti böyledir, ama bunlardan yakına-
cık en son ismin Demirel olduğu da kesindir.

Amerika'nın "Bağımsız Filistin" Yalanının İcyüzü: AMERİKA'YA BAĞLI FİLİSTİN

**Likud'un "bağımsız Filistin'e izin vermeyeceğiz" kararı ile
Bush'un "Filistin devleti olacak" açıklamasının hedefi aynı;
Amerika'nın uydusu bir Filistin devleti.**

İsrail, geri çekilme manevrası ile birlikte istediğinde istediği kente girip katliamlarını sürdürüyor. Hamas'ın şehitlik eyleminin ardından Gazze şeridinde operasyon hazırlıkları yapan Şaron, şimdilik bu kararından vazgeçti. Bunun bir nedeni, işgalin başından bu yana Gazze'deki yoğun direniş hazırlıkları, diğer nedeni de Amerika'nın Filistin politikasına şu an için denk düşmemesidir. Köpeğinin ipini tutunca demek ki, İsrail hiçbir şey yapamıyor.

Yine O Ahlak !

Afgan halkının tepesine bomba yağdırırken, yiyecek paketi de atan ahlak, Filistin'de de karşımızda. İsrail'e, "terörle mücadele harcamalarında kullanması için" 200 milyon dolar silahlanma yardımı kararı alan ABD kongresi, Filistine de 50 milyon dolarlık 'insani yardım' vermeyi kararlaştırdı.

100 Bin İsrailli "İki halk, iki devlet" Dedi

11 Mayıs'ta Tel Aviv'de yaklaşık 100 bin kişi İsrail'in işgale son vermesi isteğiyle gösteri yaptı. 'Peace Now' (Barış Şimdi) hareketi tarafından düzenlenen gösteride "İki halk, iki devlet" pankartları taşındı. Yüzbinleri toplayan halkların kardeşliği ve Filistin halkının direnişidir.

İsrail'e Filistinlileri katletmesi için silah, o silahların öldüremediklerine de yiyecek; emperyalizmin "insaniliği" budur işte.

Likud'un Kararı ABD'nin Kararıdır

Şaron'un başkanı olduğu sağcı Likud partisi "bağımsız Filistin devletinin kurulmasına izin verilmeyeceği" kararı aldığını açıkladı.

Kararın ardından da Bush, "bağımsız Filistin devletinin kaçınılmaz olduğunu" söyledi.

Görünüşte adeta iki ayrı ucu temsil eden iki ifade, ama gerçeği böyle değil.

Gözaltına alınanlar bilir; bir işkenceci polis vardır bir de "papaz" denen ve iyi polis rolünü oynayan işkenceci vardır. Gerektiğinde üçüncü bir kişi de tam ikisinin ortasında bir yeri temsil eder. Tümenin amacı teslimiyettir oysa.

Amerika'nın politikası aynen budur. Bir yanda tümünden yoketme söylemi, öte yanda "verdiğimizize razı ol" riyakarlığı. Politika, Filistin yönetimini bu ikisi arasında tercihe zorlamaktır.

Üçüncü "işkenceci" ise, dünyanın eli kanlı olarak lanetlediği Şaron. Şaron güya bu kararın alındığı Likud toplantısında karara karşı çıkmış. Bush, "barış adamı" ilan etti ya; ona da bu rol yakıştırdı.

Taktiklerin, manevraların tümü Filistin halkının direnişini kırmaya, sadece Ortadoğu halklarına değil, tüm dünyanın ezilen halklarına moral kaynağı olan bu direnişi yoketmeye yöneliktir. Filistin direnişi, hem ABD'nin katliamcılığını hem de terör demagojisinin gerçek yüzünü en üst boyutta teşhir ederek en büyük darbeyi Amerika'ya vurdu. ABD bu direnişten kurtulmanın hesabını yapıyor şimdi.

Bunu katliamlarla, terörle başaramadığı çok açık, şimdi değişik manevralarla işbirlikçi bir Filistin iktidarının başında olduğu sömürge bir Filistin yaratma politikası daha ön plana çıkacaktır. Yine

hesaplarında Filistin halkının iradesi yok; masabaşlarında çizilen sınırlar var.

Şaron'un ABD gezisinde bu planın ayrıntıları da İsrail ve Amerikan basınına yansıdı.

Buna göre;

Filistin yönetimi tasfiye edilecek ve Arafat "sembolik lider" olacak.

Yönetimde reform adıyla ikinci bir yönetim oluşturulacak. Bu yönetim kuşkusuz Amerikan politikalarına tam uyum içinde olacak, İsrail ile işbirliği yapacak bir yönetim olacak.

Amerika-İsrail ortak planının basına yansıyan ayrıntılarında bu işbirliğinin nasıl olacağını detayları da ortaya konuyor.

Örneğin, İsrail, bir polis gücü ve İsrail iç istihbarat servisi Şin Bet'le çalışacak bir istihbarat gücü istiyor. Polis gücünün de İsrail ile işbirliği yapacak biri olmasını açıkça dile getiriyor. Kimin olacağı ise tamamen detay. Nasıl olacağını cevabını ise, Bush'un "güvenlik güçlerinin yeni den inşasına yardım için" Filistin'e CIA Başkanı George Tenet'i göndermesi açıklıyor.

Halkların iradesini yoksayan Amerika, silahlarla sağlayamadığını, "barış" masalarında sağlamaya çalışıyor.

Arafat'ın Tercihi, Filistin'in İradesi

Amerikan planı açık, önemli olan Filistin halkının ne yapacağıdır. Filistin halkı işgale karşı kahramanca direnişiyle ne yapacağını tüm dünyaya ilan etti. Filistin yönetiminin ne yapacağı tam netleşmese de bunun ipuçları ortaya çıkıyor.

Arafat'ın, "Ceningrad" diye nitelediği direnişi yaratan **Cenin** mülteci kampını, orada 3 bin kişi "**Kudüs'e Yürüyoruz milyon şehitle**" sloganlarıyla onu beklerken ziyaret etmemesi, karrargahdaki kuşatmanın kaldırılması anlaşmasındaki tavizleri olumlu bir hatta gelişmediğinin göstergeleri.

Filistin Meclisi'nde konuşan Arafat, "**anlaşmanın bütün sorumluluğu bende**" açıklamasıyla gelecek eleştirilerin önünü kesmeye çalışsa da süreci belirleyecek olan Filistin halkının iradesi, Filistin'deki örgütlü güçler olacaktır.

Oslo anlaşmasından bugüne yaşanan gelişmeler, on yıllara dayanan Filistin intifadası, Cenin'deki slogan bu gerçeğin ifadesidir.

Nerede Ne Oldu?

"Özgürlükler ülkesi" yasakları

"Özgürlükler ülkesi Amerika'da" yasakların sonu gelmiyor. Sansürler, hukuksuz mahkemeler, terör yasalarından sonra şimdi de "terörü destekleyen ülkeler listesi"nde yeralan ülkelere gençlerin ABD'ye eğitim vb. amaçlı girişleri yasaklandı. Küba, İran, Irak, Libya, Suriye, Sudan ve Kuzey Kore'li gençler dünyanın en büyük suç makinası tarafından suçlu ilan edildi. İşte size Amerika'ya karşı öfkeyi geliştiren bir neden daha!

Araplar'dan ABD mallarına boykot

Arap halkları Amerikan mallarını boykot başlattı. Boykot internet, el ilanları, cep telefonu mesajları ve cami vaazlarıyla yayılırken, Amerikan hazır yemek şirketlerinin Ortadoğu'daki satışları yüzde 20-30 düştü.

Kontralara İsrail silahı

Onbinlerce Kolombiyalı'nın katledilmesinden sorumlu **paramiliter güçlerin silahlanmasını İsrail'in sağladığı** ortaya çıktı. Nikaragua hükümeti, kendi ülkeleri aracılığıyla Kontralara silahı İsrail'in gönderdiğini, ABD dışişlerinin bilgisi dahilinde satışın gerçekleştiğini açıkladı. Halklara düşmanlık sadece Filistin ile sınırlı değil, ABD kime düşmüştür İsrail de düşmandır.

CIA'dan terör eylemi

Eski Afganistan Başbakanı **Gülbeddin Hikmetyar'a CIA suikast girişiminde bulundu**. Pentagon'un resmi açıklaması ile de kabul edilen saldırıda Predator tipi bir insansız uçak kullanıldığı açıklandı. Terör eyleminin gerekçesi, Hikmetyar'ın ABD'ye ve işbirlikçi Afgan iktidarına karşı olması. CIA, gizli yaptığı terör eylemlerini "teröre karşı savaş" yalanının yarattığı hukuksuzluk ortamında şimdi aleni yapıyor.

İsrail hapishanelerinde açlık grevi

İsrail'in kuşatması sırasında, Filistinlilerle dayanışma amacıyla Milad kilisesinde bulunan Uluslararası Dayanışma Hareketi'ne mensup 9 kişi, tutuklu bulundukları İsrail cezaevinde açlık grevine başladılar. ABD'deki İsrail Konsolosluğu önünde açıklama yapan UDH sözcüsü, arkadaşlarının avukatlarıyla görüşürülmediğini, hiçbir gerekçe gösterilmeksizin tutulduklarını belirtti.

ŞARON TAKTİKLERİ

Tüm dünyanın gözleri önünde “bu kadar da olmaz” dirtiren bir vahşeti, hukuksuzluğu pervasızca uyguladı Şaron. Pervasızdı, çünkü arkasında dünya halklarının başdüşmanı Amerika vardı.

“Bu kadar da olmaz ki” dirtiren bu yöntemleri “Şaron taktikleri” olarak adlandırdık. Tüm halka “terörün alt yapısını yokediyorum” diyerek terör estirmekten, binlercesini kamplara doldurmaya, evleri içinde insanlarla birlikte yerle bir etmeye kadar onlarca terör biçimini böyle adlandırdık.

İşte bu yöntemlerden biri de Filistinli direnişçilerin, eylem yapan militanların **ailelerinin cezalandırılması**. Resmi olarak bilinen, kabul görmüş burjuva hukukunda dahi yeri olmayan bu terör tüm terör yöntemleri gibi gerçekte Şaron’a ait değildir. Patenti CIA’ya, Pentagon’a aittir.

“11 Eylül’ü yapanlar Afganistan’dan geldi” TÜM ÜLKEYİ YIK !

11 Eylül’ü emperyalist tekellerin çıkarları için kullanma politikasında gerekçe buydu; 11 Eylül’ü yapanlar Afganistan’dan gelmişti, El Kaide üyeleriydiler, El Kaide’nin Afganistan’da kampları vardı; öyleyse Afganistan’daki sadece kamplar değil Afgan yönetimi, tüm ülke yıkılmalıydı.

Yıkıtlar, yerlebir ettiler kerpiç evleri.

Tüm Afgan halkını cezalandırmak elbette sadece Afganistan’la sınırlı bir politika değildi. Tonlarca bombalarla tüm halklara mesaj verilmek istendi. Nitekim saldırı sonrası Amerikalı bir yetkilinin “Bağdat yönetimi yaşananları doğru değerlendirmelidir” demesi, bu amacın net ifadesidir.

“Şehitlik eylemcisi bu evde oturmuştu”

TÜM BİNAYI YIK !

Filistin’de yaşanan onlarca örneği bilinen bir haber; “27 Mart’ta Netanya kentinde 29 kişinin ölümüne yol açan intihar saldırısını düzenleyen HAMAS militanı Abdülbasit Odeh’in evi havaya uçuruldu. İsraill ordusundan yapılan açıklamada, “Yedek kuvvetler ve özel birlikler, Fısh (Hamursuz) Bayramı arifesinde Netanya kentindeki Park Hotel’in lobisinde intihar saldırısı düzenleyen HAMAS militanı Abdülbasit Odeh’in evinin bulunduğu 6 daireli binayı yıktı” denildi. “Yıkım sonucunda 70 kişi evsiz kaldı.” (Milliyet 12 Mayıs 2002)

Yıkım resmen bir açıklama ile de üstleniliyor, devletin

resmi politikası olduğu ilan edilmiş olunuyor.

Bu örneğin çok daha çaplısı Cenin’de de yaşandı. Cenin kampındaki Filistinliler direndi diye yüzlerce ev içinde insanlarla birlikte yıkıldı. Mesaj Amerika’nın Afganistan ile vermek istediği mesajın aynısı; bana karşı çıkanın sadece evini değil, kentini yıkarım...

“Senin oğlun feda eylemi yaptı” TÜM AİLEYİ CEZALANDIR !

Feda eylemcisi Uğur Bülbül’ün ailesine açılan milyarlarca liralık tazminattan sonra, yine feda eylemi yapan Gültekin Koç’un ailesine de dava açıldı.

Devlet, Gültekin Koç’un annesine, babasına ve kardeşine ayrı ayrı olmak üzere 17 milyarlık tazminat davası açtı.

Oligarşi şimdilik, ailenin oturduğu binayı dozerleri dayayarak yıkmadı belki ama yarın onu da yapacaktır. Nitekim Armutlu’da bunu da yapmıştır. Aylarca direniş evi olarak bilinen Şenay Hanoğlu’nun evi Armutlu’ya saldırı sırasında dozerlerle yıkılmış ve yeniden yapılmasına aylarca izin verilmemiş, ancak savcılığın talimatı ile tamiratı yapılmıştı.

Doğu’da boşaltılan-yakılan köylerin, meydanlara toplanıp işkenceden geçirilen köylülerin çoğunun, gerillaya çocuklarını gönderenler olduğu da bilinen, belgeli kanıtlı bir gerçektir.

“Silah atılan her ev yıkılacak” TARİHTEN BİR ÖRNEK

Şehitlik eylemcisinin ailesinin oturduğu evi yıkan kültür, El Kaide 11 eylül eylemini yaptı diye Afganistan’ı yerle bir

eden kültür, tüm Kürtleri veya tüm Alevileri bölücü sayan kültür, aynı kafa yapısının ve ideolojinin, politikanın sonucudur.

Bu ideoloji, tüm halkları düşman gören emperyalizmin ideolojisidir.

Bugün Amerika nezdinde dizginsiz bir şekilde yakıp yıkan ideoloji dün de özünde aynıydı. Her dönemin sömürgeci güçleri benzer yöntemlerle halkları sindirmeye çalıştı.

Tarihte onbinlerce örneği yaşanmıştır, ama biz ülkemizden, kurtuluş savaşı yıllarında, Antep yöresini işgal eden Fransız emperyalizminin bir bildirisinden örnek vereceğiz.

İslahiye'nin işgalinden sonra Fransız işgal komutanlığı yayınladığı bildiride şöyle diyordu;

"Silah taşıyanların sorgusuz sualsiz kurşuna dizilecek, silah atılan her ev yakılacak, ölen veya yaralanan bir Fransız karşılık iki yerli kurşuna dizilecek..."

Bu İdeolojinin Yönettiği Dünyada Adalet, Hukuk Olur Mu?

Terörün hukuku, adaleti yoktur. Terör varolan hukuku da yokeder, kendine göre yeniden şekillendirir. Amerika bugün tüm dünyada bunu yapmak istiyor. Kendine göre bir hukuk, kendini göre bir adalet kavramı geliştirmek istiyor. Halkların binlerce yıllık tarihiyle yarattığı tüm değerleri terörle, güçle, silahla yıkmak istiyor.

Başka bir deyimle, **Amerika ŞARON TAKTİKLERİNİ tüm dünyaya kabul ettirmek, meşrulaştırmak istiyor.**

Devrimci, Marksist, Leninist olmaya hiç gerek yoktur; en basitinden "ben adalet istiyorum" diyen herkes bu nedenle Amerika'nın karşısında olmak zorundadır. Bunun, şu bu ülke ayrımı yoktur. Amerika'nın tüm dünyaya dayattığı hukuktan (gerçekte hukuksuzluktan) tüm ülkeler, halklar şu ya da bu düzeyde etkilenecektir. Amerika'nın açtığı yoldan tüm baskıcı iktidarlar "fırsat bu fırsattır" diyerek yürüyecek ve halklara karşı daha da pervasızca saldıracaktır.

Bugün ülkemize bakmak bile bunu görmek için yeterlidir. Ama kimse AB'ye girince oligarşinin o yoldan yürüyüşünün duracağını, adaletli bir ülkede yaşayacağını düşünmesin; tam tersi olacaktır.

ARMUTLU FİLİSTİN İÇİN FİDAN DİKTİ

Yıkımların, ölümlerin, acıların ve direnişlerin toprağı burası.

Burası direnişlerle kurulan, toprağı kanla sulanan, evleri yerlebir edilen Küçükarmutlu.

Armutlu halkı 11 Mayıs'ta, aynı yıkımların çok daha boyutlusunu yaşayan Filistin halkı için en kutsal yer bildiği Cemevi'nin bahçesine fidan dikti. Özgürlük ve adalet için döken kanla sulanan bu topraklar şimdi Filistin için dikilen bu fidanları büyütecek.

Burjuva basın şimdi "*Filistin gibi*" manşetleri atabilir. Evet Armutlu Filistin'dir. Acıyı, öfkeyi, katliamı ve umudu birarada yaşayan yoksullar vardır bu mahallede. Ekmek için büyük kente gelip, örgütlü güçleriyle yaşayabilecekleri bir karış toprağı bedellerini ödeyerek yaratanlar oturuyor burada. 7 yaşında polis panzerinin ezdiği Sevcan'nın elleri Filistinli Muhammed'in taş atan elleriyle birdir.

Evet burjuva basın şimdi daha büyük puntolarla atabilir manşetini; *FİLİSTİN Mİ TÜRKİYE Mİ* diye.

Ama onlar fidan dikme töreninde yoktu, çünkü anlaşılan polisin bir katliam hazırlığı yok şimdilik.

Armutlu halkı, TAYAD'lılar, Çağduş Hukukçular Derneği, İdil Kültür Merkezi'nden Grup Yorum vardı fidan dikme töreninde. Bir de Türkiye'de Şaron taktiklerinin uygulayıcıları panzerleri, özel timleri ile kuşatmışlardı mahalleyi. Giriş çıkışlarda kimlik kontrolleri yapıldı.

4 devrimcinin katledildiği saldırıda olduğu gibi, yine başlarında İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şefik Kul vardı. Şefik Kul, Filistin halkı için fidan dikilmesine izin vermemeye çalışırken gerekçesini şöyle anlatıyordu karşısındaki halka; "*sizin amacınız başka, fidan dikmeyi bahane yapıyorsunuz...*"

Nerede bir hak ve özgürlük arayışı varsa, nerede halk talepleri için bir şeyler yapmaya çalışsa, nerede halkların bir dayanışması sözkonusu olsa, ne çok duyuldu bu sözler. İkinci bir cümle henüz CIA'dan gönderilmediği için hep aynı cümlelerle konuşmaya devam ediyorlar.

Ama ne demagogileri, ne de olağanüstü ablukaları binlerce kilometre uzaktaki yoksulların toprağına bağımsız ve özgür Filistin umudunun düşmesine engel olamadı. Geceyarıları evleri basılan, çocukları gözaltına alınan, "evinize misafir geliyor mu" diye sorguya çekilen Armutlu'nun tepesine Hasan Özdemir işgalinin simgesi olarak bayrak dikmişti, halk ise şimdi o tepelere Filistin için fidan dikti...

NATO Amerika'nın İzinde

NATO üyesi 19 ülkenin dışişleri bakanları toplantısı İzlanda'da yapıldı.

Rusya'nın NATO'ya ortaklığının da görüldüğü toplantılarda NATO Genel Sekreteri Robertson, "soğuk savaş dönemi çatışmaların sona erdiğini, **yeni tehlikeye** göre kurumlaşmaların yaratılması gerektiğini" belirtti.

NATO 25 maddelik sonuç bildirgesinde 11 Eylül sonrası Afganistan saldırısına NATO desteğine vurgu yapılırken, "terörizmle mücadelenin **gerektiği kadar** sürdürüleceği, bunun için askeri kabiliyetin geliştirileceği" belirtildi.

Bu toplantıyla NATO, Amerika'nın bir saldırı aracı olduğunu yeniden kanıtlamış oldu. Bush, "bu savaş uzun sürecek" diyordu, NATO, "gerektiği kadar" diyerek Amerika'nın izinden yürüyeceğini açıkladı. NATO için, "üye ülkelerin güvenliği" masallarının hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır, uluslararası tekellerin güvenliğinin askeri gücü olduğu tartışmasız hale gelmiştir.

"**Terörizmle mücadele**" adı altında dünya halklarına, Amerikan karşıtı iktidar ve örgütlere karşı açılan savaşta

NATO bu kararlarla birlikte bugünden daha fazla dünya halklarının karşısında yeralacaktır. Amerika'nın her saldırısına NATO da bir kılıf bulup katılacaktır. Üye ülkelerin istihbarat servislerinden, kontra güçlerine kadar tümü Amerika'nın hizmetinde olacaktır. "**Komünizmle karşı savaş**" bahanesiyle onlarca ülkede kurulan Kontraerilla örgütlenmelerinin, şimdi "**teröre karşı savaş**" adıyla kurulmasını bekleyin.

Şu kadar ülkenin ittifakı yalanları 11 Eylül sonrası gelişmelerle birlikte tümünden çökmüştür, BM gibi NATO da Amerika'nın kurumu, askeri gücünden başka bir şey değildir. NATO'ya şu ya da bu şekilde hizmet eden, asker veren her ülke gerçekte Amerika'ya hizmet ediyor demektir. Ülkemizdeki NATO üslerinin gerçekte birer Amerikan üssü oldukları alenidir.

Bu toplantı da gösteriyor ki, NATO'ya karşı mücadele, ABD'ye karşı mücadeleden ayrı ve bağımsız değildir.

Amerikancı Darbenin Kanıtları

Venezuela'da 12 Nisan'da 48 saatlik bir darbeye maruz kalan Devlet Başkanı Hugo Chavez, darbeyi Amerika'nın hazırladığına ilişkin **kanıtların** ellerinde olduğunu açıkladı.

İngiliz BBC televizyonuna açıklama yapan Chavez darbeden bir kaç saat önce, OPEC Genel Sekreteri Rodriguez'in 'ABD darbe hazırlıyor' uyarısı üzerine hızla darbeye karşı hazırlık yaptığını söyleyen Chavez, darbe sırasında Amerikalı askeri yetkililerin darbe merkezine girip çıktığını gösteren video kaset ve fotoğrafları ile 13 Nisan'da Venezuela kara sularına giren yabancı bir savaş gemisinden havalanan bir helikopterin Karakas'a inişini ve kalkışını kanıtlayan radar görüntülerinin de ellerinde bulunduğunu belirtti. Chavez, bu Amerikalıların isimlerini dahi bildiklerini açıkladı.

40 yıl sonra CIA'nın "**şeffaflık ve demokrasi**" şovuyla "**darbeyi biz yapmıştık**" diye açıklayacağı belgeleri Chavez bugünden açıklıyor.

Afganistan saldırısı için "kanıtları gördük, ikna olduk" diyen o uluslararası kurumlar neredeler?

Sesleri çıkmaz. Uluslararası kurumlar, kurallar, mazlum halkları sindirmek için vardır.

ABD, Venezuel-la iktidarına karşı komplolara, darbe girişimlerine devam edecektir. Petrol gelirlerinin Venezuela yoksul halkı için kullanılmasına, petrol tekellerinin yağmasına son verilmesine, IMF'ye teslim olmayan yurtsever Venezuela iktidarına sessiz kalmayacaklardır. Venezuela halkından yediği darbenin yarattığı prestij kaybını bertaraf etmenin yollarını bulmaya çalışacaktır. Darbe sonrası ABD ve IMF yetkililerinin açıklamaları ve geçtiğimiz hafta harekete geçirilen, işbirlikçi sendikaların gösterileri bunu ortaya koyuyor.

Ancak, darbe sonrası Chavez'i destekleyenlerin oranının yüzde 10 civarında artması, Amerika'nın işinin çok da kolay olmayacağını gösteriyor.

GELENEKSEL İTÜ ŞENLİĞİ YAPILDI

Geleneksel İTÜ şenliklerinin 16.sı yapıldı. 22 yıldır sürüyor aynı coşku ve kararlılık. 22 yıldır büyüyor gençliğin inancı, gelecek umudu.

Öğrenci gençliğin ilk sosyal kültürel faaliyetleri 70'li yılların ikinci yarısında hız kazanır. Tiyatrodan müziğe her türlü kültürel faaliyet organize edilmeye başlanır. Yapılan bu etkinliklerin en büyüğü 1980 yılında İTÜ'de yapılan "Üniversiteler Arası Folklor Şenliği" olur. Onbeşin üzerinde üniversite folklor ekibinin katılımıyla şenlik iki gün sürer.

Sonraki yıllarda İTÜ'deki şenlik geleneksel hale dönüşür. Cunta yıllarında uygulama zemini olmaz bu düşünceyi. Ama 1993 yılından itibaren de kesintisiz her yıl yapılarak İTÜ Geleneksel Şenlikleri ismini alır. 1996 sonrasında ise her yıl üniversite alanında açılan çadırlarla şenlik değişik etkinliklerle günlere yayılır.

SEKİZ GÜNLÜK ŞENLİK COŞKUSU

Bu yıl yapılan 16. Geleneksel İTÜ Şenliği 2-9 Mayıs tarihleri arasında, Maslak kampüsünde yapılan çeşitli etkinlikler ve bir hafta boyunca kurulu kalan Bedri Karafakioğlu çadır kampıyla gerçekleştirildi. 2 Mayıs'ta konserlerle başlayan şenlik 9 Mayıs tarihinde yine konserlerle kapatılırken üniversitenin ve ülkenin gündemine ilişkin bir çok konuda panel, film, tiyatro gösterileri ve sohbet toplantıları düzenlendi.

2 Mayıs Perşembe günü yapılan açılış konserlerine Özgür Türküsü, Metin Kahraman, Kazım Koyuncu, Grup Yel, Onur Akın, Ekrem Ataer ve Koma Avasın katıldı. Şenlik çerçevesinde 3 Mayıs Cuma günü önce Cezmi Ersöz'le bir söyleşi gerçekleştirildi. 6 Mayıs günü ise "Hapishaneler ve Tecrit" konulu başka bir panel düzenlendi. Bu panele ise TAYAD, İHD, İstanbul Barosu ve TUYAB'dan temsilcilerin yanı sıra Ölüm Orucu gazileri de konuşmacı olarak katıldılar.

Gece ise önce sinevizyondan "Sessiz Ölüm" filmi gösterildi, sonra filmin yönetmeniyle "ateşbaşında" bir sohbet gerçekleştirildi. Gecenin ilerleyen saatlerinde ise ölüm orucu gazileriyle başka bir söyleşi daha gerçekleştirildi.

7 Mayıs günü "Anadilde Eğitim" konulu bir panel düzenlendi. Panele konuşmacı olarak dilbilimci Sami Tan'ın yanı sıra İHD'den Eren Keskin katıldı. Panelden sonra önce Kürtçe sahnelenen bir tiyatro oyunu izlendi, daha sonra Kürt halkına özgü sıra gecesi düzenlendi.

8 Mayıs günü ise üniversite öğretim üyeleri derneği başkanı Kadir Erdin'in katıldığı, "Yeni YÖK Yasa Tasarısı ve Üniversiteler" konulu bir panel yapıldı. Panelden sonra "Doğu Oyuncularının" Nazım Hikmet'in yazmış olduğu "Bir Şimal Kilisesinde Şeytanla Rahibin Dansı" adlı oyunu sahnelemesiyle şenliğe devam edildi. Yine aynı akşam, tiyatro gösteriminden sonra Bitlis, Diyarbakır ve Semah ekiplerinden oluşan halkoyunları gösterisi yapıldı.

9 Mayıs'ta ise şenlik kapanış konserleriyle son buldu. Kapanış konserlerine İTÜ Öğrenci Meclisi Girişimi Müzik Topluluğu, Grup Munzur, Grup Yorum, Koma Asmin, Ferhat Tunç ve Vardiya Müzik topluluğu katıldılar. Çıkarılan bütün engellere rağmen 2000 kişilik öğrenci kitlesi coşkuyla halaylarını çekip türkülerini söylediler.

Daha önceki yıllarda rektörlük desteğiyle organize edilen şenlik devrimci-ilerici içeriği nedeniyle artık desteklenmiyor. Polisin giriş kapılarında çıkardığı sorunlara rağmen, yine de öğrencilerin katılımı engellenemedi. Ayrıca rektörlüğün desteklememesine rağmen yaklaşık 1,5 milyara varan giderlerin öğrencilerin elbirliğiyle halledilebileceği de gösterilmiş oldu.

Balıkesir Yurdunda Faşist Baskı

Balıkesir Yurdunda da faşist baskılar her gün yoğunlaşıyor. Faşistler, devrimci, demokrat öğrencileri tehdit ve baskıyla yurttan atmaya çalışırken, yurt idaresi faşistlerin en büyük destekçisi durumunda. Cihan Güngör isimli ilerici öğrencinin basın açıklaması ve suç duyurusu bunun bir örneği; Güngör açıklamasında yurttaki baskıları sıralarken, Oğuzhan, Murat Yorgacı, yurttan kaydı dahi bulunmayan Deniz Kocaikiz isimli faşistlerin odasını basarak saldırdığını açıkladı.

KONYA'DA FAŞİST SALDIRI PROTESTO EDİLDİ

Konya Selçuk Üniversitesinde geçen hafta okula baskın düzenleyen silahlı, sopalı faşist saldırı 11 Mayıs'ta 300 öğrencinin katıldığı bir eylemle protesto edildi.

İHD Konya şubesi önünde yaptıkları açıklamanın ardından rektörlüğe yürüyen öğrenciler buraya üzerinde "Bilimin eşiği üniversitelerde teröre hayır" yazılı siyah çelenk bıraktılar. Faşist saldırının sorumlularının bulunmasını isteyen dilekçeler de veren öğrenciler faşist saldırıların kendilerini yıldıramayacağını belirttiler.

POLİS GAZİLERİ RAHAT BIRAKMIYOR

Takipler, evlerinin basılması, sokak ortasında gözaltına alıp tehdit etmeler, sahte belgelerle tutuklatmalar... polis direnişte sakat bırakılan gazileri taciz etmeye devam ediyor.

Şimdi de sırada Fedai ŞAHİN var.

Demokratik Mücadele Platformu tarafından 14 Mayıs'ta yapılan açıklamaya göre, **Fedai ŞAHİN'den 13 Mayıs'tan bu yana haber alınamıyor.** Ertesi günü Fedai'nin evini basan siyasi şube polisleri "Fedai polis öldürdü!" diyerek eşi ve ailesini bir süre gözaltına aldı. Aynı gecede üç kez evi basılan ve desteksiz yürüyemez durumda olan Fedai'nin nerede olduğunu polisin bildiğine ise kuşku yoktur.

Yaşayan ölü haline getirdikleri gazilere baskı uygulamak oligarşinin ahlaksızlıkta sınır tanımazlığının örneğidir.

ÖLÜM YATAĞINA EL UZATAN AHLAKSIZLAR

Kendi mahkemelerinin kararlarını uygulamayan iktidar, söz konusu olan devrimciler olunca bakın nasıl aslan kesiliyorlar.

TİKB davasından tutuklu ölüm orucundaki **Tamer Tuncer**'in DGM'ye gelemeyecek şekilde ağırlaşması üzerine, idam cezası vermekte sabırsızlık içinde olan İstanbul DGM, Kocaeli Ağır Ceza Mahkemesi aracılığıyla hastanede Tamer'e **"son sözünü"** sordu.

Adli Tıp'ın "hapishanede kalamaz" raporuna rağmen tahliye etmeyen DGM, bu yetmiyormuş gibi, bir de ölüm yatağında idam cezası vermeye hazırlanıyor.

Halkın hiçbir değerinden, geleneğinden nasibini almayanlar sadece politikacılar değil demek ki, böyle bir ahlaksızlık "hukuk" kılıfıyla izah edilemez. Ölüme giden bir insana, **sen ölmeye biz sana idam vereceğiz** diyebilmek "hukuk aşkı" ile değil, katliamlık kültür ile açıklanabilir ancak. Böyle bir kararı iflah olmaz bir halk düşmanı verebilir.

Ne de olsa Sami Türk'ün talebesi onlar. Ölüm orucuna bombalarla müdahale eden bir iktidarın mahkemeleridir DGM'ler. Ülkemizi kan gölüne döndüren Susurlukçuları şenşakarak ağırlayan DGM'ler bunlar. Mafyacılar misafir muamelesi yapan DGM'ler bunlar.

"ANADOLU'NUN SESİ" KESİLMEMEYECEK !

RTÜK tarafından 180 günlük yayın durdurma cezası verilen ANADOLU'NUN SESİ Radyosu'nun Ankara 4. İdare Mahkemesi'ne yaptığı itirazla, kapatma cezasına yürütmeyi durdurma kararı verildi.

ANADOLU'NUN SESİ Gn. Yayın Yönetmeni Seyfullah Karakurt yaptığı açıklamada karar hakkında bilgi verirken, Ankara 4. İdare Mahkemesi'nin kararında "cezanın hukuka uygunluğu görülmemiştir" ifadesine vurgu yapıldı.

MALATYA'DA AKLI BAŞINDA DEVLET ADAMI YOK MU?

29 Nisan günü iki okurumuz Malatya'da "polise mukavemetten" tutuklandı. Böyle fezleke hazırlamıştı polisler.

Fakat okurlarımız polisten işkence gördüklerine dair rapor alınca **dosya değişti** ve son haliyle aynen şöyle:

"Biz devriye geziyorduk, Murat Kaymaz ve Mehmet Dolaş birbirini dövüyordu. Ayırmaya gittik. Fakat onlar Atatürk'ün köpekleri bizi ayırmaz" diye slogan attı."

Okurlarımız şu anda polise mukavemetten değil "Atatürk'e hakaret"ten tutuklandı.

Okurlarımızın gördüğü işkence ise dosyaya **"birbirlerini dövüyorlardı"** diye geçti.

Kara mizah bununla bitmiyor, polisiyle, mahkemele-riyle, hapishane savcısıyla Malatya'da devleti temsil edecek akli başında hiç kimse kalmamış anlaşılan;

Murat Kaymaz hapishane'de başına aldığı darbelerden dolayı sürekli baş ağrısı şikayetiyle Malatya E-Tipi hapishanesine revirine çıkmak istiyor. 20 gün doktor kontrolü yapılmazken, ailesinin savcılığa suç duyurusuna Savcı şu cevabı veriyor; **"onlarda birbirlerini dövmeselerdi"**.

Oysa aynı savcının önünde okurlarımızın işkence gördüklerine dair doktor raporu duruyor.

1 Mayıs mitinginde TÖDEF'lilerin "HALK İÇİN BİLİM, HALK İÇİN EĞİTİM", DLMK'nın "PARASIZ, BİLİMSİZ, DEMOKRATİK EĞİTİM İSTİYORUZ" pankartlarına **"Terör örgütü pankart açtı, izin vermedik"** diyen Malatya Emniyeti hukuksuzluğu ve terörüyle tüm devlet kurumlarına hakim olmuş durumda. (Artık hak ve özgürlük mücadelesini bir yana, mantık sınırlarını zorlayan uygulamaların ardı arkası kesilmiyor).

Koskoca bir ilin polis teşkilatından, savcısına kadar nasıl bir yalan ve terör mekanizmasıyla kenti yönettiklerinin belgeleridir bunlar. Anadolu'da onlarca kentimizde benzer şeyler sıradanlaştırılmış durumda.

Sinan Cemgil'in Mezarındaki Anma

Ahmet KULAKSIZ

Karacaahmet mezarlığında bir anma töreni yapılıyor. Hani ölüm yıldönümlerinde yapılanlardan. Ama bu biraz farklı. Çünkü o gün mezarı başında toplanan insanlar 30 yıl önce darağacında katledilen üç devrimciyi anmak için orada toplanmışlardı. Ama bu üç kahramanın mezarı uzakta olduğundan dostları onların anısına başka bir kahramanın mezarı başında toplanmayı uygun görmüşler.

Hıdırellezdir o gün aynı zamanda. Anadolu halklarının yaşamında çok özel günlerden biridir, Hıdırellez. Konuşmalar başladığında üç kahraman için onları tanıyan dostları anılarını anlattı, şiirler okudu bazıları. Sonra konuşmacılardan biri alçak bir sesle, "Arkadaşlar" dedi, "aramızda çok kısa bir süre önce Ölüm Orucunda iki kızını da kaybetmiş bir baba var belki söyleyecek sözleri var. Onu da dinlemek isteriz." Bu söz üzerine orada bulunanların bakışları o zamana kadar pek dikkat çekmeyen kişiye yöneldi. Neden sonra baba, konuşmaya başlamadan önce geçmişti, bir de bugünü düşündü.

Evet bu sabahı düşündü. Daha iki saat önce DGM'de yargılandığı davayı anımsadı. **Kızlarının yaşamlarını ve direnişlerini anlattığı kitap** için toplatma kararı çıkartılmış, yargılanmasına karar verilmişti. Ama kızlarını ve kitabını her koşulda savunmak istiyordu. Bunu mahkemede açık açık söylemişti. Bir an bu düşüncelerden sıyrıldı. İnsanlar konuşması için bekliyor neler söyleyeceğini merak ediyordu. Önce yutkundu, konuşmaya başlarken zorlanacağını hissetti, ama konuşmak zorundaydı. Değerli arkadaşlar dedi, ben farklı bir şey yapmak istiyorum. Sizlere karşı konuşmak yerine Sinan ağabeyle sohbet etmek istiyorum.

"Sevgili Sinan ağabey seni tanıma şansım olmadı, sen aramızdan ayrıldığında ben henüz küçüktüm, ama çoğu zaman hep beraber olduğumuzu düşündüm. Adına söylenmiş türküleri ne çok söyledik meydanlarda ne çok andık seni ve senin arkadaşlarını. Bir çoğunu uğurladık ardından yanına. Senin ardından dünyada ve ülkemizde çok şey değişti.

Ben burdan sana değişenlerden değil de **değişmeyenlerden** bahsetmek istiyorum. En başta Emperyalizm değişmedi, bildiğin gibi bugün de dünya halklarına saldırıyor, nerede bir özgürlük mücade-

lesi, bir direniş varsa saldırıya geçiyor, yakıyor, yıkıyor, katlediyor.

Değişmeyenlerden biri de ülkemizi yönetenlerin anlayışı. İsim olarak değişseler de anlayış olarak hepsi aynı. Emperyalizmle beraber ülkemizi

tam bir cehenneme çevirmişler, arsızca yağmalıyorlar. Karşı koyanlara neler yaptıklarını sana söylememe gerek yok sanırım.

Sevgili Sinan ağabey ülkemizde bir geleneği başlatanlardan birisin. Elbette başkaları da var. Ama sen ve senin arkadaşların ne pahasına olursa olsun direnme ve teslim olmama geleneğinin öncülerisiniz. Bir anlamda Feda kuşağının ilk temsilcileri sizlersiniz. Ülkemizdeki devrimciler sizlerden öğrendikleri bu geleneği hala devam ettiriyor. İşte bu feda kuşağının temsilcileri en başta ülkemizde olmak üzere Filistin'de ve dünyanın birçok yerinde emperyalizmin korkulu rüyası olmaya devam ediyor. Ölüm Oruçları sürecinde ve ABD destekli İsrail saldırısında hem bizde hem de Filistin'de ne çok kahraman gördük bir bilsen. Gözün arkada kalmasın, gözünü kırpmadan yaşamını feda ettiğin Anadolu halkları seni çok iyi anladı. Başlattığınız feda geleneği emperyalizm bu ülkeden kovulana dek devam edecek. Böyle söylüyor bu ülkenin devrimcileri. Bunu duyduğunu biliyorum.

Son olarak **SINAN** ağabey, ben Ölüm Oruçlarında yaşamını feda etmiş **CANAN** ve **ZEHRA**'nın babasıyım. Beni tanımasan da kızlarımı çok iyi tanıdığını biliyorum. Kim ne derse desin zulüm sürdükçe direnişte sürecektir. Başlattığımız bu gelenek kesintisiz olarak sevgiyi egemen kılanaya kadar bu ülke topraklarından eksik olmayacak. **Yanına uğurladığım kızlarım senin de kızların sayılır.** Hep bir arada olduğunuzu biliyorum. Hepinizi çok seviyoruz. Şimdilik HOŞÇAKALIN."

Konuşmasını bitirdiğinde baba'nın gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Ama duruşu ile orda bulunanlara "Ben dünyanın en onurlu babasıyım" diyordu adeta. Ağır adımlarla eşinin ve dostlarının yanına geldiğinde ölüme meydan okuyan feda kuşağının kahramanlarının bir yerlerden onu gözetlediğini düşünürdü. Yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi.

kahramanlar Ölmez

Aykut KAYNAR

Şehitlik tarihi:

19 Mayıs 1980

Şehit düştüğü yer:

Aybastı

Şehit düşme şekli:

Bolu'da mücadelenin ön saflarındaydı. Daha sonra Aybastı bölgesinde çalışmaya başladı. Faşistler tarafından katledildi.

Zeynep KORKMAZ

Şehitlik tarihi:

20 Mayıs 1998

Şehit düştükleri yer:

Dersim Hozat/Tavuklu Köyü

Şehit düşme şekli:

20 Mayıs 1998 günü bir görevden dönen Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliklerine bağlı bir birlik, Hozat/Tavuklu Köyü çevresinde binlerce kişilik bir operasyon birliği tarafından pusuya düşürüldü. Gerilla birliği düşmana da kayıp verdirek kuşatmayı yarıp çıkarken, iki gerilla şehit düştü.

Hüseyin KILIÇ

Halklarının Kurtuluş Kavgasında Düştüler...

Silahlı Devrim Cephesi'nin Önderlerinden

İbrahim Kaypakkaya

Türküler söylenir "İbo"dan bahseden. Mahir gibi, Deniz gibi, Sinan gibi, Cevahir gibi, Yusuf gibi, Ulaş gibi, İnan gibi, O'nun için de dillendir destanlar. Çünkü halkının türkülerinde ve yüreğinde yaşama-ya layık bir yaşam sürmüştür.

1949 yılında Çorum'un bir köyünde doğdu İbrahim Kaypakkaya. İlkokulu bitirince Hasanoğlu Yatılı Öğretmen Okulu'nu kazandı. Devrimci düşüncelerle burada tanıştı. Ama mücadeledeki asıl gelişimi, İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nda olacaktır.

Bir gençlik önderi olarak burada öne çıkmaya başladı. Pratik mücadelenin içindiydi, bir yandan da Forum, Ant, Türk Solu, Aydınlik Sosyalist gibi dergilerde yazılar yazıyordu.

1970'li yılların başında içinde bulunduğu PDA (Aydınlıkçılar) grubundan ayrıldı ve köylerde yaptığı araştırmaları genişletti. Faşizmin sıkıyönetim ilanı ile, devrimciler açık hedef durumuna gelmişti. THKO'nun ve THKP-C'nin mücadelesi geliyordu. Kaypakkaya ve yoldaşları da, 1971'den itibaren önce Malatya ve Antep, daha sonra Dersim bölgesinde faaliyet yürüttü. TKP-ML TIKKO bu faaliyetler içinde kuruldu.

Kaypakkaya, Ali Haydar Yıldız ve yoldaşları Vartınik'e bağlı Mirik köyünde, 24 Aralık 1972 gecesi kuşatıldılar. Çatışma sonunda Ali Haydar şehit düşmüş, İbrahim yaralanmıştı. Onu da öldü sanmıştı düşman, bu yüzden de geri çekilen diğer devrimcilerin peşine düşmüşlerdi. Yaralarından akan kanla günlerce bölgede kalan Kaypakkaya, bir ihbar üzerine bir köy evinde tutsak edildi. Apar topar bağlanıp Kutu Dere-si'ne indirildi. Buzlu suyun içinde, karların üstünde yürüttü-

ler O'nu. Gökçe Karakolu'na yayan getirdiler. Orada onların suratına "Ben devrimciyim," diye haykırdı. "Biz ...fikirlerimizi açıkça söyleriz. Ancak ...örgütsel faaliyetlerimiz hakkında hiçbir şey açıklamam..."

Gökçe Karakolu'nda, ardından Dersim il merkezinde, Elazığ'daki işkencelerde de tek söz alamadılar ağızından. Daha sonra Diyarbakır'a götürdüler, aylarca sürdü işkence. Aylarca sürdü direniş. Tabanlarını parça parça kestiler. Aylarca gösterdiğinde iki ayağı da kesilmişti artık ve işkencelerden tanınmaz haldeydi. Ama bir tek sözcük alamamışlardı ağızından. 18 Mayıs 1973 günü Diyarbakır'ın askeri işkencehanelerinde katledildi.

Dörtlerin Ateşi direnme savaşımızda yanıyor hala

Ferhat Kurtay, Eşref Anyık, Mahmut Zengin ve Necmi Öner,

18 Mayıs 1982'de Diyarbakır Zindanı'nda devlet tarafından sürdürülen vahşeti potesto etmek amacıyla bedenlerini ateşe vererek, şehit düştüler. Hapishanelerdeki ilk feda eylemlerinden biriydi. Zulme boyun eğmektense, ölümlerini bir direnişe çevirdiler. Bedenlerini tutuşturduklarında, tek bir şey söylediler: "Ateşi söndüren haindir!"

Halkın Birleşik Eylemini Yaratmak İçin TOPLANMALI, TARTIŞMALI, Birlikte Mücadelenin YOLUNU AÇMALIYIZ

Birlik nedir?

Birlik, bir hedef doğrultusundaki **uzlaşma**'dır. Bir hedef doğrultusunda, **ortak** ne yapılabileceğini belirlemektir.

Bugün "birlik" dediğimizde, yani güçlerimizi, ortak talepler doğrultusunda birleştirmekten sözettiğimizde, tumturaklı isimleri, yaldızlı programları olan "cephe"lerden, iktidar yürüyüşünden sözetmiyoruz. Bunlar da hiç kuşku yok ki, devrimci hareketin, halkın gündeminde olacaktır. Ama şimdi tartıştığımızın çerçevesi, daha mütevazı ama o ölçüde de hayati bir çerçevedir.

Tartışmanın muhtevası: haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmek!

Bugün birliğin asgari odak noktası; **haklar ve özgürlükler** olmak durumundadır.

Haklar ve özgürlükler, geniş bir kapsamdır. Bütün halkın, asgari sorunlarını kapsayabilecek bir platformdur. İşçiden köylüye, esnaftan öğrenciye, Kürt'ten Türk'e, Aleviden sünniye, aydından gecekondulu yoksullarına, mühendisten işsize, her kesimin mevcut düzen içindeki sorunları bu kapsamda ifade edilebilir.

Kalkış noktası bu odak olmalıdır.

Bu odakta, haklar ve özgürlükler temelinde **halkın birleşik eylemini** yaratmalıyız.

Bu aynı zamanda emperyalizme ve faşizme karşı halkın birleşik eylemini yaratmaktır.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleden ayrılmaz

Kimsenin "haklar ve özgürlükler" mücadelesine geri, reformist diye burun kıvrma hakkı yoktur. Böyle diyenler, Türkiye gerçeğinden habersizdir. Aynı şekilde emperyalizme ve faşizme karşı çıkmadan haklar ve özgürlükler mücadelesi vermeyi düşünenler de gerçeğin uzağındadır.

Çünkü, özellikle bugün karşı karşıya olduğumuz ko-

şullarda, karşı karşıya olduğumuz sorunların niteliği itibarıyla, **haklar ve özgürlükler mücadelesiyle emperyalizme ve faşizme karşı mücadele, birbirinden ayrılmaz.**

Ekonomik ve demokratik taleplerin hangisini ele alırsanız alın, bu talepleri ortaya çıkaran sorunun hem kaynağı, hem bizzat uygulayıcısı olarak emperyalizmi veya faşizmi görürsünüz. En sıradan ekonomik talep, IMF'nin talimatlarına, dolayısıyla **emperyalizme karşı** bir muhtevaya bürünmektedir. Aynı şekilde hiç bir hak ve özgürlük gasbının istisna, münferit olmaması itibarıyla da, haklar ve özgürlükler mücadelesi, **anti-faşist** bir karakter kazanmaktadır.

Eylem birlikleri ve çeşitli ittifaklar için çıkış noktası olarak "anti-emperyalist, anti-faşist" olmayı şart koşanlar açısından, haklar ve özgürlükler mücadelesi bu muhtevadadır. Kendilerini anti-emperyalist, anti-faşist gibi sıfatlarla tanımlamayan muhalif kesimler de, mevcut hak ve özgürlük gasplarına karşı mücadeleye giriştiklerinde, ister istemez emperyalizmle ve faşizmle karşı karşıya geleceklerdir.

Bu şekilleniş içinde, geniş halk kesimlerini, haklar ve özgürlükler mücadelesinin içine çekmek, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin içine çekmektir.

Haklar ve özgürlükler, tüm muhalif kesimleri birleştirecek zemindir.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, reformistler, radikaller, şiddet yanlıları diye de bir ayrıma tabi tutulamaz. Haklar ve özgürlükler, tüm halkı birleştirecek bir zemindir.

Bu zemini yaratabilmek için ise, halkın örgütlü güçlerinin tartışma, birleşme zemini tartışılırken, soruna **yasal mı, legal mi, illegal mi...** diye yaklaşmak geri bir yaklaşımdır.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, reformistler, radikaller, şiddet yanlıları diye de bir ayrıma tabi tutulamaz. Haklar ve özgürlükler, tüm halkı birleştirecek bir zemindir.

Bu zeminde yer alan-alabilecek çeşitli sınıf ve tabakaların, çeşitli örgütlü kesimlerin, nihai olarak **farklı hedefleri**, hedefe varışta **farklı yöntemleri**, hatta **"farklı niyetleri"** olması doğaldır. Bunlar, bu tartışma zemininin içine **girmemelidir**.

Bu zeminde yer alan-alabilecek çeşitli sınıf ve tabakaların, çeşitli örgütlü kesimlerin, nihai olarak **farklı hedefleri**, hedefe varışta **farklı yöntemleri**, hatta **"farklı niyetleri"** olması doğaldır. Bunlar, bu tartışma zemininin içine **girmemelidir**. Haklar ve özgürlükler zemininde birleşirken, bu hedef, yöntem ve niyetler kimsenin tartışma konusu değildir. Hedeflerdeki, yöntemlerdeki, stratejilerdeki ve hatta niyetlerdeki farklılıklar, elbette farklı bir mücadelenin konusudurlar; ama altını çizmek istediğimiz, halkın, haklar ve özgürlükler çerçevesindeki birleşik eylemini yaratırken, bunların bu birleşikliğin önüne engel olarak çıkartılmaması gerektiğidir.

Çünkü **birincisi**, kimse şu veya bu konuda çeşitli güçlerle yanyana geldi diye, güç-eylem birliği yaptı diye, kendi nihai hedeflerini, stratejisini terkedecek değildir; kimse de kimseyi buna zorlamayacaktır. **İkincisi**, herkes, halkın birleşik eylemi içinde de ideolojik mücadelesini sürdürür; birliktelik, ideolojik mücadeleye engel değildir. Tersine, ciddi, sorumlu bir ideolojik mücadele, birlikteliklere güç verir.

Haklar ve özgürlükler zemininde bir araya gelmesine karşın, bunların tartışılmasına girilirse, herkes biliyor ki o tartışma baştan içinden çıkılmaz hale getirilmiş olacaktır.

Cözülmesi gereken temel sorun; hangi haklar ve özgürlükler için, halkı nasıl birleştirebileceğimiz, bunlar için ne yapacağımız ve birleşik gücün nasıl ortaya çıkarılacağıdır.

Şunlar şiddet yanlısı, şunlar illegal... şunların niyeti farklı, şunlar şeriatçı, şunlar reformist, şunlar düzen içi... yorumlarından öte, hak ve özgürlükler temelinde **birleşik eylem zemininde uzlaşmak** gerekir.

Devletin halk muhalefетini saflaştırmasına, parçalamasına izin vermemeliyiz. Devletin ölçülerine göre değil, kendi hak ve özgürlük ölçülerimize göre hareket etmeliyiz.

Hak ve özgürlükleri, ülke çapında merkezi politikalarla gasbenden emperyalizm işbirlikçisi iktidara karşı, halkın birleşik eylemi **ülke genelinde** örgütlenmelidir.

İşte bütün bunları **tartışmak** gerekir.

Tartışmak için **biraraya** gelmek gerekir.

Çağrımız bunadır.

Bu tartışmada, iddialı olan ve kendine güvenen herkes yeralabilir.

Bu zemin, farklı eylemlerde değişebilir de. Yani bir eylemde, bir talepte birleşebilen güçler, başka bir talep ve eylemde birleşemeyebilir. Burada bir keyfiyetten, veya *"her şey tam benim istediğim gibi değil, onun için birlikte iş yapmıyorum"* türünde bir birlik bozunculuğundan söz etmiyoruz. Esasında haklar ve özgürlükler zemini esas alındığında birleşilemeyecek hemen hemen hiçbir talep yoktur.

Bugün ülkemizde temel hak ve özgürlükleri sağlandığını, demokratik bir Türkiye'yi arzuladığını söyleyen hiç kimse, hiçbir grup, temelde farklı şeyler söylemez. Fakat buna rağmen, şu veya bu talep, sözünü ettiğimiz en geniş kesimler için her zaman birleştirici olmayabilir. O noktada ittifaklar bir esnekliğe sahip olur. Birleşilebilecek olanda birliktelikler sağlandığında, halkın birleşik eyleminin asgari anlamda sürekliliği sağlanmış olur.

Bu konudaki subjektif bütün değerlendirmeleri, yaklaşımları bir yana bırakmak, **iddialı olmaktır, kendine güvenmektir**.

Bunu yapmayanlar, kendi tekkelerinde mutludurlar. Halka karşı sorumluluk duymazlar, eleştiriler karşısında hesap verme gereği duymazlar, ne başkalarına, hatta ne de tabanlarına karşı, neyi yapıp, neyi yapmadıkları konusunda hesap vermezler. Bir konuya, *"bizim gündemimiz değil"* deyip sırtını dönerler, ucunun mesela genelkurmaydayandığı konulara hiç bulaşmayabilir... Böylelikle "rahat" ederler. Ama asla büyük hedeflere sahip olamazlar.

Tartışmayı istiyoruz; pratik sonuç almak için!

İşte bunun için; halkın birleşik eylemi için

bu anlayış doğrultusunda, kimseyi dışta bırakmayacak bir **Birlik Toplantısı** yapılmalıdır. Bu bir **konferans** şeklinde de, **kongre** şeklinde de, önerilebilecek farklı biçimlerde de olabilir.

**Sonuç alan,
örgütleyen,
eylem için harekete geçen,
bunun için organizasyonlar,
kurumlaşmalar oluşturan,
kurallarını koyan,
kimsenin kimseyi aldatmadığı,
küçük hesapların yapılmadığı,
tartışmalar ve toplantılar gereklidir.**

Burada sunulan, birlik üzerine genel bir yaklaşım değil, **somut bir çağrıdır. Somut, hemen yapılabilir olanı** öneriyoruz. Pratik olarak, haklar ve özgürlükler mücadelesinde **ortaklaşa** "Neler yapılabileceğini" de bir anlamda bu tartışmalar ortaya çıkaracaktır. Biz mutlaka ortak, birlikte yapılabilir şeylerin olduğu, halkın birleşik eylemini yaratmanın mümkün olduğu inancındayız.

"Bir şey çıkmaz" yaklaşımı da, *"her şeyin bir kaç tartışma ve toplantıda hallolacağı"* inancı da gerçekçi değildir; ama *"bir şey çıkmaz"* cılığa bugün kimsenin

hakkı yoktur. Önce, ilk adım olarak, başlangıç olarak tartışmak için bir araya gelelim. Tartışalım. Aynı çatı altında, aynı sorunları paylaşanların tartışmaya başlamış olması bile başlı başına ciddi bir adımdır. Neyin çıkıp çıkmayacağını orada göreceğiz. Bir şey çıkmasının önünde engel olan yaklaşımları aşma doğrultusunda tutum takınıldığı ölçüde, bu tartışma ve toplantılardan çıkacak şeyler daha fazla olacaktır.

Tartışalım diyoruz. Elbette, tabiri caizse orada oturup “*meleklerin cinsiyetini*” tartışmayacağız; Türkiye’nin hakim üretim biçimini de, stratejileri de tartışmayacağız. Somut sorunlar, somut talepler, somut hedefler ve somut eylemler olmalıdır tartışmanın konusu.

Konum, kariyer, inisiyatif, öncülük gibi klasik hastalıklardan uzak durmanın yolu da budur.

Sorun karar mekanizmalarında, organizasyonlarda kimin olacağı değildir. Sorun bu örgütlenmenin **hangi hedefe** nasıl yöneleceği, ve bu hedeflere varmak için **neyi, nasıl yapacağıdır**.

Ve bu nedenle de **uzlaşma** esas olmak durumundadır. **Dayatmanın** olduğu yerde, küçük hesapların, grupculuğun olduğu yerde, bozgunculuk, birlik parçalayıcılığı vardır. Dayatmacılık, birlikteliğin biçimi ve organizasyonunda da, eylemin muhtevasında da kabul edilemez. Kürt sorunu da hak ve özgürlükler kapsamında bu zeminde yer alır.

Halkın birleşik eylemini yaratmak, **halka güven** vermektir. Halka güven vermek için, bu hastalıkları aştığımızı, en azından aşmaya yöneldiğimizi bu tartışmada ortaya koymalıyız.

Adı ister konferans, ister kongre, ister başka bir şey olsun, bu platform, konuşup hiç bir **karar almayan** veya karar alıp **uygulamayan** ciddiyetsizliklere karşı, önlem almalıdır.

Kimsenin istediği, dediği, yüzde yüz olmayacaktır. Çünkü birlik, uzlaşmadır.

Elbette bu zemin, herhangi bir grubun isteklerini tümüyle karşılamayacaktır, hiçbir grubun arzu ettiği kararları almayacaktır; kısacası, kimse istediğini yüzde yüz orada bulamayacaktır. **Uzlaşma** da budur zaten. İstedikimiz olmadı, **ayrılıyoruz, küstük, ilişkimizi donduruyoruz...** çocukluklarına yer olmaz bu zeminde. Geçmişte belki sık karşılaşıldı bunlarla, ama artık herkes görmek zorundadır ki, bunlar da iddiasızlığın, kendine, ideolojisine güvensizliğin tezhürlerinden başka bir şey değildir.

Bu tartışmanın sonunda ortaya çıkacak şekillenme, **en geniş kesimleri birleştiren bir hatta** yürüyecektir. Doğrusu, olması gerekeni budur. Çünkü onun yaşayabilmesi, halkın birleşik eylemini yaratabilmesi,

ancak bu çizgide yürümesiyle mümkün olacaktır.

Tekrar olarak vurgulamakta yarar var; bu toplanmalar, gruplar, kişiler, çevreler, örgütler, kendini çeşitli biçimlerde adlandıran oluşumlar dahil olmak üzere, en geniş kesimi kapsamalıdır.

Hak ve özgürlükler zemininde yapay bloklaşmalara son verilmeli, **taleplerde anlaşma ve ortaklaşma** esas alınmalıdır.

Türkiye’deki muhalif -devlet nezdinde yasal olan ve olmayan- bütün mesleki, sendikal, demokratik örgüt, grup ve kişileri içine alacak biçimler bulunabilir. Aslanan burada devletin, oligarşinin ölçüleriyle değil, haklar ve özgürlükler mücadelesinin meşruluğu ve gerekleriyle düşünüp davranmaktır.

Niyet olmazsa, tekkencilik egemen olursa, onlarca engel çıkartılabilir.

Geçmişte “mizahi” denilebilecek örneklerle de rastlanmıştır. Biraraya gelirken gelmemek için, biraraya geldikten sonra, birlikte yürümek için gerekçeler üretilebilir. “*Biz partiyiz, derneklerle bir araya gelmeyiz*”den, “*bizim tüzel kişiliğimiz var, onların yok*”a uzayıp giden bu tür gerekçelerin komedi yanını ve bu gerekçelerin ifade ettiği birlik bozgunculuğunu, kaçınılmasını artık herkes görmelidir.

Sorun, **karşımızdaki güce karşı** birleşmektir.

“*O terörist... o şiddet yanlısı...*” şeklindeki değerlendirmelerin kimin işine yaradığını, kiminle paralellik kurduğunu görmek gerekir.

Devletin halk muhalefetine **safılaşmasına, parçalamasına** izin vermemeliyiz. Devletin ölçülerine göre değil, kendi hak ve özgürlük ölçülerimize göre hareket etmeliyiz.

Hak ve özgürlükleri, ülke çapında merkezi politikalarla gasbeden emperyalizm işbirlikçisi iktidara karşı, halkın birleşik eylemi **ülke genelinde** örgütlenmelidir. Ülke çapında bir örgütlülüğümüzün olduğunu, bir güç olduğumuzu birleşik eylemimizle gösterebilmeliyiz.

İşte bütün bunları **tartışmak** gerekir.

Tartışmak için **biraraya gelmek** gerekir.

Hak ve özgürlüklerden yana olan tüm kesimleri, bugün için, buna, sadece buna çağırıyoruz.

Hak ve özgürlükler temelinde **birleşik eylem zemininde uzlaşmak** gerekir.

Bu tartışmada, **iddialı olan ve kendine güvenen herkes yer alabilir.**

Bu konudaki subjektif bütün değerlendirmeleri, yaklaşımları bir yana bırakmak, **iddialı olmaktır, kendine güvenmektir.**

Bunu yapmayanlar, kendi tekkelerinde mutludurlar... “rahat” ederler. Ama asla büyük hedeflere sahip olamazlar.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

“Kontra Haber Paketi”

Yeni Şafak gazetesinde aynı sayfada alt alta üç haber başlığı şöyle;

“Terör örgütlerinin korkunç yüzü”

“Adana’da 5 PKK militanı yakalandı”

“Sol örgütlerden KADEK’e tepki”

İlk haberin ayrıntılarında yeni yaşanan bir gelişme, bir olay yok, sadece polisin her zamanki, rapor, açıklama vb. biri. Devrimcileri karalamaya, şaibe yaratmaya dönük, sıralanmış yalanlar kısaca. Gazete bunun “haber değeri” olduğunu düşünmüş ve üstüne de böyle bir başlığı seçmiş.

Hemen altındaki başlık da o çok bilinen klişe cümleyle süslenmiş; “halkı isyana teşvik etmek için... kana boyamak için...” Peki kim demiş bunları? Yine polis.

Son olarak ise sol, muhalif güçleri birbirine kıskırtmaya yönelik bir haberle “Kontra haber paketi” tamamlanmış.

Yeni Şafak sözde muhaliftir. Köşe yazılarında, haberlerde “terör” demagojisinin ne işe yaradığını, nasıl hak ve özgürlükleri yoketmenin, halklara karşı savaşın aracı haline getirildiğini yazar. Ama Türkiye’ye gelince iş değişiyor. Devletin terör, bölücülük demagojileri aynen bu “muhalifler” tarafından da kabul edilip, daha etkili olması için halkın beyinleri zehirleniyor. Aferin Yeni Şafak’a, böyle giderse, Fetullah’ın Aksiyon’unu solayabilirler.

📌 📌 📌

Mart ve Nisan aylarında **Doğan Medya’nın gelirleri yüzde 80-85 arttı**. Yıllık vergi rekortmenleri arasında da listenin başlarındaydı Doğan Medya. Ülke ekonomisinin içinde bulunduğu durum ortadayken, NEYİN KARŞILIĞI ve NASIL elde edildi bu gelirler? Gazete satışıyla mı? TV yayınlarıyla mı? Geçin bunları? İktidarlara verilen destek karşılığı alınan ihalelere bakın siz.

📌 📌 📌

DÜNYA BASININDAN...

13 Mayıs tarihli Yeni Şafak Hintli yazar **Arun-dathi Roy**’un bir söyleşisini aktarıyor;

“Samanlıktaki iğneyi bulmak için samanlığı yakmak gibi, ABD bu ülkeyi mahvetti ve aradığı Usame bin Ladin’i ya da Molla Ömer’i, Taliban liderlerinin hiçbirini bulamadı...”

ABD Başkanı Bush’un yaptığı insanlardaki öfke bir yana, kendisinin kızgınlığını, öfkesini de artırdı. Nükleer silahlar, B-62 bombardıman uçaklarına ve diğer birçok silahlara sahip olunabilir, ancak, dünya insanları **öfkeli** ve ölüm korkusundan çok bu duyguyla yaşıyorlar. İnsanlar **ölümü umursamayacak, kendi bedenlerini bomba olarak kullanmayı dert etmeyecek duruma** itildiler.

Biyolojik içgüdü eşığı aşıldı gibi... İnsanlar yaşama ölüm arasındaki çizgiyi geçerse, o zaman kurallar değişir ve sizi güçlü kılanlar ile güçsüz kılanlar değişir. Tüm füzeler, radarlar, keşif uçakları vs’ye rağmen bunları durduramamakla kalmaz, kendi insanlarınızdaki gelecek korkusunu da gideremezsiniz.

Afganistan operasyonu ile Taliban’a bu ülkede zarar verilmiş olabilir, ancak, Taliban’ı Beyaz Saray ve Hindistan’a taşıdılar. Talibanlaşma kültürünün tamamı canlı... Demokrasiyi koruma adına vatandaşların özgürlüklerini yıkıyorsunuz.”

Gerçeği herkes görüyor...

ÇGD: “RTÜK Yasası Basın Tekelleri İçindir”

Gazeteciler yasayı ağızlarını bağlayarak protesto etti

Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD)/ne üye bir grup gazeteci, yeni RTÜK Yasası’nı protesto etti. ÇGD İstanbul Şubesi’nde bir araya gelen gazeteciler ağızlarını siyah bantlarla kapatarak tepkilerini gösterdi. Eskişehir’de günlük yayımlanan Akhaber gazetesi de 1. sayfasını kararttı. Gazetede “Anadolu basını sesini kısıtmayı, ulusal ve uluslararası tekellere hizmet etmeyi amaçlayan RTÜK Yasası’na oy vermediklerini” yazıldı.

Çağdaş Gazeteciler Derneği İstanbul Şubesinde 14 Mayıs’ta yapılan basın açıklaması ile yeni RTÜK yasası protesto edildi. Ağızlarına siyah bant takan ÇGD üyeleri adına Şube Başkanı **Barış Yarkadaş** konuştu. Yarkadaş, yasayı onaylayan milletvekillerini protesto ettiklerini söylerken, yasanın “*Anadolu basınının sesini kısıtmayı, ulusal ve uluslararası tekellere peşkeş çekmeyi*” amaçladığını söyledi. Basına daha koyu bir sansür getiren yasanın büyük tekellerin medyasında hiç tartışılmadığını belirten Yarkadaş, “onlar patronlarının ihalelere girip giremeyeceğini tartışıyorlar” dedi.